Copyright ©. Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii Z.

JACK HILD

INFERN ÎN IRAN

Traducere de

NICOLAE CONSTANTINESCU

EDITURA Z
1995

Coperta: USSOFT ȘI EDITURA Z

1

Doctorul Hussein al-Barani gâfâia din cauza durerii care îi iradia în tot corpul. Îi fracturaseră picioarele cu o bară de fier, îi arseseră tălpile și îi smulseseră câteva unghii. Nu mai era în stare să reziste și începea să-și dorească moartea.

Doi gardieni îl apucară cu brutalitate târându-l prin tabără. Gemu, apoi scoase un urlet din cauza durerii cumplite. Torționarii izbucniră în râs și se apucară să-l imite prefăcându-se că gem tânguitor. Dar astrofizicianul nu-i mai auzi. Îl cuprinse brusc amețeala și se prăbuși greoi.

După câteva clipe Gărzile Revoluției îl aruncau pe burtă în fața căpitanului Mohamadi Razod, șeful bazei. Cu o strâmbătură disprețuitoare, Razod își așeză cizma pe ceafa doctorului al-Barani, strivindu-i cu duritate fața de pietriș. Omul de știință a țipat din nou, corpul i-a fost zguduit de un spasm nervos, apoi a recăzut într-un fel de apatie vecină cu coma. După aceea nu a mai fost conștient decât de greutatea insuportabilă care îi strivea capul și de asperitățile care îi înțepau fața.

În sfârșit presiunea încetă brusc și putu să întoarcă capul, străduindu-se să-și recapete cât de cât cunoștința.

Ia uite ce fotoliu superb ți-am instalat, zise Razod, cu o lucire de sadism în privire.

În ciuda lacrimilor de durere, omul de știință clipi de câteva ori în lumina orbitoare. Într-adevăr, fotoliul cu pricina, un scaun rudimentar, fusese cățărat pe un rug de lemn de șarpantă în formă de piramidă, înconjurat de vreo doisprezece pasdari în costume maronii de camuflaj. Unul din ei ținea în mână un bidon cu benzină.

– Dacă mărturisești acum, i-a zis din nou Razod, vei fi scutit de multe neplăceri.

În ciuda căldurii toride a acelui sfârșit de după-amiază, în plin deșert iranian, doctorul al-Barani se simți scuturat de un fior de gheață. Știa, înțelesese că moartea reprezenta singura alegere logică și cinstită care îi rămăsese. Închise ochii și își trecu limba vâscoasă peste buzele crăpate, acoperite de praf. Apoi, vorbi, repetând ceea ce mai spusese deja de nenumărate ori. Câteva cuvinte pe care nici tortura, nici privațiunile nu reușiseră să le schimbe.

– N-am nimic de mărturisit.

Razod făcu un gest scurt spre pasdari. Doi dintre ei îl apucă pe doctor de subsuori. Picioarele rupte l-au făcut din nou să țipe de durere. Cei doi l-au urcat cu brutalitate pe scaun și i-au legat brațele la spate. Doctorul al-Barani a ridicat încet capul și și-a privit torționarii cu un aer sfidător. Din înălțimea rugului vedea tot perimetrul taberei, având de jur împrejur trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată, în partea de sus cu fire prin care circula curentul electric, cu posturile de gardă și barăcile din panouri prefabricate de un maroniu verzui pentru a se confunda mai bine cu peisajul deșertic. Mai vedea și ușile blindate de acces în subterană, la mai puțin de o sută de metri de el, încastrate între două coline cu forme estompate. În lumina palpitând de căldură, tabăra întreagă părea că face parte integrantă din deșert... Un camuflaj foarte reușit.

Deodată, un grup de oameni în halate albe de laborator apăru pe rampa de acces în subterană și se îndreptă cu rapiditate spre rug. În frunte nu era altul decât doctorul Hamid, prietenul mai în vârstă al lui Barani.

Dar nu era numai atât. Era și un adevărat Iuda, omul care îl trădase în mod josnic.

– Mi-au cerut permisiunea să asiste la ultimele tale clipe, explică Razod.

Al-Barani se uită la căpitan și îi văzu zâmbetul plin de răutate. Știa cât de mult își adora meseria Razod. Iubea tortura la fel de mult ca pe sine însuși! De departe ți se părea frumos, dar când te apropiai erai șocat de fața lui ciupită de vărsat și de privirea rece a ochilor săi negri. Fusese pregătit de cei din Hezbollah*, acei fanatici ai Partidului lui Dumnezeu, proveniți din proletariatul urban care, după revoluție, însângerase străzile Teheranului, alungând și hăituind cu o sălbăticie nemaivăzută disidenții și necredincioșii pentru a-i extermina. Razod nu era inteligent, dar era viclean. De aceea învățase să inspire groază. În Iranul postrevoluționar nu avea de ce să-și facă griji pentru viitorul său.

– Faceți loc oamenilor de știință! ordonă Razod pasdarilor în ținută de luptă.

Doctorul Hamid se apropia în fruntea grupului. Halatul alb descheiat lăsa să se vadă cămașa întinsă până la refuz pe burdihanul moale. Sub sprâncenele stufoase, deja cărunte, expresia feței sale era de nepătruns.

Al-Barani a încercat să-i prindă privirea. Imposibil. Hamid nu-l vedea. Privirea sa părea că trece prin el și se pierde în depărtare. Al-Barani se simțea cuprins de un val de furie. Nu avea nici un resentiment pentru Hamid care îl trădase, ci împotriva lui însuși care nu știuse să prevadă că se va întâmpla astfel. Și totuși își făcuse studiile cu Hamid

*HEZBOLLAH (în arabă *hizg Allah*, partidul lui Dumnezeu), organiza' libaneză fondată în 1982 cu sprijinul militanților șiiți iranieni grup? mișcarea iraniană cu același nume. Obiectivul ei este crearea unei re islamice în Liban (N.T.).

la Universitatea din Paris, și tot cu el elaborase programul nuclear comandat de șah. Totuși, de-a lungul acestor ani, al-Barani nu reușise niciodată să-l înțeleagă foarte bine pe Hamid, al cărui oportunism și dorință de a străluci îl surprinseseră totdeauna. Este adevărat că numai dragostea pentru știință îi legase pe cei doi bărbați. Se completau reciproc: unul era astrofizician, celălalt matematician.

Doctorul al-Barani era un om de o mare inteligență dar nu era viclean. De aceea nu-și putea găsi locul în Iranul post-revoluționar.

Razod se uită spre Hamid.

Oamenii dumitale sunt gata? îl întrebă el.

Matematicianul dădu scurt din cap. Toți oamenii de știință se adunaseră în spatele lui, formând o pată albă în mijlocul costumelor de camuflaj.

Dezbrăcați-l! ordonă Razod.

Doi pasdari se repeziră la doctor să-i smulgă pantalonii de pe el. Condamnatul nici măcar nu încercă să se apere, atât de cumplit îl dureau picioarele. Șoldurile i-au apărut pline de vânătăi oribile. După ce rămase dezbrăcat de la talie în jos, Mohamadi Razod zâmbi triumfător.

– Ești acuzat de a fi lucrat pentru America, dușmanul poporului nostru, declară el. De asemenea, mai ești acuzat de a fi încercat să corupi spiritul revoluționar al celor care lucrau împreună cu tine. Dacă mărturisești adevărul, acum în al doisprezecelea ceas, dacă-mi spui numele trădătorilor care te-au ajutat, care cu siguranță că te-au plătit ca să-ți trădezi țara, poate că am să mă las convins să fiu îndurător cu tine.

Doctorul al-Barani lăsă capul în jos. Îl cunoștea bine pe Razod, știa că nici măcar nu avea habar de sensul cuvântului îndurare și că, dacă ar fi vorbit, s-ar fi ajuns la alte victime, alți nevinovați ar fi fost torturați și uciși. Nevasta lui mai întâi, apoi fiica sa, adolescentă și fiul său care era încă un copil. Nu putea să suporte această perspectivă. Singura speranță de a-și salva familia era să păstreze tăcerea. Or, pentru a fi sigur că nu va vorbi, era mai bine să moară cât mai repede cu putință.

Singura crimă pe care am comis-o, zise el cu o voce ostenită, este de a fi participat la acest proiect. Îi cer iertare pentru asta lui Allah.

Țintuiți-l! urlă Razob.

Un pasdar a agitat imediat un ciocan și un cui mare. Al-Barani își înăbuși un geamăt în timp ce alți doi pasdari îi depărtau cu brutalitate picioarele scoțându-i bine în evidență părțile genitale. Apoi omul înarmat cu ciocan așeză vârful cuiului sus, exact între testicule, și bătu cuiul, prin stratul fin de piele, în lemnul scaunului.

Dezlegați-i mâinile! răcni din nou Razod.

Doctorul al-Barani a lăsat capul în jos și a văzut cuiul între picioare. Era țintuit pe scaunul lui la fel ca fluturele unui colecționar, dar deocamdată durerea era neînsemnată față de interminabilele ședințe de tortură care se succedaseră în cursul săptămânii. Mintea i se încețoșa. Era în stare de șoc.

Mirosul grețos al benzinei îl readuse la realitate. Un pasdar golea conținutul bidonului pe partea stângă a rugului. Celelalte Gărzi ale Revoluției se apucară să bată din palme scandând:

La moarte! La moarte! La moarte!

Ca să nu rămână mai prejos, oamenii de știință începură și ei să strige bătând cu piciorul în pământ.

Doctorul al-Barani își reținu greața care îl copleșea. Voia să moară. De altfel asta și merita, pentru că el elaborase partea esențială a proiectului. Fără munca lui, inginerii, fizicienii și chimiștii n-ar fi fost în stare să ajungă la nimic.

Din vina lui, arma cea mai de temut din istoria omenirii se afla acum în mâinile unor fanatici ignoranți, brutali și fără scrupule.

Razod scoase o cutie cu chibrituri din buzunar și i-o întinse lui Hamid.

– Onoarea e a dumitale. Razod surâse.

– Doar dacă nu cumva acest trădător îți mai inspiră încă simpatie.

A admite că ai simpatie însemna o adevărată sinucidere. Era de neconceput. Hamid acceptă chibriturile. Mâna îi tremura atât de tare încât rupse primul băț încercând să-l aprindă.

Doctorul al-Barani îl urmărea cu privirea pe fostul prieten care aprindea al doilea băț de chibrit. Hamid ținea cu încăpățânare ochii în jos, incapabil să înfrunte privirea omului pe care îl trădase și pe care avea să-l supună supliciului. Ce mult se schimbase Hamid de la începutul revoluției! Atunci avea un ideal nobil pe care îl apăra cu curaj. Era perioada în care toată lumea era de aceeași parte. Intelectualii, negustorii, tinerii, toți își dădeau mâna împotriva șahului și a teribilei sale poliții secrete – SAVAK. În 1979, doctorul al-Barani credea cu convingere într-o schimbare radicală și constructivă a țării sale, cât și în renașterea morală a poporului iranian. De aceea acceptase fără să se revolte metodele represive ale noului regim, cu atât mai mult cu cât era convins de ostilitatea țărilor vecine și credea că superputerile constituiau o amenințare reală pentru cauza pe care o apăra. De aceea consimțise de bună voie să se izoleze în această tabără pierdută în mijlocul deșertului iranian pentru a continua programul nuclear început de șah. Era convins că arma atomică pe care o elabora nu va fi folosită decât în ultimă instanță și numai în scopuri defensive.

Azi naivitatea lui se dovedea criminală. Al-Barani descoperise de puțină vreme că cele patru bombe atomice fabricate sub conducerea lui erau destinate unor scopuri ofensive și, chiar mai rău, că vor fi folosite împotriva unor populații civile. Când avusese această certitudine, al-Barani se repezise îngrozit la Hamid pentru a-l convinge să abandoneze imediat proiectul. Ca șefi ai echipei științifice, amândoi aveau datoria de a înceta imediat lucrul.

Totuși Hamid refuzase să-l asculte. Matematicianul rămăsese insensibil la toate argumentele și nu voise să admită ceva care totuși era cât se poate de evident, și anume faptul că toți savanții și fizicienii care participaseră la proiect vor fi în mod sigur eliminați imediat după realizarea lui. Regimul nu avea nici intenția și nici mijloacele să treacă la o producție masivă de bombe, dar deținea destul uraniu îmbogățit pentru a fabrica patru bucăți. Era suficient pentru ducerea la bun sfârșit a planului ofensiv. După realizarea lui, oamenii de știință deveneau inutili și ar fi fost pur și simplu lichidați sub pretextul că fuseseră contaminați de occident. O operațiune care se potrivea perfect spiritului responsabililor politici.

Hamid apropie chibritul de rug. Vaporii de benzină se aprinseră imediat, provocând izbucnirea brutală a focului. Al-Barani simți cum năvălește peste el o căldură insuportabilă și mușchii străbătuți de junghiuri se încordară într-un reflex instinctiv...

Razod se apropie în grabă de partea de rug care încă nu fusese cuprinsă de flăcări și scoase pumnalul de la centură. Căpitanul așează mânerul în palma dreaptă a astrofizicianului și zâmbi sadic.

– Haide! răcni el. Eliberează-te dacă ai curaj.

Din grupul de pasdari izbucniră strigăte de aprobare. Al-Barani privi o clipă cuțitul din mâna sa, zicându-și că

propunerea era cât se poate de clară. Dacă voia să scape de flăcări trebuia să-şi taie testiculele. Îşi ridică încet ochii şi se uită ţintă la Mohamadi Razod. Torţionarul îl contempla cu o expresie triumfătoare, sigur că prizonierul nu va ezita să se mutileze în prezenţa oamenilor săi pentru a-şi salva viaţa. După aceea ar fi putut să-l tortureze din nou cât poftea prelungindu-i agonia cu două-trei zile. Al-Barani era acum convins că Razod era un sadic însufleţit de o ură sălbatică faţă de toţi oamenii superiori lui din punct de vedere intelectual. Încrâncenarea cu care îl interogase şi îl torturase mai mult de o săptămână era o dovadă a sadismului şi a dorinţei de răzbunare pentru că el nu avea nici educaţie, nici bagaj intelectual.

În realitate Razod era un sălbatic, un ignorant în sensul cel mai rău al cuvântului. Şi, în definitiv, ignora mai cu seamă faptul că el va fi cel care va pierde cel mai mult în tentativa lui sadică de a smulge mărturisiri de la astrofizician. Ultima dată când fusese la el acasă, al-Barani luase legătura cu un agent secret american din Teheran. Savantul îi explicase totul despre proiect şi despre scopul lui îngrozitor. Primise în schimb promisiunea că această bază infernală camuflată în deşert va fi rasă pentru totdeauna de pe faţa pământului.

Focul se întindea cu rapiditate sub scaun. Flăcările îi atingeau deja picioarele. Căldura devenise acum sufocantă.

De ce să mai aştepte?

Adunându-şi slabele forţe pe care le mai avea, al-Barani îşi încleştă degetele pe mânerul pumnalului. La picioarele rugului, Razod îi scruta faţa nerăbdător să zărească teroarea pe trăsăturile savantului.

Zadarnic. Al-Barani îl privi drept în ochi, îşi înfipse încet lama cuţitului sub bărbie şi cu un gest scurt îşi tăie gâtul dintr-o parte în alta. Sângele ţâşni imediat inundându-i umerii şi pieptul.

Razod scoase un mârâit furios, ultimul sunet pe care îl mai auzi condamnatul la moarte.

Razod se repezi la puşca de asalt a primului om aflat lângă el, dar ceea ce mai rămăsese pe scaunul înconjurat de flăcări nu mai semăna deloc cu o fiinţă omenească. Victima îl ridiculizase pe căpitan în faţa întregii tabere.

Beat de furie, Razod ridică totuşi arma şi trase cele treizeci de gloanţe ale încărcătorului în corpul neînsufleţit al doctorului. După ce împuşcăturile încetară, nu izbucniră nici aplauze şi nici strigăte pline de bucurie. Nu se auzeau decât trosnetul lemnelor care ardeau şi vântul care sufla în rafale. Razod aruncă arma cu un gest furios.

Căpitanul nu ştia că în acea după-amiază toridă, în faţa tuturor subordonaţilor săi, îşi pierduse mai mult decât prestigiul.

În realitate pierduse totul!

2

Blonda încântătoare din fața mașinii de scris își ridică năsucul cârn și se uită fix la el.

– Ați întârziat opt minute. Senatorului nu-i place să aștepte.

Walker Jessup îi zâmbi în chip de scuză. Petrecuse un sfert de oră în parcarea subterană a imobilului, ascultând liniștit o casetă în propria lui mașină, întârziind înadins. Senatorul putea să-și bage undeva exigențele de punctualitate...

Când secretara se ridică în picioare, Jessup încercă să-și mențină privirea la nivelul feței, dar sânul tinerei femei era mult prea atrăgător. Secretara strânse din buze cu un aer dezaprobator, deschise o ușă grea din acaju masiv și făcu un pas într-o parte pentru a-l lăsa pe Jessup să treacă.

Proțăpit în fața ferestrei înalte a biroului, cu mâinile încrucișate la spate, senatorul bătea nervos în podea cu tocul pantofilor. Senatorul purta totdeauna niște tocuri puțin mai înalte pentru a părea mai înalt, fără să fie însă bătător la ochi. Cu toate astea, era obligat totdeauna să ridice privirea când voia să se uite în ochii înaltului texan.

Ba chiar trebuia să-i ridice foarte sus.

– Stai jos, îi zise el tăios după ce ușa se închise în spatele lui Jessup.

Senatorul îi arătă cu mâna un fotoliu din fața biroului.

Avem o problemă, reluă el.

Jessup își instală de bine de rău corpul mătăhălos în fotoliul capitonat cu piele roșie. Un fotoliu confortabil pentru o persoană cu o corpolență normală, dar destul de îngust pentru Jessup care se simți imediat încorsetat.

Ce fel de problemă? mormăi el.

Senatorul se apropie de birou și își așeză degetul pe dosarul gros pus la vedere și pe care stătea scris „ultraconfidențial".

Comisia a primit informații destul de alarmante provenind din Iran...

Jessup schiță un zâmbet zeflemist pe care și-l reținu însă imediat.

Adică au bomba?

Senatorul îl fulgeră cu privirea în timp ce o venă mică și albastră de la tâmplă se umfla în mod alarmant. Nici măcar nu-și dădu osteneala să-l întrebe pe Jessup de unde cunoștea această informație clasată „ultrasecretă". Texanul făcuse parte din serviciile secrete militare și civile înainte de a lucra pe cont propriu. Își păstrase o rețea de relații elaborată cu grijă în mediile internaționale de spionaj, cât și în cele ale mercenarilor și ale criminalilor de cea mai joasă speță. Era poreclit *Aranjorul*, cel care putea să organizeze orice, oriunde, firește cu condiția să primească o sumă foarte mare de bani. Iar senatorul, ca un om care se credea îndreptățit să facă asta, îl disprețuia atât pe individ cât și metodele lui. Și mai mult decât atât detesta ideea că guvernul Statelor Unite este nevoit uneori să recurgă la niște oameni ca Jessup pentru anumite treburi deosebit de scârboase și a căror execuție era foarte delicată. În sfârșit, îl detesta pe Jessup mai ales pentru că nu făcuse nici o greșeală până acum.

– Am verificat temeinicia informaţiei prin sursele noastre oficiale şi oficioase, a continuat senatorul. În momentul acesta experţii Comisiei se străduiesc să reconstituie procesul care a permis Iranului să pună la punct un program nuclear.

– Nu e greu de imaginat.

– Serios? Ei bine, te ascult! Aş vrea să ştiu şi eu cum a putut o ţară abia ieşită dintr-o revoluţie şi angajată într-un război de frontieră sângeros să găsească mijloacele de a începe, şi mai ales de a duce la bun sfârşit, un program atomic destinat unor scopuri ofensive.

Senatorul vru să se aşeze în fotoliul din faţa lui Jessup, apoi se răzgândi. Rămânând în picioare îşi putea privi de sus interlocutorul.

– În locul dumitale, domnule senator, eu aş apela puţin la sursele oficiale, zise Jessup. Ca să construieşti o bombă atomică e nevoie de o tehnologie de un anumit nivel şi de materie primă. Dacă îmi amintesc eu bine, şahul le-a lăsat în urma lui pe amândouă. Să ne amintim cu câtă înflăcărare se ocupa de planificările de energie nucleară. Programase douăzeci de centrale care urmau să fie operaţionale până în 1990... Şi, tot după câte îmi aduc aminte, v-aţi oferit cu cea mai mare plăcere să-i furnizaţi tot ce avea nevoie pentru a le realiza...

– Situaţia mondială era atunci cu totul alta, răspunse aproape agresiv senatorul. Şi nici nu aveam de ales. Iranul era un aliat puternic. I-am dat tehnologie. Dacă n-am fi făcut-o noi, ar fi făcut-o alţii în locul nostru. Oricum, nu puteam prevedea că lucrurile vor evolua în felul ăsta.

Jessup îşi reţinu un suspin de plictis.

– Când dispui de elementele necesare pentru punerea la punct a unui reactor nuclear, a reluat el, atunci poţi să construieşti şi o bombă. Este foarte probabil că, după căderea şahului, iranienii dispuneau deja de toate componentele indispensabile.

Cum adică componentele? Despre ce vorbeşti? În orice caz, nu noi le-am furnizat.

Cu siguranţă că nici nu vi le-au cerut. Se poate face din nou apel la sursele oficiale. Şahul furniza petrol Africii de Sud. Numai că uzina de la Valinda, din Africa de Sud, produce de ani de zile plutoniu şi uraniu destinat în mod special fabricării de arme nucleare. Şi toată lumea ştie că şahul a cumpărat primele încărcături destinate exportului.

Senatorul şi-a scos ochelarii din haina costumului cenuşiu cu dungi. Convorbirea luă o întorsătură pe care nu o mai controla şi era foarte hotărât să nu se lase şi mai mult antrenat pe acest teren primejdios. Deschise dosarul voluminos de pe birou şi începu să-l răsfoiască în timp ce comenta:

– După informaţiile noastre, Iranul posedă patru bombe operaţionale şi are de gând să le folosească împotriva unor populaţii civile. Nivelul de tehnologie al echipei ştiinţifice iraniene fiind încă destul de elementar, bombele sunt aproape la fel cu cele pe care le-am aruncat la Hiroşima şi Nagasaki. Cu alte cuvinte, fiecare cântăreşte câteva tone, măsoară în jur de trei metri pe un metru şi jumătate şi are o putere de douăzeci până la patruzeci de kilotone, adică aproape dublu faţă de *Fat Man*, bomba care a distrus Nagasaki. Adaug faptul că iranienii nu dispun de mijloace aeriene fiabile să transporte aceste bombe. Sunt mult prea mari pentru rachetele de care dispun în momentul de faţă.

Dar avioanele lor ar trebui să pătrundă în zonele de apărare aer-sol pentru a-şi purta bombele deasupra ţintelor stabilite. Cu siguranţă că e mult prea periculos, zise Jessup.

– Într-adevăr. Totuși fiecare bombă ar putea să nimicească zeci de mii de indivizi, poate chiar mai mult, în funcție de locul și momentul în care ar exploda.

– Arhisuficient pentru declanșarea unui război sfânt care ar putea să cuprindă tot Orientul Mijlociu, zise texanul suspinând.

– Fără a mai pune la socoteală faptul că iranienii ar putea folosi celelalte trei bombe ca mijloc de șantaj pe lângă puterile occidentale, adăugă senatorul.

– Mi se pare o treabă cum nu se poate mai potrivită pentru echipa Delta, propuse Jessup.

– Nici nu poate fi vorba, răspunse imediat senatorul. Nu ne putem permite să intervenim oficial.

Jessup știa foarte bine asta. Altfel de ce l-ar mai fi convocat senatorul?

– Această misiune implică o incursiune pe teritoriul iranian, și știm cât de susceptibil este guvernul în privința suveranității.

– O astfel de operațiune ar fi echivalentă cu un act de război.

– Să zicem că o operațiune de acest fel, dacă ar fi îndeplinită cu aprobarea oficială a țării noastre, ar pune serios în dificultate eforturile diplomației noastre în această parte a lumii.

– Mai bine zis, s-ar alege praful de ele, spuse Jessup rânjind, care știa că asta ar face țăndări și imaginea de politician pacifist pe care senatorul și-o întreținea cu grijă în vederea realegerii sale.

– Comisia dorește ca de această problemă să se ocupe un grup de acțiune clandestin. Treaba trebuie făcută în paisprezece zile începând de azi, adică mai înainte ca bombele să poată fi transportate din tabăra în care au fost fabricate. Oamenii dumitale sunt disponibili în momentul ăsta?

Jessup susținea cu încăpățânare privirea senatorului. Venise momentul adevărului.

– Dacă înțeleg eu bine, zise texanul, Comisia e satisfăcută de modul în care echipa mea de mercenari a rezolvat problema la Kaluba?

Senatorul nu răspunse imediat. Faptul că acea mică bandă de mercenari adunați de Jessup reușise să restabilească democrația în mica insulă africană îl făcea să turbeze. Le încredințase o misiune aproape imposibilă în speranța că vor eșua, că vor fi masacrați sau capturați, ilustrând astfel teoria căreia el îi datora cele patru realegeri succesive în cadrul Senatului: niciodată confruntare violentă, mai întâi și totdeauna eforturile diplomației. Suna frumos și morala era salvată. Era sigur că acest slogan lipsit de sens îi aducea mari beneficii senatorului; îi aduce titluri cu litere de-o șchioapă în presă și în consecință puterea.

– Într-adevăr, suntem satisfăcuți, admise el în cele din urmă cu o voce înțepată. Dar această misiune în Iran este cu mult mai dificilă. E vorba de o pătrundere în adâncime pe teritoriu interzis pentru a nimici atât armele atomice cât și tot materialul de cercetare. Inclusiv tot personalul științific. Iar totul trebuie să pară un accident.

– Un ce? întrebă texanul rânjind.

Senatorul schiță un zâmbet satisfăcut.

– În privința asta membrii Comisiei sunt unanimi. Vrem ca distrugerea bazei să semene cu un accident nuclear. Cu explozia nefericită a uneia dintre bombe. Este singurul mijloc de a nu trage restul lumii într-o situație catastrofală.

Jessup dădu din cap mulțumit.

– Ideea nu-mi displace deloc, admise el.

– Şi venind vorba de catastrofe, aş vrea să-ţi atrag atenţia că ţării noastre i-ar fi greu să suporte un nou fiasco în Iran, după acea tentativă nenorocită de recuperare a ostaticilor.

În urmă cu câţiva ani, Walker Jessup n-ar fi ezitat să-i tragă vreo două peste bot senatorului pentru această ultimă remarcă. În fond, prin funcţia pe care o deţinea, şi el avea o parte de vină pentru pierderea tragică a opt oameni curajoşi. Totuşi trecerea timpului temperase caracterul impetuos al texanului, de aceea se mulţumi să schimbe subiectul atacând o temă care ştia că îl va stingheri pe senator.

– O operaţiune ca cea pe care mi-o comandaţi o să vă coste şi ochii din cap.

Senatorul păli, apoi se înroşi de furie.

– Ne-am înţeles deja în privinţa preţului unor astfel de misiuni, se răsti el. Cincizeci de mii de dolari pentru fiecare om plus cheltuielile. Consideră că este o sumă mai mult decât frumuşică, ţinând cont că aceşti oameni, deşi foşti militari, nu mai sunt decât nişte simpli criminali.

– Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, zise calm Jessup, dar sunt mult mai mult decât atât, şi de altfel nu asta e problema.

Se ridică şi îşi măsură din cap până în picioare interlocutorul înainte de a continua:

– Ştim foarte bine că n-am stabilit nici un preţ. Fiecare misiune e diferită. Dacă vreţi ca oamenii mei să plece în Iran, va trebui să am mână liberă în privinţa finanţelor.

– Vrei să spui un cont nelimitat, aproape că gemu senatorul.

– Altfel nici măcar n-aş îndrăzni să-i vorbesc lui Barrabas despre această misiune.

Senatorul se gândi un moment.

Bine, bine, zise el în cele din urmă încruntat. Acţionaţi cât se poate de bine. De acord cu contul nelimitat. Totuşi puţină reţinere în privinţa cheltuielilor. Nu poţi să-ţi închipui cât de puricat a fost bugetul nostru în ultima vreme.

Suspină înainte de a trimite o ultimă săgeată otrăvită.

Oricum, continuă el, indiferent de costul total al acestei operaţiuni, nu le da oamenilor decât o treime din suma stabilită înainte de misiune. Le vei plăti restul la întoarcerea din Iran.

Voi face tot ce voi putea ca să fiţi satisfăcut, minţi Jessup.

Ştia foarte bine că Nile Barrabas n-ar fi acceptat niciodată astfel de condiţii, mai ales pentru o misiune care se anunţa o adevărată sinucidere.

3

Erika Dykstra reveni încet spre picioarele patului răvășit. Ținea în mână prima ediție a cotidianului *International Herald-Tribune* deschis la pagina cu mica publicitate. Lumina matinală lăptoasă învăluia ca o ceață ușoară trupul gol al bărbatului care dormea pe spate, atenuând linia dură a mușchilor. Un trup splendid, într-adevăr, dar care de multă vreme nu mai era perfect. Viața lăsase pe corpul lui Nile Barrabas niște urme care nu se vor mai șterge niciodată. Erika nu numărase niciodată cicatricele bărbatului pe care îl iubea, dar le mângâiase atât de des, încât le cunoștea pe toate.

Aproape complet alb, părul foarte aspru contrasta în chip ciudat cu pielea bronzată. Erika îl cunoscuse pe Barrabas în cursul ultimilor ani ai războiului din Vietnam și încă de atunci avea părul alb. Și un fel de cicatrice cu care rămăsese în urma unei răni la cap.

În vremea aceea, gurile rele din Saigon spuneau că traumatismul atinsese creierul lui Barrabas făcându-l *boo coo dinky dau*. Complet, total țicnit. După ce se vindecase, Barrabas se întorsese pe front, bravând primejdia cu un curaj nebun, riscându-și viața cu un fel de plăcere nemaipomenită și o sălbăticie dementă. În orice caz, dacă era nebun, Erika Dykstra învățase să-i respecte nebunia.

În vârstă de douăzeci și șapte de ani, de naționalitate olandeză, Erika era originară din Amsterdam. Ca și fratele ei Gunther, Erika era specializată în contrabandă internațională, fiind interesată în mod deosebit de obiectele din aur, de pietre prețioase și de operele de artă. Din când în când, foarte rar, făcea și contrabandă cu arme. Văzuse, trăise și făcuse lucruri incredibile și de asemenea învățase o grămadă de chestii.

În special că în viață există momente strategice și că uneori îți iese în cale norocul. Că o față poate să apară cu pregnanță dintr-o mulțime anonimă. Că poți trece foarte aproape pe lângă moarte...

Și mai învățase că anumite răni nu se vindecă niciodată.

Barrabas dormea agitându-și ochii sub pleoape. Chiar și în somn părea pornit. Trăsăturile lui accentuate păreau dăltuite în bronz.

Erika aruncă o privire distrată spre sticla de Jenever goală de pe noptieră. În ajun atacaseră împreună ginul olandez și Nile terminase sticla singur când Erika adormise. Barrabas bea enorm. În săptămânile din urmă băuse și mai mult decât de obicei, dar Erika, ca o femeie realistă ce era, se ferise să-i atragă atenția. Un om ca Nile Barrabas nu putea fi dădăcit. Niciodată nu va reuși să-l constrângă, după cum nu va reuși vreodată să-l țină lângă ea. Totuși când se afla acolo, cu ea, îi aparținea complet, cu trup și suflet... Ce-ar fi vrut mai mult? Deși, uneori, în unele momente neașteptate, ar fi dorit să-l păstreze veșnic lângă ea.

De la ultima misiune, săptămânile trecuseră ca o sărbătoare fără sfârșit. Rămăseseră multă vreme la Paris și cheltuiseră o adevărată avere în magazinele elegante și localurile cele mai la modă din capitala Franței. După care luaseră avionul spre Capri unde se instalaseră într-un hotel luxos construit pe coasta unui munte care domina mica in-

sulă. Firește, făcuseră pe turiștii, se plimbaseră, se scăldaseră în apa mării, dar cea mai mare parte a timpului și-o petrecuseră în camera lor, care oferea o imagine panoramică asupra domeniului somptuos al lui Tiberiu, cu vestimentația lui luxuriantă ieșită dintr-o mare turcoaz. Acolo, învăluiți de lumina blândă a Mediteranei, se iubiseră până la saţietate.

Erika îl iubea pe Barrabas așa cum nu mai iubise alt bărbat înaintea lui. Și totuși știa că nu-i va aparține niciodată. Îi venea foarte greu să-l înțeleagă. Poate că la urma urmelor era nebun. Poate că riscurile meseriei erau pentru el așa cum erau drogurile pentru alții.

Tânăra femeie căută cu privirea anunțul pe care îl subliniase în ziar. Cel pe care Barrabas îl aștepta de săptămâni în șir: chemarea pentru o nouă misiune. Vru să-și trezească amantul dar în ultima clipă se răzgândi. Anunțul însemna sfârșitul sărbătorii care dura deja de multă vreme. Imediat ce îl va citi, Erika îl va pierde pe Barrabas. Până data viitoare... Dacă va exista data viitoare.

Dădu drumul ziarului pe podea și își desfăcu halatul de casă din mătase albastră. Aerul dimineții îi mângâie sânii întărindu-i sfârcurile. Tot trupul ei tânjea după Barrabas.

După, murmură ea strecurându-se cu voluptate în pat.

Nile Barrabas sări pe trotuar pentru a lăsa să treacă mașina poliției. Cei doi polițiști cu căști pe cap îi aruncară în trecere o privire distrată. Cu balonzaidul lui kaki și blugii strâmți semăna cu toată lumea și cu oricine. Stopurile mașinii dispărură zece metri mai departe, după cotitura, la dreapta străzii înguste. Polițiștii din Amsterdam nu-i opreau pe trecători fără un motiv serios, chiar și noaptea în Walletjes, cartierul fierbinte al orașului.

Barrabas își continuă drumul pe trotuar strecurându-se printre mașinile garate. Strada fiind abia destul de lată pentru a permite trecerea unui vehicul, automobiliștii erau obligați să parcheze pe trotuare. Evident că arhitecții de acum patru sute de ani nu se gândiseră că va veni o zi când vor fi necesare parcări. Înghesuite unele în altele, casele cu cinci etaje și fațade înnegrite mărgineau cele două laturi ale străzii. Acoperișurile în pantă, așezate la intervale foarte regulate, semănau cu dinții unui ferăstrău uriaș.

Ceva mai încolo clipea firma de neon roz a unui *sex-shop*, a cărei vitrină oferea o întreagă adunătură de falsuri și de păpuși gonflabile în mărime naturală. Barrabas nici măcar nu întoarse capul. Se simțea nervos, încordat, exasperat de o nevoie pe care o cunoștea prea bine.

Redevenise un soldat chinuit de nevoia războiului.

Această stare de tensiune intolerabilă se instalase în el lent, progresiv. De fiecare dată era la fel. Se sătura repede de odihnă, de lipsa de ocupație. Și atunci începea să se simtă inutil, stingherit, cam ca un pește aruncat afară din apă. Și pentru a-și înșela plictisul care îi strica viața, Barrabas se refugia în alcool, singurul mijloc de evadare pe care îl avea la dispoziție.

Nile Barrabas nu-și ascundea adevărul: niciodată nu va mai funcționa normal. Participase la prea multe războaie ca să se poată simți în voie într-o lume în care pacea constituia singurul mod de viață. Totul i se părea atât de derizoriu în comparație cu războiul...

Trei case mai încolo spectacolul se arăta mai interesant. O prostituată roșcată cu picioare de gazelă ocupa apartamentul de la parter. Așezată pe un taburet înalt în fața ferestrei unui dormitor foarte mic, femeia nu avea pe ea decât un sutien din dantelă neagră și o fustă mini asortată. Barrabas aruncă o privire pe fereastră și tânăra îi adresă ime-

diat un zâmbet plin de perversitate desfăcându-şi picioarele. Sub fusta scurtă, pubisul ras era neted ca un fund de bebeluş.

Barrabas făcu ochii mari apoi izbucni în râs. Preţ de cel puţin o clipă, starea de tensiune copleşitoare slăbise.

– Mulţumesc, aveam nevoie de aşa ceva, îi zise el fetei care imediat îi făcu semn să intre în aprtament.

Dar Barrabas scuturã din cap şi îi trimise un sărut de adio. Roşcata depărtă şi mai mult picioarele de parcă ar fi vrut să-l prindă din zbor.

Hotărât lucru, olandezii erau un popor foarte prietenos.

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în cartierul fierbinte, mulţimea pietonilor devenea din ce în ce mai mare. Găseai acolo de toate. Sex sub toate formele, rătăciţi, drogaţi, punkişti, cerşetori, hoţi de buzunare. Barrabas mergea pe Warmoesstrat spre gară. Intră pe o străduţă mărginită de hoteluri mizerabile pentru studenţi lefteri şi pătrunse într-unul dintre ele, *Parima*.

La parter era un bar-restaurant nu prea atrăgător. Într-un decor de plase de pescuit pline de praf şi bucăţi vechi de plută, neonul revărsa o lumină sângerie şi un tonomat răcnea un rock asurzitor. Clientela de la *Parima* era formată în principal din studenţi drogaţi şi curviştine în costum de lucru.

Deşi îl zări din spate, Barrabas îl recunoscu imediat pe Walker Jessup. Un adevărat munte de carne care o dată cu trecerea timpului avea tendinţa să se ramolească.

Barrabas se strecură în faţa lui la masă. Jessup se uită la el cu ochi întristaţi.

– Ce ideie să alegi ca loc de întâlnire o magherniţă ca asta! zise el suspinând.

Apoi arătă spre farfuria din faţa lui de care nu se atinsese, înainte de a face semn spre chelnerul negru care se juca cu un pui de cimpanzeu lângă bar:

Am găsit un smoc de păr de maimuţă în farfuria mea. Trimite-o înapoi la bucătărie.

N-aş îndrăzni să fac asta niciodată! zise Jessup. Aş risca să-mi trimită înapoi acelaşi lucru stropit cu urina acestui animal afurisit.

Ar trebui să încerci. Poate mai slăbeşti şi tu.

Texanul îşi acoperi peştele din farfurie cu şervetelul.

Crezi că putem comanda alcool fără să riscăm nimic?

Dacă ai să ceri o sticlă întreagă, cred că poţi fi liniştit, răspunse calm Barrabas.

Bei tot whisky?

E laptele meu zilnic.

Jessup comandă o sticlă de whisky pe care chelnerul i-o aduse împreună cu două pahare, însoţit de cimpanzeul care îi prezentă lui Jessup nota de plată. Texanul citi cifra totală şi făcu o strâmbătură ofensată. Scoase din buzunar un teanc de note multicolore pe care le trie înainte de a scoate dintre ele o bancnotă mare pe care o întinse chelnerului. După ce acesta se îndepărtă, Jessup bombăni:

Încep să înţeleg de ce mi-ai cerut să ne întâlnim aici. De fiecare dată când aduci un fraier, primeşti un procentaj din ce plăteşte el. Am dreptate?

Barrabas nu răspunse. Verifică dopul sticlei, îl scoase şi umplu până la refuz cele două pahare. În realitate, Jessup ştia foarte bine pentru ce alesese *Parima*. Îl invitase într-un loc unde clientela era prea ameţită sau prea drogată, sau prea stupidă pentru a remarca ceva. Un fel de pubelă pentru noua generaţie de rebuturi a omenirii.

Barrabas bău trei sferturi din pahar. Jessup îl goli pe al lui dintr-o înghiţitură, apoi întrebă zâmbind:

Nu vrei să facem un concurs?

Nu, în orice caz nu acum, răspunse serios Barrabas golindu-şi şi el paharul.

– Cum vrei, dar îți jur că n-am să părăsesc șandramaua asta până nu golesc o sticlă care m-a costat șaptezeci și cinci de dolari!

Și zicând acestea, texanul își umplu din nou paharul.

– Mai bine spune-mi ce vrei de la mine, zise Barrabas.

Jessup luă o gură de whisky, apoi se aplecă înainte cu coatele sprijinite de masă.

– De data asta, misiunea pe care o am pentru tine e o adevărată bijuterie. În esență, e vorba de distrugerea programului de înarmare nucleară a unei țări din lumea a treia.

– Daaa?

– Iranul.

Pronunțând aceste cuvinte, texanul îl observă cu atenție pe fostul colonel. Reacția fu aproape imperceptibilă. Jessup îi expuse detaliile deosebit de periculoase ale misiunii. Adevărul e că fostul agent CIA nu era deloc surprins. Bărbatul din fața lui era mult mai mult decât un mercenar care își vindea priceperea celui care plătea mai bine. Era un conducător de oameni excepțional și încrederea pe care o inspira soldaților lui nu avea nici o legătură cu fizicul, cu trecutul ori cu competența lui militară. În luptă gândea mai repede decât toți și se mișca cu o siguranță inegalabilă.

Barrabas nu îl întrerupse pe Jessup decât o singură dată:

– Cât timp avem la dispoziție? întrebă el.

– Numai două săptămâni. Treaba trebuie terminată mai înainte ca tot arsenalul sau o parte din el, să poată fi mutat de acolo unde se află acum. Îți repet că vrem să distrugem complet baza și tot ce se află în ea, iar explozia trebuie să pară un accident. Asta presupune că va trebui să pătrundeți acolo și să plecați fără a lăsa vreo urmă.

– Și nici supraviețuitori.

– Nici supraviețuitori.

Barrabas scoase din buzunar o cutie cu trabucuri și îl servi și pe Jessup. Le aprinseră și Barrabas întrebă:

Ce-ar fi să vorbim acum și de părăluțe?

Te ascult.

Barrabas trase din trabuc apoi zise din vârful buzelor:

– Vreau două sute de mii de dolari de om.

Jessup se aștepta la o sumă frumușică, numai că Barrabas cam exagera.

La dracu, asta face în total peste două milioane de dolari! murmură el.

Calculezi repede, Jessup.

Mi s-a cerut să-ți plătesc un sfert înainte și restul după.

Barrabas îi aruncă o privire dubitativă:

S-ar zice că amicii tăi nu prea cred în șansele noastre de succes.

Dar tu?

Barrabas continuă fără să-i răspundă.

Plata se va face șaizeci la sută, patruzeci la sută. Și, firește, două sute cincizeci de dolari pentru cheltuieli. Mi-ar trebui lovelele chiar de mâine dimineață.

E ultimul tău cuvânt?

Barrabas își vârî trabucul în colțul gurii:

Mda. Ori accepți, ori le spui amicilor tăi să se ducă la naiba.

Fața adipoasă a lui Jessup se lumină de zâmbetul lui larg. Se gândea la senator și la mutra pe care o va face când va primi nota de plată a acestei mici escapade în Iran.

Guvernul este de acord, îi zise el în cele din urmă.

Ei bine, atunci să bem un păhărel, propuse Barrabas.

Jessup umplu cele două pahare și îl goli pe al lui dintr-o înghițitură. Barrabas îl imită și umplu din nou paharele. Apoi zise ironic:

– De ce să nu participi și tu la misiunea asta, Jessup? Aș avea o grămadă de treabă pentru tine. Puțină mișcare te-ar menține în formă.

Jessup își mestecă țigara de parcă ar fi reflectat serios la propunerea făcută.

– Ia du-te la naiba! îi răspunse el râzând după câteva clipe.

Barrabas izbucni și el în râs.

Era fericit.

Soldatul își găsise în sfârșit un alt război.

4

Inima lui Liam O'Toole bătea cu putere și simți un nod în gât în momentul în care bătu în ușa veche de culoare verde pe care vopseaua se scoroja lamentabil. Acest cartier din Belfast, pe care îl cunoștea atât de bine altădată, i se părea și mai sărac, și mai sordid decât în amintirile lui. Căsuțele care se înșirau de o parte și de alta a străzii semănau cu niște colețe pentru iepuri, construite din cărămidă. Pe trotuarul opus, trei case fuseseră incendiate și o sumedenie de plăci astupau ușile și ferestrele înnegrite de fum. La capătul străzii, caroseria unei mașini arse zăcea pe osiile fără roți.

Cartierul se transformase nici mai mult, nici mai puțin, decât într-o zonă de luptă.

Ușa verde se întredeschise puțin de tot. O femeie micuță, slabă și cu părul alb, purtând un șorț de plastic înflorat, îl privea curioasă prin ochelarii cu lentile groase.

N-am nevoie de... începu ea.

Mamă, sunt eu, Liam.

Femeia deschise ceva mai mult ușa și îi privi cu atenție fața.

O'Toole făcu la fel. Doamne, ce mult se schimbase în douăzeci de ani! Avea fața plină de riduri și de pete. Îi păru bine că luase hotărârea să se întoarcă. Voia să se împace cu cineva înainte de a fi prea târziu.

– E fiul tău, Liam, zise el din nou. M-ai uitat?

În spatele lunetelor groase, ochii bătrânei păreau enormi.

– Nu am nici un fiu cu numele ăsta!

– La naiba! exclamă O'Toole. Și totuși știi cine sunt!

– Mda, știu, îi răspunse ea. Ești un asasin și nu mai ești fiul meu. Îi trânti ușa în nas.

Apoi o auzi trăgând zăvorul.

– Te rog, te rog, ascultă-mă! îi strigă el. Am adus bani ca să te iau de aici. Am să-ți cumpăr o casă frumoasă lângă Cork. Mamă, lasă-mă să intru, trebuie să stăm de vorbă.

Îi auzi vocea prin ușă:

Nu-mi trebuie banii tăi. I-ai câștigat ucigând. Și nici tu nu-mi trebuiești. Nu vreau să te mai văd niciodată!

Mamă? Mamă?

De data asta nu a mai obținut nici un răspuns și nu a mai auzit decât pașii ei osteniți care se îndepărtau de ușă. Se apropie de fereastra din dreapta ușii. Se uită printre perdelele de dantelă galbenă și văzu că nimic nu se schimbase. Mobilele, fotografiile de pe policioara mică a căminului, farfuriile de ceramică agățate pe pereți. Mama lui era foarte ordonată, totdeauna punea lucrurile la locul lor.

Iar locul fiului ei era afară.

Irlandezul înalt cu chica roșcată se îndepărtă de la fereastră. Simțea nevoia să bea un păhărel. Ba chiar mai multe...

În colțul străzii era un bar foarte vechi. Sub grinzile negricioase care susțineau tavanul jos, aerul putea a tutun și alcool. La măsuțele mici și rotunde din lemn masiv stăteau așezați clienți singuratici.

O'Toole se apropie de bar.

– Un Bushmill dublu, sec, cu un pahar cu apă, comandă el.

Goli dintr-o singură înghițitură paharul cu whisky irlandez, luă o gură de apă, clipi și repetă comanda.

Un expert remarcabil în demolări, Liam O'Toole era înclinat din când în când spre poezie și filozofie. În momentele acelea devenea cât se poate de conștient de ironia amară a profesiunii sale.

Ceea ce demolase cu cea mai mare conștiinciozitate era propria lui viață. În afara explozibililor, de tot ce se atingea el adăuga praful. De altfel nu din vina lui. Cu siguranță că de vină era doar destinul și caracterul lui imposibil.

Considerase în mod greșit că o absență de douăzeci de ani făcuse să dispară ca prin minune aversiunea mamei sale. La un sfârșit îl iertase că se angajase, penru un timp foarte scurt, în IRA. Ar fi trebuit să bănuiască că sentimentele mamei sale nu se schimbaseră deloc. Erau amândoi din aceeași rasă, cea a capetelor de lemn.

Dacă poliția nu l-ar fi ridicat, la vârsta de șaptesprezece ani, bănuindu-l de terorism, și nu l-ar fi bumbăcit bine în sala din spate a unui comisariat nenorocit, Liam nu s-ar fi gândit niciodată să se alăture celor din IRA. Și totuși asta făcuse, imediat ce fusese eliberat, atât de mult îl revoltase nedreptatea arestării sale.

Liam O'Toole nu admitea să fie atins fără să riposteze.

În IRA învățase meseria de războinic precum și modul de a fabrica bombe. Încă de la început avusese o înclinație foarte pronunțată pentru explozibil dar, când văzuse cum erau folosite acele jucării ucigașe, părăsise IRA. Una e să omori soldații unei armate dușmane și alta să ucizi compatrioți nevinovați.

Părăsise IRA și se angajase în armata americană, și cu toate astea își pierduse mama.

Părăsise armata americană după optsprezece ani de serviciu. Se cărase pentru că era sătul să fie mereu al doilea într-un domeniu în care era expert – cel al explozibililor.

Încă un whisky, îi ceru el barmanului.

După al șaptelea whisky dublu, O'Toole se simți cuprins de o tristețe fără margini. Un irlandez știa să piardă o sumedenie de lucruri fără cel mai mic regret, totuși nu și propria mamă.

Alcoolul îi umblă prin vene precum lava și, niște cuvinte ivite de nicăieri, îi răsunară deodată în cap. Mai întâi unul apoi un altul, și încă unul... Nu avea nimic de scris și de altfel îl durea în cot de asta. Pentru O'Toole poezia nu se citea, se asculta.

Se sprijini cu spatele de bar penru a-și privi auditoriul de clienți abrutizați și începu cu o voce de bariton:

„Cu lacrimi de sânge spălați rănile amărâtului care,

Fără voia lui, a fost împins în prăpădul, în focul, în infernul vieții,

Iubiți-l, iertați-l că s-a născut din întâmplare

Într-o lume de sânge pe care n-a dorit-o niciodată".

Clienții de la mese își ridicară nasul din pahar și se uitară cu mirare la el, luându-l drept un țicnit.

– Gura! strigă unul dintre ei.

Dar O'Toole, nepăsător, intona din nou:

„Ființă de țărână.

Cu degete de cenușă, cu ochi de piatră,

Orbit de scursoarea care îl duce ineluctabil la pierzanie..."

În atmosfera plină de fum răsunară câteva înjurături.

– Gura, am spus! a răcnit un grăsan prăvălit peste paharul lui, aruncându-i o privire posomorâtă.

– Dă-ne pace! Lasă-ne să bem liniștiți, a bombănit altul.

O'Toole era atât de absorbit de cuvintele care îi scăpau de pe buze și cărora nici măcar nu le sesiza sensul, încât nu-l remarcă pe timpul înalt cu părul alb care tocmai intrase în bar. Insensibil la protestele ascultătorilor săi, O'Toole continuă:

„Țărână, țărână..."

O să ai destulă țărână acolo unde o să te bag eu! a răcnit grăsanul ridicându-se brusc de pe scaun.

Un alt client se ridică și el și sparse cu un gest brutal gâtul unei sticle de bere. Cei doi bărbați înaintară spre O'Toole încurajați de strigătele celorlalți clienți.

Grăsanul se repezi să-l apuce pe poet de gât. O'Toole făcu un salt într-o parte și îl lovi cu genunchiul între picioare pe agresorul care se prăbuși cu un mârâit sălbatic.

Amicul lui se repezi imediat agitând gâtul de sticlă și căutând fața lui Liam. Irlandezul se eschivă cu abilitate, apoi aplică trei croșee de stânga în garda bețivului. Nici măcar nu fusese nevoie să se servească de mâna dreaptă. Tipul dădu drumul gâtului de sticlă, se clătină, apoi se prăbuși peste corpul amicului său.

O'Toole deschise din nou gura pentru a-și relua melopeea dar își dădu seama că izvorul cuvintelor secase. Muza îl părăsise. Se întoarse spre bar scârbit.

Bărbatul cu părul alb păși peste trupurile celor doi bețivi și se sprijini cu coatele lângă Liam.

S-ar zice că ești în formă, spuse Barrabas.

Irlandezul făcu ochii mari și își umflă pieptul enorm.

Colonele! Doamne, ce bine îmi pare că te văd!

Apoi se adresă barmanului cu o voce răsunătoare:

Un whisky pentru diavolul în persoană!

Ba să facem cinste la toată lumea, zise Barrabas. Avem de lucru, bătrâne.

O'Toole îi zâmbi neîncrezător.

Așa cum îți spun, continuă Barrabas. Și când ai să vezi despre ce e vorba, cred că ai să sari în sus de bucurie.

Motorul mașinii Anders-Cyclon răgea cumplit, dar Vince Biondi îl menținea la nouă mii de turații, cu acul contorului fixat în zona roșie a cadranului. În câmpul său vizual periferic, copacii și pășunile din câmpia elvețiană se topeau

intr-un zid opac şi verziu. Biondi aproape că atinsese 350 km/h în linie dreaptă când în faţa lui se ivi linia limită de frânare. Schimbă vitezele şi atacă al treilea viraj, cu ochii la linia neagră, o urmă lată de cincisprezece centimetri, care nu era trasă cu vopsea, ci arsă, încrustată de cauciucurile celor mai bune maşini care concuraseră pentru Marele Premiu pe acest circuit. Era traiectoria cea mai rapidă pentru a lua virajul, şi de asemenea cea mai puţin periculoasă cu condiţia să o abordezi cu viteza potrivită.

Dar pe Biondi îl durea în cot de pericol. El avea în faţă o maşină pe care trebuia s-o depăşească.

Abordase curba depăşind cu puţin limita de rezistenţă a vehiculului. Spatele maşinii părăsi caldarâmul, alunecând, derapând în dreapta pentru a escalada marginea şoselei, spre balustrada metalică. Preţ de un sfert de secundă Biondi pierdu controlul maşinii, apoi a intrat imediat în funcţiune automatismul perfect antrenat al reflexelor. Reuşi să oprească tendinţa de răsucire în loc a vehiculului ridicând uşor piciorul de pe acceleraţie, lăsându-se la început în voia derapajului, apoi roti volanul invers şi ieşi din viraj propulsat cu toată puterea celor cinci sute cincizeci de cai.

În faţa lui pâlpâiră stopurile maşinii Ferrari de culoare roşie care se afla în frunte. Pilotul frână înainte de a aborda următorul viraj. Biondi apăsă din nou pe acceleraţie şi acul de pe cadran sări din nou în zona roşie. Biondi nu băgă în seamă semnalizatorul temperaturii motorului care ajunsese şi el la limită.

La ultima oprire de la standul de verificare, proprietarul maşinii îi recomandase să aibă grijă.

– Fără panică, Vice, băiete. E inutil să forţezi motorul, îi spuse el. N-au mai rămas decât cincisprezece tururi. Avem şansa să câştigăm dacă n-o iei prea tare. Lasă echipa Ferrari să facă prostia asta. Tu mulţumeşte-te să stai lipit de fundul lor.

Dar Biondi îi răspunse proprietarului anxios:

Va fan cullo!

Ca mulţi alţii, proprietarul maşinii detesta îndrăzneala lui Biondi. De altfel nimeni nu suporta pilotul pe circuit. Conducea ca un nebun. Dacă proprietarii ar fi avut vreun cuvânt de spus în a alege piloţii maşinilor lor de Formula Unu, atunci Biondi n-ar fi pilotat niciodată, din lipsă de maşină.

Dar proprietarii nu aveau nici un cuvânt de spus. Cei care hotărau erau sponsorii. Or singurul mijloc prin care un proprietar îşi recupera o parte din investiţia enormă care reprezenta o maşină de curse, era să o închirieze, să o transforme în panou publicitar lansat cu trei sute de kilometri la oră.

Marca Brandon, produse de toaletă, pusese la bătaie o jumătate de milion de dolari pentru ca Andres-Cyclon să fie vopsită în culorile ambalajului de la *Cerbul Sălbatic*, un nou parfum pentru bărbaţi, şi să-i poarte numele şi marca. Iar Biondi îi şperţuise cu ultimii treizeci de mii de dolari pe cei care organizau cursa pentru a fi sigur că va pilota o maşină.

Biondi era lac de sudoare sub combinezonul lui de pilot din Nomex ignifug. Avea impresia că fierbe într-un fel de suc. Nişte colonie ar fi fost binevenită.

Dar în nici un caz *Cerbul Sălbatic*.

Şmecheria asta putea ca o saună pentru homosexuali la orele de vârf.

După seria de viraje pe muchie de cuţit, Biondi se mai apropiase cu câţiva metri de Ferrari. Ieşind din ultimul viraj pentru a ataca marea coborâre în linie dreaptă, cele două maşini se aflau aproape una lângă alta.

Dar Andres-Cyclon nu avea destulă putere pentru a depăşi Ferrari în linie dreaptă. Şi starea drumului lăsa de dorit. Din când în când, cutia de viteze vibra cu furie la curbe. Treptat, adversarul câştigă din nou avans.

Când trecu prin dreptul standului, Biondi văzu echipa Anders-Cyclon agitând frenetic mâinile în direcția lui. De la un timp indicatorul de temperatură se blocase pe maximum. Ceva nu funcționa cum trebuie. Dacă Biondi s-ar fi oprit acum, *probabil* că s-ar fi putut repara ceea ce nu funcționa ca lumea într-un timp destul de scurt pentru a-și relua locul în cursă, având în continuare toate șansele de câștig.

Probabil.

Din cauza unui piston prea slab, de trei sute de kilometri înghițea gazele de eșapament ale mașinii Ferrari. Voia să treacă în frunte, și știa că putea chiar și cu mașina lui mai puțin rapidă, cu condiția ca mașinăria să mai reziste încă puțin.

Era destul o succesiune propice de manevre și un curaj monstru. Numai atât.

Apăsă pe accelerație. Acul contorului sări din nou în zona roșie, dar mai câștigă câțiva metri față de Ferrari. Intrau în turul următor. Se apropia primul viraj. Biondi știa perfect unde se situa punctul său limită de frânare dar nu-l cunoștea pe cel al adversarului său. În momentul în care stopurile mașinii Ferrari se aprinseră, Biondi roti puțin volanul spre dreapta, ajunse mașina roșie și o depăși în urletele motorului său suprasolicitat. Acum era în frunte, dar trebuia să încetinească pentru a evita intrarea în derapaj. Schimbă vitezele dozând în același timp presiunea piciorului asupra frânei.

Brusc, la apropierea virajului întreaga mașină păru că intră în transă. Cauciucurile mari scoaseră o tânguire ascuțită. Cu mușchii încordați la maximum, Biondi menținea mașina pe limita exterioară a curbei, luptând împotriva forței centrifuge care câștiga teren asupra vitezei bolidului. Deodată, în mijlocul virajului, începură din nou vibrațiile. Partea din spate a mașinii derapă și Biondi pierdu brusc conrolul vehiculului.

Totul îi deveni neclar în fața ochilor, în timp ce Anders-Cyclon se învârtea traversând pista pentru a se izbi de balustrada metalică peste care trecu printr-o rostogolire spectaculoasă.

Biondi avu impresia că totul în jurul lui se dezintegra. „La dracu! Asta mai lipsea!", zise el înainte ca un văl negru să-i întunece privirea. După un moment, când își veni în fire, carcasa distrusă și roțile îndoite sau smulse zăceau în iarbă. Din motor ieșea un fum negru și gros care îi ardea spatele. Biondi își desfăcu centurile de siguranță și ieși din mașină.

Reuși să se îndepărteze la timp. Carburantul se aprinse brusc și mașina explodă ca o bombă cu napalm.

Cu un gest furios, Biondi își smulse de pe cap casca împodobită cu culorile *Cerbului Sălbatic* și o aruncă în foc.

– Mda!..: Arzi, porcăria porcăriilor! strigă el plin de năduf.

Standul nu era prea departe de locul accidentului, dar Biondi ajunse până acolo cu destulă greutate. Abia se mai ținea pe picioare. Nici un membru al echipei nu păru bucuros că îl vede în viață și proprietarul nu-și ascunse furia. Evident, Biondi ar fi trebuit să crape o dată cu mașina...

– În orice caz, strigă el, îți jur că niciodată n-ai să mai pui piciorul pe circuitul ăsta. O să am eu grijă să te dea afară.

Biondi tocmai voia să-i răspundă când fața i se lumină deodată căci, în spatele tipului, zărise ceva care îl făcea să zâmbească.

– Ce te distrează așa, idiotule? răcni proprietarul. Pleci tu, dar să nu-ți închipui că vei scăpa cu una, cu două!

Biondi continua să se îndepărteze. La capătul parapetului care proteja standul stăteau doi bărbați. Unul avea părul roșcat. Celălalt avea părul aproape complet alb.

5

Gunther Dykstra o obligă pe puicuța așezată pe genunchii lui să se ridice. Fata purta un tricou sexy de un roșu aprins și niște pantaloni din satin negru atât de strâmți pe ea încât bărbatul se întreba dacă nu cumva se dăduse cu lac negru. Avea părul vopsit într-un albastru aproape marin și privirea neastâmpărată era plină de promisiuni.

– Mai târziu, îi zise el lovind-o strengărește peste fund. Deocamdată am o problemă de rezolvat cu acești domni.

Barrabas și Biondi își întoarseră privirea urmărind mersul unduitor al fetei care se îndrepta spre ușă. După ce ieși, Biondi se uită la Gunther cu un zâmbet ironic:

– Am o singură întrebare să-ți pun.

– Răspunsul e da, zise olandezul râzând.

Barrabas aruncă o privire pe fereastră. Biroul se afla la primul etaj al imobilului, și chiar dedesubt era *Lido*, localul de noapte care îi aparținea lui Gunther și care îi servea pentru spălarea banilor câștigați ilegal. Dar lui Gunther îi plăcea atmosfera localului său. *Lido* era refugiul unei întregi turme de nostalgici iar Gunther Dykstra, chiar dacă nu fusese vreodată hippy, era fascinat de acea epocă când sexul, drogurile și rock'n roll-ul domniseră ca niște regi.

– Te-ai gândit la mica noastră problemă? îl întrebă Barrabas.

Era vorba de modalitatea de a intra și a ieși vii din Iran.

– Da, răspunse imediat Gunther, și cred că am găsit soluția. Cutiile de viteze pentru rotoarele de spate.

– Ce! exclamă Biondi. Ia mai zii o dată, rogu-te!

Gunther izbucni în râs.

– Am găsit o cale de a furniza Iranului cutii de viteze pentru elicopterele lor de luptă *Bell Cobra*, actualmente în pană.

Biondi făcu ochii mari, apoi se întoarse spre Barrabas:

– Tipul ăsta a umblat prea mult cu drogurile. E complet sisi. Piesele despre care vorbește nu se găsesc la colțul străzii iar piața este afurisit de bine supravegheată.

– Lasă-l să termine, îl sfătui Barrabas.

– Am un amic în Taiwan, continuă Gunther. Specialitatea lui este falsificarea de piese detașabile pentru avioane și elicoptere.

Barrabas se încruntă.

– Iranienii au mai luat deja țeapă în acest gen de combinații. Nu cred că se vor mai lăsa păcăliți și a doua oară.

– Amicul meu și asociații lui fac o treabă de calitate, îl asigură Gunther. Lăzi de ambalaj autentice, numerotate, certificate de garanție ștampilate și tot tacâmul. Stați liniștiți că totul o să meargă ca pe roate. Numai conținutul lăzilor nu va fi conform.

– Am fi terminați dacă ar instala una din aceste cutii de viteze false pe un aparat și ne-ar obliga să-l facem să zboare, zise Biondi.

– Să zboare? Glumești! Cutiile astea vor claca chiar mai înainte ca motorul să se fi încălzit. Sunt fabricate dintr-un oțel nenorocit, foarte ieftin. După câteva mii de turații, crac-bum! Și nu avem nici un interes să ne aflăm prin apropiere când vor cădea bucățile.

Crezi că poți încheia o înțelegere clandestină cu autoritățile iraniene în puținul timp pe care îl avem la dispoziție? întrebă Barrabas.

– Păi cum! Tipii se vor târî la picioarele mele când vor afla că pot să le furnizez vreo sută de jucărioare pentru aparatele lor *Cobra*.

– Vreo sută?

– Dacă le-aș propune mai puține, s-ar distra făcând pe năzuroșii. Vreau să-i văd salivând de poftă.

– Cât costă pe piața oficială o astfel de cutie?

– În jur de douăzeci și cinci de mii de dolari bucata, dar Iranul îmi va plăti pe ea dublu și va avea impresia că îi fac un cadou. Amicul meu din Taiwan a intrat deja în posesia modelului autentic și îmi garantează o livrare fără probleme, peste o săptămână, la Barhein.

– Pe toți dracii! exclamă Biondi.

– Dacă am fi acolo, reluă Gunther, ne-ar prezenta un prototip al produsului finit mâine dimineață.

– Vrea să facă livrarea pe căile oficiale? întrebă Barrabas.

– Bineînțeles. Transport de marfă cu avionul. Documentele oficiale vor menționa piese detașabile pentru elicoptere destinate agriculturii.

– E adevărat că vor face să crească o grămadă de „legume", zise ironic Biondi.

– Nimeni nu le va acorda atenție. La descărare, un tip ne va ajuta să trecem vama în schimbul unui bacșiș corespunzător.

Barrabas mai puse o întrebare deși știa dinainte răspunsul.

– Cât o să ne coste toată povestea asta?

– Nimic. Nici un bănuț. Iau totul asupra mea, răspunse Gunther cu un zâmbet radios.

– Mda, ce inimă bună ai! zise Barrabas. Ia spune, Gunther, ce sumuliță câștigi tu din treaba asta? Două-trei milioane?

– Am de gând să încasez jumătate din valoarea comenzii, le explică Gunther. Dar nu știu dacă am să reușesc.

– Și acum să trecem la planul de acțiune, interveni Biondi. Eu nu mă pricep la treburile astea cu lovele.

– Un plan foarte simplu, îi explică imediat Barrabas. Tu și Gunther veți transporta în timpul nopții, cu elicopterul, încărcătura de piese detașabile de la Barhein până într-un punct dinainte stabilit situat în sudul Iranului. După descărcarea transportului, vă veți întoarce până pe coastă. Voi n-aveți de ce vă teme. Autoritățile iraniene vă vor da permisul de intrare și de ieșire din țară. Restul echipei va traversa golful cu ambarcațiunea. Voi doi ne veți lua de pe plajă cu material cu tot, ne veți transporta la țintă, apoi ne veți evacua de acolo după terminarea misiunii.

– Dă-mi voie să-ți spun o chestie, zise imediat Biondi. N-o să reușim niciodată să facem asta cu un *Huey*. Nu are suficientă autonomie de zbor.

– Ai dreptate, îl aprobă Gunther, dar vom dispune de un *Sikorsky S-76*, amenajat cu rezervoare suplimentare. L-am închiriat de la o mică companie petrolieră din Barhein. Două mii de dolari ziua. Dublul traficului normal. Afacerea secolului! Dacă proprietarii ar fi știut ce avem de gând să facem cu jucăria lor, nu ni l-ar fi închiriat nici pentru tot aurul din lume!

6

William Starfoot II se uita țintă la ochii lucitori ai mătușii sale Thelma, două găuri negre și tulburi, de nepătruns, ca niște găuri de canal. Împreună cu cei din clanul Marele Stejar, mărușa Thelma ședea de partea cealaltă a mesei lungi.

Cel care atribuise clanului numele de Marele Stejar nu mai era pe lume. Navajo pur sânge, cei din familia Marelui Stejar erau scurți și fragili ca toți indienii navajo. William Starfoot II, alias Billy II, nu era navajo decât după mamă. Statura înaltă de un metru nouăzeci, umerii lați și talia îngustă le moștenise de la tatăl lui, un indian din Oklahoma.

Un tată indian bogat.

În privința bănetului, clanul Marele Stejar nu avea nici el de ce se plânge, dar tribul era foarte numeros și toți erau nesățioși.

Jarvis, fiul cel mare al mătușii Thelma, se ridică pentru a se adresa delegaților Problemelor Indiene, avocaților și câtorva reprezentanți ai Consiliului Tribului.

– Vă garantez că este o chestiune de bun simț, declară el. *Petroles Avarico* stă cu mâna în gâtul nostru și nu putem decât să-i dăm satisfacție. Dacă refuzăm, se va duce să foreze dincolo de teritoriile noastre și Tribul va pierde totul. Trebuie să acceptăm concesionarea exploatării pe care ne-o cere.

Billy II rânji ușurel. Dacă te-ai fi luat după spusele lui Jarvis totul era atât de simplu, atât de logic! Chiar inevitabil. Se uita că cei din Marele Stejar erau mari acționari la Avarico!

Mătușa Thelma își mișcă buzele înguste și uscate, dar nu scoase nici un sunet. Lângă Billy II, reprezentantul Consiliului se încordă pe scaunul său și își întoarse repede privirea de la bătrână.

Mătușa Thelma trecea drept o vrăjitoare navajo. În Rezervație era un personaj foarte puternic. Celor care îndrăzneau s-o sfideze li se întâmplau lucruri foarte rele. Unii își pierdeau mintea, altora li se umfla limba, li se înnegrea și îi sufoca, alții mureau pur și simplu. Se spunea că mătușa Thelma avea puterea de a ucide de la distanță cu un singur gest magic al mâinilor ei lungi și osoase cu degete cocârjate ca niște gheare de corb.

Billy II nu-și întoarse privirea de la gura zbârcită care își continua strâmbăturile. Vrăjitoria la indienii navajo se baza în general pe canibalism, incest, fratricid și necrofilie. Cu siguranță că mătușa Thelma nu dădea înapoi din fața nici uneia din aceste practici, dar nu avea altă putere decât cea pe care frații ei întru rasă, superstițioși, i-o acordau. Billy II bănuia de multă vreme că bătrâna își dădea prea bine seama de situație și că, pentru a ucide la distanță, nu refuza o mână de ajutor din partea fiilor sau a nepoților.

Jarvis se așeză, pregătit să asculte contra-propunerile. Billy II se feri să ia cuvântul. Nu venise la Washington DC ca să flecărească. Toată lumea prezentă cunoștea foarte bine legăturile dintre Marele Stejar și Avarico. Ținând cont de legile emise de congres, propunerea de a închiria exploatarea putea să fie blocată în mod legal de cel puțin douăzeci de ori. Adevărata problemă era clanul Marele Stejar și mai exact mătușa Thelma. O adevărată zgripțuroaică. Când

înhăța ceva greu nu-i mai dădea drumul. Într-o zi, ea și copiii ei vor jefui complet în profitul lor teritoriile indienilor navajo dacă nu se găsea cineva care să-i contreze așa-zisa ei putere magică.

Sosise timpul să fie înfrântă pe propriul ei teren.

Billy II își vârî cu nonșalanță degetele în scurta de blugi. Scoase de acolo ceva ce-și vârî repede în gură. Când îi zâmbi mătușii Thelma, fasolea uscată era bine lipită de dinți. Indienii navajo credeau că vrăjitorii au puterea să rănească sau să ucidă un dușman lovindu-i cu o „săgeată" magică în formă de pietricică, de os sau de pană de pasăre. Sau chiar de fasole.

Billy II scoase apoi din cămașă un pai din plastic și și-l așeză între buze.

Mătușa Thelma păli și gura i se lăsă în jos. Înțelesese manevra. Billy II își umflă obrajii și, fără să-i lase bătrânii timp să se ferească, boaba de fasole țâșni și o lovi drept în ochi.

– Pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta! exclamă unul din avocați.

Mătușa Thelma părea țintuită pe scaun, nu de lovitură, ci de adevărata ei semnificație. O provocare pe față lansată puterilor ei supranaturale!

– Pune-ți mâna pe ticălos! răcni Jarvis celor de față. Dar nimeni nu se sinchisi să-l deranjeze pe Billy II care se ridică încet de pe scaun. Mătușa Thelma se albise la față de furie. Fără îndoială că pricepuse mesajul și știa că delegații Consiliului Tribului vor povesti totul cu o adevărată plăcere la întoarcerea lor în rezervație.

– Puteți să-mi spuneți ce se petrece? întrebă din nou avocatul.

– Ședința se amână, răspunse Billy II.

Apoi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă.

De la aeroportul din Washington, Liam O'Toole se duse direct la hotelul lui Billy II. Ordinele lui Barrabas erau foarte clare. Trebuia să strângă oameni, să se asigure că totul mergea bine, că nici unul nu va pierde avionul și că nu va ajunge la destinație beat mort. Pe când ieșea din ascensor, un tip care alerga ca un apucat îl lovi în plin, lipindu-l de ușa metalică a cabinei. Șocul însă îl dezechilibră mai mult pe tipul grăbit, care se prăbuși pe burtă pe mocheta culoarului. Dar mai înainte ca O'Toole să fi putut reacționa, individul se ridică și o zbughi spre ieșirea de serviciu de la capătul culoarului. Lăsase pe mochetă un revolver de calibru 38.

O'Toole se aplecă să-l ia de jos, dar auzi imediat o voce în spatele lui:

– Nu pune mâna!

Se ridică și se întoarse încet ținându-și mâinile la vedere. În mijlocul culoarului, în fața unei uși deschise, stătea un tip înalt și oacheș, care nu avea pe el decât un slip și un maiou de piele. Respectivul ținea îndreptat spre Liam un revolver Smith & Eesson automat prelungit cu surdină.

– Billy? Eu sunt, Liam, zise O'Toole.

Individul lăsă arma în jos.

– Intră, îi zise el trăgându-se din ușă.

O'Toole luă pistolul de jos și parcurse culoarul, intră în cameră și își reținu cu greu o înjurătură. Încăperea putea a praf de pușcă și semăna cu un abator.

Pe linoleumul alb cu motive aurii al bucătăriei zăceau doi bărbați cu pieptul ciuruit de gloanțe, iar pe balcon zăcea ghemuit pe o parte un al treilea cu două găuri negricioase deasupra ochilor. Partea din spate a craniului dispăruse, zburată probabil pe fereastră ca apoi să cadă în stradă de la etajul opt.

– Cam ce vrea să însemne asta? șopti O'Toole.

– O mică încăierare familială, îi răspunse Billy II punând arma pe masă. Chestia cu împuşcatul a fost ideea lor, nu a mea.

„O idee cât se poate de nefericită", îşi zise O'Toole. Cei patru bărbaţi înarmaţi nu reuşiseră să tragă nici măcar un foc împotriva lui Billy. Indianul îşi turnă o porţie zdravănă de whisky pe care o dădu pe gât dintr-o înghiţitură de parcă ar fi fost apă de la robinet.

– M-a trimis Barrabas, zise O'Toole. Avem o treabă.

Billy II se strâmbă.

– Uită-te şi tu în ce rahat am intrat. Un rahat pe care îmi va fi foarte greu să-l explic poliţiştilor.

– Cel mai bine e să nu le explici nimic, zise O'Toole zâmbind. O să facem rost de nişte saci de plastic şi vom curăţa lună ogeacul.

– Şi cu ei ce facem? întrebă Billy.

– O să-i aruncăm hrană la peşti.

Uneori când închidea ochii, Nate Beck avea impresia că murise şi urcase drept la cer.

Totuşi nu se uita decât la o partidă de volei, şi încă la una proastă. Numai că jucătorii erau fete, nişte fete tinere, superbe şi care, fără nici o îndoială, nu purtau decât bikini şi sutiene.

– Cât e scorul? întrebă tipul de la dreapta lui Nate.

– Nu prea ştiu, răspunse cel care se găsea la stânga lui. La drept vorbind, îmi vine cam greu să mă concentrez asupra jocului. De ce nu te duci să le-ntrebi?

– Mda, cred că asta voi şi face.

– Haide, Nanos, interveni Nate, că doar nu ştii nici un cuvânt franţuzesc.

Dar grecul se sculase deja în picioare. Aruncă o privire peste umăr scoţându-şi în evidenţă muşchii torsului bronzat.

– Cu trupul meu n-am nevoie să stau la discuţii, le explică el râzând.

Se îndepărtă în pas elastic şi Wiley Drew Boone, care îl privea amuzat, zise:

– Hotărât lucru, Alex se crede cineva. Dar nu se va descurca singur.

– La ce să se descurce? întrebă Nate.

– La organizarea după-amiezii noastre. Am poftă ca noi trei să ne distrăm cu cele şase fete ale echipei. Nu te mişca de-aici Nate. Păstrează-ţi forţele că o să ai nevoie.

După care Boone se ridică şi alergă după Alex.

Nate Beck se aşeză cât mai confortabil în şezlong. De la ultima misiune timpul trecea ca într-un vis. Toţi trei spânzuraseră lovelele câştigate la Kaluba în mai puţin de o săptămână. O grămadă de biştari totuşi pe care îi prăpădiseră la Paris, apoi pe Riviera. Cazinourile îi ruinaseră cu adevărat. Boone fusese chiar nevoit să-şi sune părinţii milionari din Statele Unite şi să le ceară un avans din alocaţia lunară, pentru a putea acoperi datoriile la joc. Apoi Beck îşi puse-se la treabă creieraşii şi, cu ajutorul micului său computer personal, pusese la punct un sistem de joc imbatabil. Din momentul acela jecmănise cazinourile în aşa hal încât nici un cazinou nu-i mai primea în sala de joc. Încercase să-i înveţe şi pe ei şmecheria lui, dar Nanos şi Boone nu erau dotaţi ca el pentru cifre.

Cei doi ajunseseră lângă unul din stâlpii care susţineau plasa. Fetele şi-au întrerupt imediat jocul şi au început să râdă vesele. Boone afişa zâmbetul lui cel mai întreprinzător şi Nanos îşi agită cu veselie mâinile în direcţia lor.

E adevărat că nu se prea pricepeau la cifre, dar aveau alte calităţi!

Când Nate Beck era doar un băieţel evreu slăbănog, imaginaţia îl făcea să viseze cu ochii deschişi că era amic cu

Errold Flynn și cu John Wayne. În fiecare zi când ieșea de la școala evreiască, împreună cu colegii lui, Nate bătea drumurile pline de praf din Far West sau străduțele îndoielnice din Macao, sau junglele de nepătruns din Africa care nu existau decât în mintea lui, în căutarea unor răi de pedepsit, a unor nedreptăți de îndreptat. Totuși Nanos și Boone nu semănau nici cu Flynn, nici cu Wayne. Ei erau mult prea adevărați, mult prea autentici pentru a apărea pe ecran. Erau niște mercenari adevărați, călîți, care nu erau rodul imaginației lui Beck.

Și Nate Beck, azi adult, dar tot evreu, tot slăbuț, era amicul lor. Și el tot mercenar.

În viața lui nu se simțise atât de fericit.

Nici atât de vinovat.

Cu puțin timp înainte de a fi recrutat de Barrabas, Beck era în cădere liberă. Succesul rapid și prea ușor al companiei sale de informatică îl plictisea, ca și rutina anostă care se instalase în căsnicia lui. De aceea hotărâse să-și schimbe complet viața datorită unei lovituri curajoase fără precedent. Trebuie să spunem că avea geniul informaticii și că propriul său computer, datorită unui mic program deosebit de șmecheros, dăduse lovitura. Șterpelise pur și simplu un milion de dolari pentru a-i transfera într-un cont fictiv în Elveția. Totul mersese ca pe roate până când venise ghinionul. Ghinionul fusese Beverly, nevasta lui Nate, care își denunțase bărbatul. Nate Beck se pomenise dat în urmărire internațională, dar nu asta constituia principalul motiv al culpabilității actuale.

În timp ce Nanos și Boone îi făceau semne să li se alăture, o voce îi șoptea la ureche: „Du-te o dată. Ce mai aștepți? Du-te o dată să te bălăcești în noroi și în desfrâu. Înecă-te în păcat. Ce-ți pasă ție că biata ta mamă moare de rușine și durere!“

De când era fugar Beck nu telefonase nici măcar o dată mamei sale. Este adevărat că la început nu avusese timp, pentru că fusese misiunea din Kaluba. După aceea încercase să-și justifice tăcerea spunând că era prea periculos. Cu siguranță că telefonul era ascultat. Dar în adâncul inimii sale știa foarte bine care era adevărul. Polițiștii de la FBI îl înspăimântau mai puțin decât reacția mamei sale când va auzi vocea fiului său criminal.

– La dracu cu toate astea! mormăi el deodată.

Cu cât întârzia, cu atât avea să fie mai greu.

– Așteptați-mă, mă întorc imediat! le strigă el amicilor săi.

Își trase pe el tricoul, își încălță sandalele și se grăbi spre holul hotelului. Se înțelese cu recepționerul să i se adauge pe nota de plată costul convorbirii, apoi căută o cabină liberă. Își puse cu grijă ceasul lângă aparat, în așa fel încât să se poată vedea foarte bine cadranul, și formă un număr. Porni cronometrul în clipa în care i se răspunse de la celălalt capăt al firului.

– Alo? zise vocea pe care o cunoștea atât de bine.

– Mamă? Sunt Nathan.

Tăcere, tăcere interminabilă. Nate închise ochii. Inima îi bătea cu putere.

– Nathan, zise în sfârșit mama lui. Tu ești? Spune-mi, ești sănătos?

– Da, mamă.

– Mănânci destul?

– Da, mamă.

– Nu te cred. Am lângă mine un creion și o hârtie. Dictează-mi adresa. Îți voi trimite prăjiturele cu coriandru.

– Nu pot, mamă. Zău că nu pot.

Beck își încordă auzul încercând să detecteze semnele unei posibile ascultări, dar legătura era atât de proastă încât nu puteai să știi de unde provin hârâiturile.

– Dar tu mamă, ești sănătoasă?

– Ținând cont de împrejurări, sunt cât se poate de bine.

Se vedea bine că își înăbușea amărăciunea, și era poate și mai rău, căci asta însemna că tot îl mai iubea în ciuda a tot ceea ce făcuse.

– Ascultă, mamă, acum trebuie să te las, zise el.

Avea ochii plini de lacrimi. Nu-și mai vedea cadranul cronometrului.

– Te iubesc, mamă.

Închise fără să mai aștepte răspunsul și rămase nemișcat preț de vreo două minute, uitându-se țintă la perete.

Cineva bătu la ușa cabinei readucându-l la realitate. Un nătărău grăbit care voia să telefoneze. Beck se întoarse... și se pomeni față în față cu Liam O'Toole care râdea cu gura până la urechi.

7

Casa Hatton din Malaga. Sub bolta umbroasă a verandei, Nile Barrabas privea valea ce se întindea la picioarele sale. Printre șirurile de smochini și migdali se zărea acoperișul de tablă ondulată al barăcii care reflecta ca o oglindă soarele după-amiezei. Pe drumul șerpuitor dintre copaci, câțiva oameni în uniformă urcau panta iute care ducea la casă. Atmosfera era atât de liniștită încât Nile auzea ecoul râsului lor vesel.

Ferma, *estancia* mai curând, era situată în inima insulei Malaga,cu spatele la lanțul de munți înalți și arizi cunoscut sub numele de La Serra. Foarte izolat, rareori patrulat de nonșalanta poliție locală, locul acela era ideal pentru antrenarea unei armate clandestine.

– Pari într-o dispoziție excelentă, zise o voce de femeie în spatele lui Barrabas.

Deși nu era machiată, îmbrăcată doar cu o cămașă kaki și niște pantaloni largi de aceeași culoare, Leona Hatton era într-adevăr o femeie foarte frumoasă. Cu tenul deschis și ochii negri, proprietara fermei purta părul tăiat foarte scurt. Un păr negru ca abanosul.

– Mda, răspunse Barrabas. Se vede că încă nu știu ce-i așteaptă.

Trecând pe lângă Leona Hatton pentru a intra în casă, toți o salutară abținându-se de la cea mai mică glumă deocheată.

Leona era expertă în arta luptei. Cu un ciomag, un cuțit sau chiar cu mâinile și cu picioarele, tânăra femeie ar fi putut să-i țină piept oricăruia dintre acei bărbați. Dar, mai mult decât atât, era un medic excelent.

Barrabas intră ultimul în casă. Zidurile groase și pardoseala din ceramică menținеau o răcoare plăcută. Era o casă foarte veche și asta se vedea bine. Tatăl Leonei, general în serviciul de informații, o cumpărase pentru a o restaura după ieșirea la pensie. O moarte timpurie nu-i lăsase timp să-și realizeze proiectul. Așa că Leona moștenise niște mobile vechi, tablouri vechi, covoare catalane, în același timp cu acea casă cu acoperiș năruit, pereți scorojiți și tavane înnegrite. Acum însă refăcuse casa. O muncă considerabilă.

Barrabas intră în urma tuturor în salonul mare unde O'Toole instalase materialul pentru ședința preliminară.

Nanos, Billy II, Boone și Beck se așezară de o parte a mesei lungi, iar de partea cealaltă se așezară Biondi, Hatton, Hayes și Chen. Singurul negru din echipă, Claude Hayes lucrase ca specialist în demolări submarine. Era o persoană foarte rezervată, însuflețit de o mare forță interioară și care contrasta prin atitudinea lui serioasă și laconism cu ceilalți membri ai echipei, toți glumeți și puși pe chef.

Al Chen era singurul oriental dintre ei și era un tip grozav. Medaliat cu aur în tinerețe la proba de gimnastică de la Jocurile Olimpice, Chen se angajase după aceea în aviație. Era specialist al saltului în cădere liberă și îi plăceau mult acrobațiile cu planorul.

Când Barrabas îi arătașe lui Jessup lista cu oamenii, înainte de prima lor misiune, texanul își arătase rezerva în legătură cu doi dintre ei: Nanos și Billy II. Niște labagii a căror principală ocupație era găsirea de combinații suspecte prin care să facă repede rost de lovele. În combinațiile lor era vorba în general de dame trecute și pline de bani pe care trebuia să le călărească voinicește.

Dar dacă le studiai bine dosarele, toți oamenii lui Barrabas aveau defecte. O'Toole bea prea mult, Boone își pierdea capul imediat ce vedea trecând un fund de femeie, Beck era prea slăbănog, iar Biondi era cel mai scrântit dintre toți.

Dar Barrabas nu era nici paznicul, nici judecătorul lor. Nu era decât cimentul care îi lega între ei, făcând din ei o echipă omogenă unde calitățile unora compensau defectele altora și invers.

Colonelul se așeză la capătul mesei.

– Cu siguranță că ați remarcat absența unuia dintre noi. Lopez ar fi vrut să participe la această misiune, dar doctorul Hatton i-a interzis. Nu s-a refăcut complet după rănile cu care s-a ales în urma operațiunii din Kaluba.

Toată lumea a păstrat tăcere. Amicul lor Lopez ar fi murit în Kaluba fără intervenția doctorului Hatton care îi făcuse în extremis o transfuzie cu sângele câtorva dintre ei.

– Înainte de a intra în amănuntele misiunii, continuă Barrabas, aș vrea să vorbim de bani.

Billy II întâmpină vestea cu un strigăt de război răsunător. Ceilalți aplaudară. Numai Claude Hayes își păstră calmul și nu ieși din rezerva lui decât pentru a întreba:

– În ce constă treaba?

Barrabas îi răspunse scurt:

– Explozia unei bombe atomice în Iran.

De data asta urmă o tăcere lungă. Mercenarii știau că șeful lor nu-i adunase acolo de la capătul lumii pentru o glumă nereușită.

Barrabas îi ceru lui O'Toole să proiecteze primul diapozitiv. Era fotografia aeriană făcută de un satelit-spion.

Iată ținta noastră, explică el. O bază de cercetări atomice situată spre sudul Iranului. Acum se află acolo patru bombe atomice cu o putere de aproape treizeci kilotone. Baza e apărată de o armată de aproximativ o mie de oameni din gărzile revoluției islamice. Noi va trebui să izolăm ținta tăindu-i legăturile radio, apoi să pătrundem înăuntru, să neutralizăm sistemul de supraveghere și în sfârșit să aruncăm în aer o bombă. Totul trebuie să fie distrus: echipamentul, materialul și personalul.

– O să fie un fleac! mormăi Nanos.

– Da, Alex. De data asta va trebui să tragem pentru banii noștri. Trei sferturi din instalații sunt subterane, organizate într-o succesiune de buncăre. Liam va proiecta următorul diapozitiv și vă va indica punctele tari ale sistemului de apărare.

O'Toole schimbă diapozitivul și, în timp ce Barrabas se așeza, își începu explicațiile:

– Ceea ce vedeți aici la suprafață seamănă cu oricare alt centru de cercetări nucleare. Clasica împrejmuire triplă din sârmă ghimpată, probabil cu curent electric și proiectoare. Posturi de pază în cele patru colțuri. Accesul la bază se face pe un singur drum de pământ bătătorit, care merge spre sud apoi spre est, trece un lanț de munți nu prea înalți și apoi ajunge la drumul principal din sudul țării care duce la Bandar'Abbas și la Golful Persic. Toată această parte a Iranului, pentru cei care nu știu, este un pustiu pietros, întrerupt doar de câteva mici oaze locuite.

Liam a arătat apoi pe diapozitiv două pete abia vizibile și a explicat:

– La exteriorul împrejmuirii, în această câmpie întinsă, se află două avanposturi de detectare sonoră. Fiecare are sistemul lui de ascultare. Turnul radio leagă centrul cu baza militară de la Kerman care se află pe vârful uneia din aceste două coline care constituie un sistem de protecție a spatelui țintei noastre.

O'Toole arătă după aceea un fel de suprafață formată din două povârnișuri, între vârfurile a două coline. Sub ea apărea un dreptunghi grosolan flancat de forme rotunjite.

– Aici e intrarea complexului subteran, explică el. Este încastrată în coasta colinei. Iranienii nu și-au bătut cine știe ce capul cu îngropatul instalațiilor. Au săpat doar puțin mai jos decât nivelul solului. Apoi, cu buldozere și dinamită, au năruit flancurile celor două coline care au prăvălit tone de pământ și pietre, îngropând tot calabalâcul. Inutil să vă mai spun că aici armele clasice nu sunt de nici un folos. Ca să poți arunca totul în aer e nevoie de o explozie atomică chiar în interiorul subteranei.

O'Toole proiectă diapozitivul următor. De data asta nu mai era o fotografie aeriană ci un fel de schiță rudimentară.

– Acesta este un plan al interiorului complexului făcut din memorie. Este singura informație pe care o avem la dispoziție despre instalațiile subterane. După cum vedeți, complexul e format din patru sectoare diferite: un laborator de electronică, un altul pentru materialele radioactive, un atelier mare de metalurgie și un depozit pentru explozibil. Aceste patru sectoare sunt situate în partea din spate a subteranei, adică cea care se află la cea mai mare adâncime. În partea din față, lângă intrare, se află un dormitor comun,

magazia de arme și muniții și popota. Pe aici va trebui să trecem pentru a ajunge la obiectiv.

Beck întrebă:

– Ce reprezintă aceste linii în zig-zag? întrebă Beck.

Bună întrebare. Aceste linii delimitează culoarele de legătură între diferitele încăperi. Ele formează niște zigzaguri exact așa cum vedeți pe plan. Forma lor se datorează unor motive de securitate. Radiațiile, razele X, gamma și neutronii se deplasează în linie dreaptă. În caz de accident, aceste zigzaguri ar opri particulele radioactive.

– Ce oroare! a exclamat cu un geamăt comic Nanos punându-și mâinile la șlițe.

O'Toole zâmbi ironic și o scânteie se aprinse în ochii lui albaștri.

– Accidentul pe care îl vom provoca, Nanos, va săpa în deșert o gaură cu un diametru de un kilometru. N-ai de ce să-ți faci sânge rău pentru bijuteriile tale de familie. Dacă mai ești încă acolo când o să bubuie, ai s-o mierlești în întregime.

Toată lumea izbucni în râs iar O'Toole redeveni imediat serios și continuă:

– Oamenii însărcinați să păzească baza sunt aleși dintre cei care participă la războiul de frontieră cu Irakul. Nu sunt niște soldați de meserie, ci niște pasdari, ceea ce înseamnă că, în materie de antrenament, au trecut printr-o perioadă de șase luni de spălare a creierului pentru a îmbrățișa mai bine ideologia Marii Republici Islamice. Sunt niște fanatici, loiali regimului lor până la moarte. Pe urmă sunt și foarte bine echipați. Au puști de asalt *Heckler and Koch G-3*, pistoale-mitralieră Uzi și PPSH-41 de fabricație sovietică, puști-mitralieră cehoslovace ZB-30 și, firește, toată panoplia de grenade.

– Cum vom proceda? întrebă Al Chen.

– Nu va fi nevoie să-i lichidăm pe toți, răspunse calm O'Toole. După părerea mea, ar trebui să-i obligăm să se retragă cât mai adânc în subterană și să-i menținem acolo până când „pregătim" bomba. După calculele noastre, numai o treime din oameni va fi de gardă la suprafață în momentul în care vom ajunge la țintă. Pe aceștia va trebui să-i eliminăm și apoi să pătrundem în subterană mai înainte ca cineva să dea alarma și să închidă poarta de acces. Dacă vom rata mișcarea, noaptea va fi lungă pentru noi! Alte întrebări?

Se uită pe rând la colegii lui care păstrau tăcerea. Toți deveniseră brusc foarte serioși.

– Bine, conchise O'Toole. Diseară avem o mică ședință de antrenament cu lunetele *Starlite*. Sunt sigur că nici unul dintre voi nu mai știe să le folosească. Iar mâine dimineață, înainte de a se face ziuă, vom face puțin alpinism pe munte.

8

Billy II își lipi ochiul de cauciucul de protecție al lunetei Starlite. În afara centrului marcat de o cruce, nimic nu arăta cum ar fi trebuit să se vadă în mod normal. Niște forme vagi, gălbui, apoi verzui, apoi verzi. Acest tip de lunetă amplifica lumina stelelor reflectată de obiecte astfel încât să determine apariția unei imagini clare. Billy II nu distingea decât stânci și iar stânci, în timp ce examina cu atenție fața sudică a unuia din munții arizi ai lanțului La Serra.

Ultima oară când folosise o lunetă Starlite fusese în Vietnam, în cadrul infanteriei marine. Pe vremea aceea considerase că aparatul nu făcea nici două parale. O jucărioară numai bună pentru un film de spionaj. Lupta în junglă era însă o altă poveste. Pentru a repera o țintă imobilă cu o Starlite, mai întâi trebuia să-i reconstitui contururile. În cazul unui om: forma capului, a unui umăr sau a unui braț etc... Numai că în vegetația tropicală asta era aproape imposibil.

Terenul de aici era totuși mai ușor de recunoscut. Billy îi găsea o vagă asemănare cu fostele teritorii ale indienilor navajo. Își plimbă încet luneta peste stânci și deodată reperă ținta lângă o crevasă. Era ea, nu încăpea îndoială! Își sprijini imediat arma în umăr. Era o versiune a armei M-14, adaptată special pentru un trăgător de elită, prevăzută cu un încărcător de 7.62, un suport cu două picioare și un reductor de sunet.

Billy ochi cu grijă și apăsă pe trăgaci. Arma scoase doar un șuierat slab.

Ținta, o păpușă gonflabilă de mărimea unui om, zbură din ascunzătoare apoi se prăbuși ciopârțită.

– Frumoasă lovitură, zise O'Toole înainte de a se îndepărta.

– Frumoasă jucărie, răspunse Billy arătând spre armă. Mi-ar plăcea să rămân cu una ca asta după misiune.

– Vrei să vânezi cerbi noaptea?

– Nu, nu chiar. Dar am niște canalii care mă așteaptă acasă.

– Canalii?

– Mda. Niște canalii de indieni.

Alex Nanos se cățără cu greutate pe cornișa îngustă a falezei, lipi partea rigidă a bagajului de stâncă și se așeză cu picioarele în gol. Se simțea epuizat după patru nopți de escaladări și de mers pe jos cu kilograme de arme și echipament în spate. Un antrenament indispensabil pentru misiune dar care nu era deloc o joacă.

Junghiurile, vânătăile și zdreliturile nu erau deloc amuzante.

– O mână de ajutor, Nanos? îl întrebă Leona care escaladase voinicește cornișa în urma lui.

Și afurisita nici măcar nu gâfâia!

– Mulțumesc, nu e nevoie, minți Nanos.

Inversarea rolurilor era stupefiantă. În timpul antrenamentului dinaintea primei misiuni, Leona fusese cea care trăsese din răsputeri ca să facă față ritmului, reușind în cele din urmă. După Kaluba, în loc să-și neglijeze forma fizică, Leona muncise ca un bărbat pentru a-și reface *estancia*. Și

acum era într-o condiție fizică excelentă. În schimb Nanos, în ciuda pectoralilor săi de play-boy, nu-și păstrase în formă decât niște mușchi inutili azi...

Pot s-o iau înainte? întrebă Leona.

Dă-i drumul, mârâi Nanos. Te ajung imediat.

În momentul acela jură să nu se mai atingă în veci nici de băutură, nici de femei.

Și era sincer!

– Cred că o să fie floare la ureche, îi zise Nate Beck lui Barrabas.

Geniul informaticii și electronicii rezolvase teoretic problema explodării bombei.

La acest tip de instrument, cheia este detonatorul. În cazul de față e vorba de o încărcătură chimică care comprimă plutoniul prin implozie, declanșând o reacție de fisiune în lanț. Laboratorul lor dispune cu siguranță de o zonă de încercare pentru testarea formei exacte a imploziei prevăzute, și eventual pentru modificarea ei. Această zonă trebuie să fie situată în exteriorul complexului, probabil în câmpia învecinată, și trebuie să fie legată electric cu laboratorul. Va fi deci destul să găsim cablurile și să le branșăm la o bombă operațională.

– Și ceasul? întrebă Barrabas.

– Asta nu e o problemă. Prefer o mică mașinărie meșteritată de mine pe care o voi conecta la fața locului. De fapt n-am nevoie de mare lucru. Niște sârmă de oțel, o foarfecă și bandă adezivă.

Deocamdată lucrurile mergeau bine. Barrabas era foarte mulțumit. Mercenarii își recăpătaseră forma. Chiar și Nanos își recăpătase forțele. Iar el era în sfârșit în elementul lui. Urmat de Beck, Barrabas se alătură mercenarilor aflați în salon.

Doctorul Leona Hatton își începu expunerea:

– La cererea colonelului, am să vă vorbesc despre anumite aspecte specifice ale acestei misiuni, aspecte legate de profesiunea mea de medic. Este vorba de pericolele inerente naturii unei astfel de operațiuni.

– Vrei să spui că mai sunt și alte primejdii în afara acelor fanatici înarmați până în dinți? întrebă Al Chen.

– Întocmai, răspunse Leona. Mă refer la pericolul radiațiilor. Mai întâi, în laborator se află materiale radioactive sub forma unui container special – să-i spunem cutia neagră – care conține plutoniu. În cazul unui accident, dacă acest container este lovit, orice expunere prelungită la ceea ce se află în el va fi mortală.

Acestea fiind zise, să vorbim acum de explozia nucleară propriu-zisă. În mare, ea are patru mari componente. În primul rând efectele pur fizice: unda de șoc și zona de suprapresiune. Unda de șoc se va deplasa cu cincisprezece mii de kilometri pe oră, iar în zona de suprapresiune va domni o presiune de două kilograme pe centimetru pătrat. O mașină e strivită ca o plăcintă.

A doua componentă este elementul termic. În hipocentrul exploziei temperatura va atinge 300.000 de grade Celsius.

A treia componentă este propagarea radiațiilor. Razele X, gamma și cele neutronice se propagă în general mult mai departe decât unda de șoc.

Iar a patra componentă o constituie căderile de fragmente radioactive care au fost aruncate în aer.

– Dar de celelalte bombe nu ne ocupăm? întrebă Nanos.

– Efectele plutoniului durează foarte mult timp și vreme de ani de zile nimeni nu va putea să se apropie de bază. Din acest motiv celelalte bombe vor fi inutilizabile.

Mda, e nevoie de vreo cincizeci de ani pentru neutralizarea radiațiilor, precizã Beck.

Sã ne întoarcem la riscuri, continuã Leona. Efectele radiațiilor și cãderile de materiale radioactive nu sunt totdeauna imediat vizibile. În schimb efectele termice sunt. Claude, proiectează, te rog, diapozitivele.

Când prima fotografie apãru pe ecran toatã lumea se înfioră. Grãmada de carne carbonizatã nu mai semãna cu o ființă omeneascã, și totuși trãia și gura de nerecunoscut era cãscatã de parcã ar fi vrut sã urle.

– Pielea, carnea și oasele sunt carbonizate pe o razã de doi kilometri în jurul hipocentrului, le explicã Leona. Următorul diapozitiv, Claude.

Nici acesta nu era mai liniștitor. Arãta fața unui japonez a cãrui piele, lipsitã de carne, atârna lamentabil sub bãrbie ca o mascã grotescã de carnaval.

– Asta se numește o arsurã termicã, zise Leona. Straturile superficiale ale epidermei au fost arse și s-au dezlipit. Asta se petrece pe o razã de patruzeci de kilometri de la hipocentru.

– Și noi unde o sã ne aflãm când o sã bubuie scârboșenia aia? întrebã Biondi.

– Dacã totul se derulează așa cum am prevãzut, ar trebui sã ne aflãm la treizeci de kilometri de punctul de detonație, adicã suficient de departe pentru a evita efectele despre care v-am vorbit.

– Dar dacã lucrurile nu se derulează așa cum a fost prevãzut? întrebã și Nanos.

– În acest caz, n-o sã mai fie cine știe ce diferență între albi și negri, rãspunse Claude Hayes.

9

Mohamadi Razod se strâmbă disprețuitor la încărcătura nucleară. Cu foarte puțin mai mare decât o minge de baschet, bomba era aproape sferică, mulată într-un oțel cenușiu, tern, având pe partea exterioară tijele detonatorilor, ascuțite ca niște ace de cactus. Pentru Razod, acel lucru nu reprezenta nimic altceva decât idolul păgân al țărilor occidentale. Nu înțelegea nimic din mecanismul lui și era mândru de ignoranța sa.

În apropiere, o echipă de tehnicieni transporta învelișul protector, un cilindru cu un diametru de un metru și lung de un metru și jumătate.

Razod se adresă șefului de echipă:

– În cât timp terminați?

Doctorul Hamid își trecu mâna ostenită peste fruntea asudată. Transpira mult și avea bluza albă de laborator pătată de sudoare la subsoară.

– Mai avem de montat învelișul, apoi să branșăm detonatoarele la ceas și să verificăm mecanismele de siguranță.

– Cât timp? întrebă insistent Razod.

– Tre-patru ore.

Razod mârâi nemulțumit. Cu tipii ăștia totul dura mai mult decât prevăzuse. Dacă nu i-ar fi obligat să lucreze încontinuu, în schimburi, niciodată n-ar mai fi terminat cele

patru bombe. Lenea lor era tipică pentru clasa intelectualilor. Toți oamenii aceștia care făcuseră studii erau putrezi din cauza muncii la birou, ocupați cu plimbatul hârtiilor. Pentru care mai primeau și salarii grase.

– Vă dau două ore! răcni Razod. Și transportați bombele terminate în camioane. Primul convoi va pleca mâine seară.

Fără să-i pese de protestele slabe ale doctorului Hamid, Razod îi întoarse spatele și ieși din laborator îndreptându-se spre biroul lui. Parcurse meandrele culoarului, printre sacii cu nisip stivuiți până la tavan care delimitau astfel un traseu în zigzag. Când ajunse în fața ușii opri un soldat.

– Spune-i locotenentului Yazdi să vină imediat la mine! se răsti el cu arțag.

Pasdarul dispăru în grabă și Razod intră în biroul care îi servea în același timp și drept dormitor. Era o încăpere mică, mobilată doar cu un pat de campanie, o masă și o oglindă alături de care trona fotografia mare a unui bătrân ciufulit și bărbos, cu o privire de nebun. Nimeni altul decât șeful politic și spiritual al lui Razod.

Căpitanul se așeză pe marginea patului și luă o carte de pe masă – cartea sfântă scrisă de bărbatul cu ochi de nebun care îl privea de pe perete. Cartea aceea era puterea lui Dumnezeu. Era mai puternică decât orice, mai puternică chiar decât bomba însăși, întrucât datorită ei va exploda distrugându-i pe cei care o venerau.

Prima din cele patru va fi transportată cu un camion escortat de un convoi în sudul Golfului Persic. Acolo va fi încărcată la bordul unui cargou care se deplasa permanent la Haifa. În timp ce acesta va trece canalul de Suez, celelalte trei se vor afla în drum spre țintele lor: trei puncte din lumea occidentală. Niște ținte mult mai ușor de atins decât Israelul.

Pasdarii nu sperau să-și vadă bomba ucigașă debarcând la Haifa. Nici măcar nu aveau intenția să încerce. Totuși, când cargoul va arunca ancora la intrarea în port, exact înainte de sosirea vameșilor israelieni, un soldat îmbrăcat în marinar va porni ceasul...

Razod nu știa cum putea o explozie nucleară la peste un kilometru de coastă să atingă Israelul, dar era convins că așa va fi. Explozia va crea un nor radioactiv gigantic care va cădea asupra Israelului ca o ploaie de cenușă răzbunătoare.

Iar israelienii nu vor putea să recurgă la nici un fel de represalii. Mai ales când vor afla de existența altor bombe instalate pe terenul aliaților lor, gata să nimicească populația civilă la primul contraatac. Da, Iranul va umili statul Evreu în ochii lumii întregi și explozia atomică va fi semnalul de raliere al tuturor națiunilor Islamului pentru lupta împotriva dușmanilor lui Dumnezeu!

Unii dintre acești dușmani nici nu erau prea departe...

Doctorul Hamid și oamenii lui poate că se considerau niște patrioți, numai că nu asta era și părerea lui Razod. Ei reprezentau o primejdie de moarte pentru patria lor pentru că fuseseră contaminați de materialismul occidental. Razod știa de multă vreme că după terminarea proiectului atomic va trebui să se debaraseze de toți acești oameni de știință.

De altfel ideea nu-i displăcea deloc. Se simțea cu adevărat în elementul lui când îi hăituia și îi extermina pe *dușmanii Domnului.*

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

– Intră! strigă el.

Își făcu apariția locotenentul Yazdi.

– M-ați chemat?

Razod se ridicase în picioare. Își așeză un picior pe marginea patului.

– Am hotărât să supraveghez transportul primei bombe, îl anunță el. În absența mea, îți transmit ție toate puterile. Vei răspunde de centru.

– Mulțumesc, căpitane.

– Îți voi încredința o misiune specială...

Yazdi dădu afirmativ din cap.

– Imediat ce ultima bombă va fi asamblată, du-i pe savanți în afara taberei și lichidează-i. Pe toți, fără nici o excepție, și fără să le dai nici un fel de explicații. Ai înțeles?

– Am înțeles!

Razod zâmbi. Era pe deplin satisfăcut.

Doctorul Hamid îi dădu la o parte pe oamenii din echipa lui și se aplecă asupra containerului bombei.

– Care e problema? întrebă el.

– Barele de sprijin ale suportului sunt prea lungi, îi explică unul din ingineri. Trebuie prelucrate din nou.

– Atunci faceți-o, nu mai stați la discuții.

Oamenii în halate albe se împrăștiară fără să răspundă.

Doctorul Hamid suspină. Știa că nu asta era adevărata problemă. Oamenii lui erau epuizați. De săptămâni întregi dormeau doar câteva ore pe noapte și atmosfera tensionată din laborator devenise insuportabilă. La fiecare două-trei ore Razod venea să-i hărțuiască cu întrebări despre avansarea lucrărilor. Greșelile se înmulțeau și treaba avansa din ce în ce mai încet. În ritmul ăsta îi va trebui nu două ore, ci douăzeci, pentru a termina asamblarea bombei în vederea transportării ei.

Hamid se întoarse în biroul lui în dezordine și se așeză pe un taburet. Nu-și mai putea controla tremurul mâinilor și începea să fie cuprins de tulburări nervoase. Avea senzația ciudată că trupul i se va disloca dintr-o clipă în alta.

Adevărul era că dormise și mai puțin decât oamenii lui în aceste ultime zile, mai ales de la moartea doctorului al-Barani. Imediat ce ațipea era chinuit de coșmaruri oribile și își revedea fostul coleg pe rugul în flăcări. Dar revedea și bățul de chibrit care aprinsese rugul, mică flacără pâlpâitoare între degetele lui tremurânde. Incapabil să suporte această imagine chinuitoare, matematicianul se trezea tresărind și încerca să revină la realitate.

Când era treaz, Hamid era convins că nu el îi provocase moartea vechiului său prieten. Poate că el aprinsese rugul, dar al-Barani se sinucisese. În această privință nu putea să existe nici o îndoială. Dacă se gândea bine, Hamid nu găsea decât un singur lucru să-și reproșeze, și anume faptul că nu încercase să-i schimbe părerile lui al-Barani cu câteva luni mai înainte, când acesta începuse să se comporte în mod ciudat.

Dar în privința asta putea să se justifice.

Revirimentul brutal al astrofizicianului îl înspăimântase pe Hamid. Nu încerci să înțelegi – cu atât mai puțin să judeci – obiectivul final al unui proiect de o asemenea importanță. Și nu poți sugera sabotarea sa împingând la revoltă pe oamenii însărcinați cu executarea lui. Cu excepția cazului în care nu ții la viață.

De aceea Hamid se văzuse constrâns să ia o hotărâre tragică. Își trădase vechiul prieten. Dacă n-ar fi făcut-o, pe rug ar fi fost două victime nu una.

Așa că Hamid nu era răspunzător. Nu era vina lui dacă Razod îl torturase pe al-Barani și dacă al-Barani își pierduse mințile.

Singura pasiune a doctorului Hamid era viața lui. Ținea la ea mai mult decât orice pe lume și această dorință de a trăi era singura lui justificare pentru tot ce-i reproșa uneori cu timiditate conștiința. Iar țelul lui patriotic și religios îi permisese să pună la punct arme destinate nimicirii unei populații nevinovate – după criteriile occidentale –, dar nu avea pentru asta nici cea mai mică remușcare. Cunoștea foarte bine efectele inevitabile ale unei explozii atomice, știa că radiațiile provocau leucemii, malformații congenitale, cancer. Dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

10

La clubul american de la aeroportul din Barhein, Liam O'Toole și Wiley Drew Boone serveau o bere puțin cam alterată contemplând picioarele lungi ale dansatoarei în pielea goală care se agita cocoțată pe tejgheaua barului.

– Un bulan trăsnet! mormăi Liam băgându-și nasul în pahar.

– Bestial, admise Wiley Drew Boone. Fata era blondă, ca și cele trei colege ale ei pe care O'Toole le vedea în oglinda din fața lui dansând în fundul încăperii. Cele patru fătuci făceau o demonstrație de rock'n roll dezlănțuit.

– Te vezi dansând rock în costumul lui Adam? întrebă O'Toole.

– Eu? Nici vorbă! zise râzând Drew Boone.

– Zău că trebuie să fii sărit de pe fix! Ar fi putut totuși să aleagă altă chestie! Știu că ceea ce contează aici este să fie goale...

– În materie de rafinamente sexuale trebuie să recunoaștem că Orientul Mijlociu e tare jalnic, zise Boone suspinând și întorcând capul să privească sala.

O'Toole făcu și el la fel. Era un local tipic pentru Barhein. Cu alte cuvinte, s-ar fi putut la fel de bine să se găsească la Las Vegas sau la Atlantic City. Toți acei indivizi încotoșmănați în veșmintele lor lungi cu glugă n-ar fi făcut notă aparte nici în Beverly Hills. Erau tipi din Arabia Saudită sau din Kuweit veniți în Barhein pentru un păhărel și o femeie în fundul gol, niște plăceri cât se poate de nevinovate dar tabu în austerele lor țări musulmane.

Până la urmă Barhein se descurcase destul de bine. Insula, care nu avea petrol și nu mai era decât o mlaștină salină, știuse să profite de vecinii ei bogați și să le exploateze două din nevoile lor elementare: băncile și plăcerile. Cu bani, evident, dar în privința asta nimeni nu cârtea.

În Orientul Mijlociu aeroporturile semănau cu acele orașe efemere care fuseseră construite în momentul goanei după aur. Practic toată lumea mergea înarmată. Nu cu carabine, evident, ci cu pistoale Makarov. Și dacă în timpul nopții, din întâmplare, survenea o pană de curent, armele bubuiau al naibii pe străduțele întunecate și rău famate.

Nimic din toate astea la Barhein. În comparație cu Yemenul, de exemplu, aici te credeai în Disneyland.

O'Toole se uită la ceas. Avionul de Madrid avea o întârziere de o oră. Asta le mai lăsa la dispoziție destul timp înainte de a-i primi pe ultimii trei membri ai echipei: Leona, Beck și Billy II. Gunther și Biondi sosiseră primii în insulă. Fără să piardă un minut, cei doi organizaseră recepția falselor piese detașabile pentru aparatele Cobra și găsiseră o ascunzătoare pentru materialul lor într-un depozit din port. Lăzile pieselor detașabile erau deja încărcate la bordul elicopterului Sikorsky închiriat de Gunther. Nu mai lipsea decât ambarcațiunea pentru transportarea echipei de cealaltă parte a Golfului Persic. Cu treaba asta se ocupa în acel moment Barrabas și Nanos.

Înainte de a părăsi Malaga, O'Toole și Boone își rezolvaseră problemele personale. Irlandezul o lăsase pe mama lui singura beneficiară a importantei asigurări pe viață încheiată de Barrabas pentru el. În cazul în care nu

s-ar mai fi întors, solda lui de două sute de mii de dolari ar fi fost trimisă unuia din frații săi stabilit la Chicago. Respectivul trebuia să împartă suma în mod egal tuturor descendenților clanului O'Toole. Aceștia ar fi strâmbat mai puțin din nas în privința provenienței banilor.

Boone o lăsase ca beneficiară a poliței sale de asigurare pe o anume Florance De Long din Atlanta, Georgia, patroana „celei mai admirabile case de plăceri din toată emisfera nordică".

În privința asta, Wiley Drew Bonne știa el ce știa!

O'Toole se uită la el o clipă. Un play-boy, mda! Un copil de bogătan puțin cam pervertit. Asta nu însemna că nu era gata oricând să-și riște viața. Nu pentru bani; avea un tată milionar. Nici pentru glorie. Dacă misiunea reușea, nimeni n-ar fi știut cine erau autorii. Iar dacă ar fi eșuat... nici atât.

Poate că Boone nu avea antrenamentul tovarășilor săi. Era mai puțin dotat decât ei în mânuirea armelor, dar avea un curaj teribil. Riscul era pasiunea vieții lui.

Barrabas răsuci în palmă cele două perle negre perfect identice. Apoi, una după alta, le trecu peste dinții din față, încercând să simtă o ușoară porozitate, semnul autenticității lor. Erau superbe, mari și foarte grele, tipice pentru calitatea celor care se găseau altădată în Barhein. Azi, aici, ca de altfel în tot Golful Persic, scoicile care făceau perle practic dispăruseră, ucise de poluare. Barrabas încercă să-și imagineze efectul acestor două minuni pe pielea frumoasei Erika. Abanos pe satin alb. Pe vremuri, unii credeau că perlele cresc în capetele balaurilor. Barrabas își zicea că acele perle ar fi un cadou cât se poate de potrivit pentru Erika. Și-ar face din ele niște cercei superbi. Dădu din cap privindu-l pe bijutier și scoase din buzunar un teanc enorm de bancnote legat cu un elastic.

Cincisprezece mii de dolari, zise el împingând teancul în fața lui. Omul din spatele tejghelei luă banii și îi numără cu dexteritatea unui casier de bancă. După aceea zâmbi radios.

Le luați cu dumneavoastră, domnule? întrebă bijutierul ceremonios.

Nu. Aș vrea să le expediați.

Barrabas scoase o carte de vizită din buzunarul cămășii, o întoarse și scrise pe spate un B mare înainte de a o întinde omului de la tejghea.

– Trimiteți pachetul par avion la această adresă din Amsterdam, zise el. Puneți în pachet și cartea de vizită. Pregătiți expedierea chiar azi.

În momentul acela i se păru că zărește o lucire suspectă în privirea vânzătorului. Barrabas așeză perlele pe micul suport capitonat cu catifea neagră și adăugă:

– Ai mare grijă ca perlele pe care le expediezi să fie exact cele pe care le-am ales. Dacă descopăr că m-ai tras pe sfoară, cei doi prieteni ai mei aici de față vor veni imediat și îți vor tăia degetele.

Bijutierul aruncă o privire temătoare spre cei doi tipi proțăpiți lângă ușă. Un negru și un alb. Doi munți de mușchi și care nu păreau deloc niște glumeți.

– Niciodată n-aș fura un client, îl asigură bijutierul.

– Sper. Expediază-le chiar azi, zise Barrabas cu ochii la perle.

După ce ieșiră din magazin, cei trei bărbați porniră pe străzile întortocheate spre stațiunea de pe malul golfului. Curând ajunseră pe o promedată vastă și foarte modernă care mărginea un port de plăcere superb. Se aflau acolo ambarcațiuni de toate tipurile și de toate mărimile, nou nouțe.

– Ia priviți la această Bertram 32! murmură Nanos entuziasmat. Cred că ar merge...

– Pe aici, zise Hayes trăgându-i pe cei doi ceva mai departe.

– Unde ne duci? întrebă Nanos. Sunt sigur că vom găsi aici ceea ce ne trebuie.

Hayes nu răspunse și Nanos se abținu să-l mai întrebe încă o dată. Claude se pricepea la fel de bine ca el la ambarcațiuni și se mișca mai în voie în această parte de lume. Îi conduse la capătul stațiunii unde niște hârburi vechi erau ancorate chiar lângă digul care închidea portul.

– Ai văzut-o p'asta! exclamă Nanos arătând spre o ambarcațiune veche din lemn și cu pânze.

Era un fel de felucă lungă de vreo cincisprezece metri a cărui pânză mare și trapezoidă părea că fusese montată invers. Pe cocă se vedeau toate culorile curcubeului, așa de multe ori fusese vopsită.

– E o felucă autentică, declară Hayes, apoi strigă câteva cuvinte în arabă în direcția ambarcațiunii.

Pe puntea din față se ivi imediat un individ. Cei doi discutară scurt, apoi marinarul coborî în grabă o scară de frânghie și sări într-o barcă mică căreia îi dezlegă parâma înainte de a vâsli viguros în direcția cheiului și a celor trei străini.

Nanos se adresă cu glas scăzut lui Barrabas:

– Cred că e o glumă? Hârbul ăsta se va duce la fund chiar mai înainte de a ieși din port.

Barrabas nu răspunse. Individul ajunsese la chei. Era un tip mic de statură, purta un veșmânt lung și jegos în care probabil că dormea de ani de zile și avea picioarele goale în niște încălțări Gucci fără șireturi. Se vedea bine că nu se răsese și nici nu se spălase de o bună bucată de vreme.

Le făcu semn celor trei bărbați să sară în barcă, apoi vâsli din nou până la felucă. Pe durata acestui traseu, Claude și arabul au avut o discuție foarte animată.

Când ajunseră pe puntea felucii, Hayes se întoarse spre prietenii lui și declară:

Acest tip se numește Ahmad. Ar fi gata să ne cedeze ambarcațiunea lui.

Nanos aruncă o privire necăjită spre decrepitudinea din jur.

Cred și eu! mormăi el.

Claude nu-i luă în seamă sarcasmul.

Ne asigură că e ambarcațiunea cea mai rapidă de pe toată coasta.

Vrea să spună că e cea care se va scufunda cel mai repede, zise Alex rânjind.

Hayes dădu din umeri.

Hai să vedem motoarele!

Sub punte mizeria era și mai mare decât la suprafață și domnea un miros urât. Arabul deplasă scândurile care protejau motoarele

Șebii! zise el cu mândrie arătând motoarele.

Hai, Alex, numără-le, îl îndemnă Claude. Patru motoare mari Chevrolet!

Drăcia dracului!

Barrabas era și el impresionat. Nu numai de numărul motoarelor instalate într-un spațiu atât de îngust, ci și de starea lor cu totul impecabilă. Păreau noi.

– Ahmad mă asigură că hârbul ăsta face peste patruzeci de noduri. A fost conceput să poată depăși în viteză vedetele gărzii de coastă. Se folosește de el ca să facă contrabandă.

– Și e de acord să ni-l vândă? întrebă Barrabas.

– Cu condiția să-i plătim un preț bun... Vrea să se retragă din afaceri.

– Cât vrea pe el? vru să știe Barrabas.

Claude și proprietarul parlamentară un moment, apoi Claude anunță:

– Vrea treizeci de mii de dolari bani gheață. Bani americani, evident.

– Cu prețul ăsta putem cumpăra un Bertram de ocazie, mormăi Nanos.

– Mda! zise Barrabas rânjind. Și ne-ar ajunge imediat o vedetă a pazei de coastă după care am fi duși cu surle și trâmbițe într-o închisoare nenorocită din Iran. Mai bine să fim discreți, Alex, chiar dacă asta ne va costa bani mulți. Claude, spune-i tipului că suntem de acord cu o condiție. Vă trebui să aducă ambarcațiunea până la cheiul unde se află hangarul cu materialul nostru. Iar tu îl vei pilota. Verifică ca totul să fie așa cum pretinde proprietarul. Îi vom plăti la sosire.

Hayes îi explică arabului pretențiile lui Barrabas, apoi se întoarse spre tovarășii lui:

– E O.K..

Proprietarul își duse clienții înapoi la dig. După ce se îndepărtă destul de mult pentru a nu-l auzi, Hayes se întoarse spre Barrabas:

– Tipul ăsta e un mizerabil, colonele. Nu-mi inspiră încredere. Toți arabii sunt șireți din fire, dar ăsta mi se pare și mai rău decât ceilalți. A acceptat prea repede propunerea noastră. Sunt sigur că va încerca să ne tragă țeapa.

– Crezi că ne va denunța la poliție în timp ce vom încărca materialul la bord?

Hayes scutură din cap.

– Nu. E un contrabandist, nu un informator. Dar e un șmecher și a înțeles cu siguranță că are mai mult de câștigat punând mâna pe încărcătura noastră și recuperându-și hârbul în momentul în care vom ieși în golf.

Mă întreb cum are de gând să procedeze, poponarul ăsta, bombăni Alex. Crezi că va umbla la motoare?

Cu siguranță că nu, răspunse Claude rânjind. Ține la ele ca la ochii din cap. Nu, cred că își va ascunde câțiva amici pe vas. Aceștia vor aștepta să ajungem în larg și vor sări pe noi să ne arunce peste bord.

Vom face în așa fel încât să părăsim portul ceva mai devreme decât e prevăzut, murmură Barrabas. Va trebui să scotocim toate colțișoarele vasului înainte de a ieși în larg. Nu vreau incidente.

Și ce vom face cu tipii după ce-i vom scoate din ascunzătoare?

Barrabas dădu indiferent din umeri.

Asta depinde de ei.

11

– Ce țară infectă! zise încă o dată Biondi suspinând.

De ore în șir survolau deșertul de sud al Iranului și aceste cuvinte îi veniseră de nenumărate ori pe buze. Sub elicopter, terenul uscat și stâncos se întindea cât vedeau cu ochii, întrerupt doar din loc în loc de mici pete de culoare: câțiva palmieri în jurul unei oaze.

Cu o jumătate de oră în urmă, Gunther și Biondi găsiseră marea axă rutieră nord-sud pe care o urmau acum în direcția bazei militare Kerman. Soarele se lăsa la orizont. În depărtare, drumul cotea în serpentine pentru a trece un lanț de coline pustii și ușor roșcate.

Gunther coborî elicopterul la o altitudine de o sută de metri efectuând un viraj mare. Baza militară Kerman se afla perpendicular pe direcția lor de zbor.

– E totul în regulă? întrebă Gunther.

– Mda-mda...

– S-ar zice că nu prea...

– Sunt puțin nervos, asta e tot, admise Biondi. Nu-ți bate capul, n-am intrat în panică.

– Mă lași pe mine să negociez și gata.

– Dacă vrei.

În timp ce Gunther făcea manevra de apropiere, Biondi se uita cu încăpățânare spre sol. Foarte important, aeroportul militar fusese construit cu ajutorul financiar și tehnic al Statelor Unite. Toate avioanele care stăteau cuminți rânduite de-a lungul pistelor erau de fabricație americană. Piloții și mecanicii lor fuseseră formați în America.

„Mereu aceeași escrocherie, își zise Biondi cu amărăciune. Le dăm cu bună credință și drept mulțumiri ei se cacă în capul nostru."

Dar nu ăsta era adevăratul motiv al nervozității lui Biondi. Îl durea exact în cot că administrația arunca banii contribuabililor pentru a ajuta țări din lumea a treia care, în schimb, ardeau cu mare veselie efigia Unchiului Sam. Pe el îl rodea amintirea a opt elicoptere și a opt oameni curajoși care le pilotaseră. Și ei sosiseră tot seara, din sudul acestui deșert sinistru, cu misiunea de a restabili onoarea națională. Opt elicoptere deși ar fi trebuit douăsprezece. Opt elicoptere echipate insuficient... Misiunea eșuase chiar mai înainte de a fi început.

Cei opt piloți curajoși nu restabiliseră onoarea în acea tragică zi de 24 aprilie 1980. Ci pur și simplu își sacrificaseră prostește viața...

Biondi se gândea la ei și se simțea din ce în ce mai încordat.

Gunther ateriză încetișor pe pista aerodromului. Chiar înainte de a opri motoarele, un camion militar și două jeepuri porniră în mare viteză în direcția lor. Jeepurile opriră de-o parte și camionul de cealaltă parte a avionului.

– Gazdele noastre par grăbite să ne întâmpine, zise Gunther desfăcându-și centurile de siguranță.

Vreo doisprezece oameni cu arme automate săriră din spatele camionului și, într-o ordine perfect, încercuiră elicopterul.

– Mda, murmură Biondi. Bun venit în Iran!

Imitându-l pe Gunther, pilotul de curse ieşi din avion cu mâinile ridicate. Olandezul vru să se îndrepte spre primul jeep în care se afla ofiţerul dar un soldat îi bară drumul cu arma.

– O.K.! O.K.! mormăi Gunther dându-se înapoi.

Au fost nevoiţi să se sprijine cu spatele de elicopter în timp ce doi soldaţi îi scotoceau cu brutalitate. Apoi îi escortă până la jeep.

Poate că Gunther era surprins de această primire, dar nu lăsa să se vadă nimic. Întinse cu amabilitate mâna spre ofiţer.

– Colonelul Shaigan? zise el cu un aer jovial.

Colonelul, un bărbat scurt şi îndesat, cu o barbă mare şi căruntă, nici nu se uită la mâna lui. Răcni un ordin şi soldaţii începură imediat să descarce elicopterul. Unul dintre ei aduse una din lăzi până la jeep.

După care, câţiva oameni înarmaţi îi împinseră pe Gunther şi pe Biondi spre al doilea jeep. Cele două vehicule părăsiră aeroportul îndreptându-se spre barăcile dispuse câte cinci dincolo de hangare.

– Mare răbdare mai ai cu mojicii ăştia! zise Biondi cu glas scăzut.

– Ăsta e jocul lor, îi răspunse Gunther. Nu te enerva şi lasă-mă pe mine să mă descurc cu ei.

Au fost duşi în biroul colonelului. Un soldat aşeză lada cu piese de schimb pe birou şi le dădu de înţeles că trebuie să aştepte. Colonelul se aşeză pe un fotoliu pivotant şi făcu un semn teatral unui tip îmbrăcat într-o salopetă de mecanic care aştepta lângă uşă. Respectivul se repezi spre ladă cu trusa lui de scule.

Cu ajutorul unor ochelari care măreau, mecanicul începu să examineze cu atenţie numerele înscrise pe ladă, pe sigi-

lii şi pe ştampile. Apoi se adresă pe limba lui colonelului care dădu din cap lămurit.

Biondi văzu zâmbetul lui Gunther când mecanicul începu să deschidă lada. Sosise momentul adevărului.

Dacă deschideţi această ladă, nu veţi mai putea s-o sigilaţi corect, interveni olandezul. Veţi sacrifica cincizeci de mii de dolari degeaba.

Colonelul nu-i acordă nici măcar o privire.

Biondi se pregătea sufleteşte pentru ce era mai rău. Îşi imagina deja conţinutul: bucăţi vechi de metal ruginit plutind într-o unsoare negricioasă. Şi, într-adevăr, chiar nişte bucăţi de metal plutind în unsoare privi mecanicul cu interes, dar nu găsi nimic suspect. Dimpotrivă, erau exact ceea ce se aştepta să fie. Prin urmare se arătă satisfăcut. Gunther se adresă colonelului:

Noi ne-am respectat angajamentele, colonele. Acum, dacă binevoiţi să ne plătiţi cea de a doua parte a mărfii, vom putea pleca imediat.

Ştii cum sunt trataţi contrabandiştii în această ţară? îi replică Shaigan cu dispreţ într-o engleză aproximativă.

Am ajuns şi la asta! bombăni Biondi printre dinţi.

Ai spus ceva? îl întrebă Shaigan.

Da, o expresie simpatică foc din ţara mea natală: *Va fan cullo*.

Şi ce înseamnă?

Zâmbetul este cea mai bună mulţumire...

Gunther îl fulgeră cu privirea şi interveni:

Colonele, dacă această încărcătură a fost adusă prin contrabandă, faptul se datorează cererii exprese a guvernului vostru.

– Mda. Şi este extrem de regretabil. Ştiu foarte bine că uneori suntem constrânşi să recurgem la anumite elemente

criminale din țările occidentului, dar târgul pe care îl în cheiem cu ei se face totdeauna după condițiile noastre.

– În cazul de față, condițiile au fost fixate și semnate d ambele părți.

Colonelul scutură din cap.

– Ați vrut să profitați de noi! se răsti el. Știați că aveam nevoie de aceste piese... Ați dublat prețul. În țara noastr asta e o crimă.

– Nimeni nu v-ar fi vândut aceste cutii de viteză, indife rent de prețul pe care l-ați fi oferit, îi răspunse Gunther. În țara mea înțelegerea e înțelegere și cuvântul e cuvânt.

Shaigan izbucni în râs și se ridică din fotoliu.

– Ăsta e simțul onoarei la escrocii occidentali! exclam el. Un mod tipic de a pune în valoare elemenele cele mai de pravate ale unei societăți corupte! Numai că aici nu ne res pectăm cuvântul când tratăm cu criminalii. Iar hoților noi le tăiem mâinile.

Biondi simți brusc că își pierde sângele rece. Shaigan scoase din toc un colt 45. Apoi zise cu detașare:

– E suficient doi martori pasdari pentru a condamna în mod legal un criminal la moarte. Și avem și puterea de a executa sentința.

În timp ce vorbea, colonelul își îndrepta pistolul pe rând spre cei doi interlocutori.

– Aș putea să vă omor imediat.

– Colonele... începu Gunther.

Biondi se repezi la colonel și-i smulse arma din mână, apoi îi apăsă țeava pe nas mormăind cu o voce răgușită:

– O mișcare și te-am ras, tipule!

Preț de câteva secunde nu s-a auzit nici musca, apoi Gunther rupse tăcerea insuportabilă care domnea în încăpere.

– Haide, Vince, calmează-te! E vorba de bani, zise el dând ocol biroului. Doar n-o să facem scandal pentru un pumn de dolari. N-avem chef să ne certăm cu niște clienți atât de buni. E preferabil să păstrăm bunele relații.

Încet și cu prudență, olandezul puse mâna pe revolver. Biondi îi dădu imediat drumul.

Îmi pare foarte rău pentru acest incident, colonele, reluă Gunther înapoind încetișor arma proprietarului ei. Amicul meu e cam repezit și nu a înțeles prea bine situația. Suntem foarte bucuroși să acceptăm noile voastre condiții. Aceste piese de schimb vă aparțin. Și acum, dacă veți binevoi să faceți plinul elicopterului nostru, vom pleca imediat.

Shaigan își puse arma în toc și rânji. Nu-și pierduse prestigiul pentru că susținuse privirea lui Biondi. Acum își putea permite să fie mărinimos. În fond, le șparlise acestor cretini de occidentali două milioane de dolari.

Întorcându-se la elicopter, Gunther îi zise cu glas scăzut tovarășului său:

– Țăcănitule! Era să strici totul.

Biondi îi răspunse cu o privire plină de răceală.

– Știi că avem baftă să scăpăm atât de ușor?

– Mda, știu, răspunse Biondi. Borțosul ar fi putut să miște.

12

Hayes conducea feluca printre iahturile de lux din portul de agrement. Motoarele puternice duduiau în surdină.

Cu coatele sprijinite de bastingaj, Barrabas se uita fix la linia felinarelor care mărgineau promenada. Știa că, dintr-unul din barurile cu fața spre golf, fostul proprietar al ambarcațiunii le urmărea plecare frecându-și mâinile. Tipul nu știa ce încărcătură aveau americanii, dar era convins de importanța ei întrucât plătiseră treizeci de mii de dolari pentru a o transporta.

– Ce facem? întrebă O'Toole.

– Toată lumea rămâne liniștită pe punte până în momentul în care vom scotoci hârbul. Nu am nevoie de răniți acum când misiunea nici n-a început.

– Vrei să împart arme ușoare?

– Dacă vrei. Dar numai revolvere și cuțite. Dacă vor fi nevoiți să tragă, spune-le să fie atenți la ce se află în spatele țintei și să încerce să ochească în afara vasului. Coca hârbului ăsta s-ar putea să nu reziste la gloanțe.

O'Toole desfăcu o lădiță de lemn și începu distribuirea armelor. Fiecare își cumpărase singur revolverul după preferință. Walther, Browning, Beretta și altele, cu gloanțe de 9 mm, un calibru disponibil practic în toată lumea. Leona își alesese un Heckler and Koch P-7 pentru că era ușor, compact și ușor de controlat. Revolverul Smith and Wesson cumpărat de Billy II era cel mai strălucitor.

Mercenarii își verificară armele la lumina slabă a becului care atârna de catarg. Nici un zgomot nu tulbura tăcerea nopții, iar căldura era apăsătoare până și în larg.

Barrabas își legă centura de care erau prinse un Browning automat și cuțitul.

Mărește puțin viteza, Claude, zise el imediat ce ambarcațiunea trecu de dig.

Claude împinse cu amândouă mâinile cele patru leviere ale motoarelor. Feluca se năpusti înainte.

Un vânt ușor îi răcori pe pasageri.

Barrabas se îndepărtă de postul de pilotaj și le făcu semn mercenarilor să se strângă la baza catargului.

– Acum vom porni în căutarea șobolanilor, zise el. Dar aveți grijă. Nu putem coborî toți odată. Calele sunt înguste și încărcate. S-ar putea să nu fie floare la ureche. Nu vreau să coboare decât patru oameni. Cei mai subțirei.

O'Toole zâmbi radios.

– Adică eu, Leona, Chen și Beck, zise el cu un ton triumfător.

– Exact, zise Barrabas. Leona și Chen își vor începe căutările din față. Tu și Beck porniți din spate și vă întâlniți toți patru la mijlocul vasului. Nu neglijați nimic. Ticăloșii ăștia sunt în stare să se strecoare între două scândurele.

– Sau chiar în chilă, zise Nanos rânjind.

Fără să mai aștepte Leona îl trase după ea pe Chen, apucând revolverul înainte de a coborî scărița abruptă care ducea sub punte. Purta un tricou căruia îi tăiase mânecile ca să se simtă mai în voie. Acum tricoul i se lipea de piele, ud de transpirație.

Urmată de Chen, Leona coborî în grabă cele câteva trepte. În spațiul îngust și întunecos de la capătul de jos al scării domnea o dezordine de nedescris. Lăzi de lemn, frânghii și grămezi de pânze ocupau podeaua jegoasă.

– N-o să fie ușor, șopti Chen. Într-o harababură ca asta ticăloșii pot fi ascunși oriunde. Trebuie să mișcăm din loc toate porcăriile astea.

– Știi ce se află în spatele acestei uși? îl întrebă Leona arătând spre o ușă care bloca partea extremă din fața vasului.

– Cu siguranță o cabină, dacă n-o fi cumva vreo magazie pentru pânze.

– Mă ocup eu de ea până când tu verifici aici. O.K.?

Leona apăsă pe clanța ușii care se lăsă în jos fără nici o dificultate. Întredeschise cu prudență ușa, strângând bine revolverul în mâna dreaptă, scoase cu stânga o lanternă mică din buzunarul din spate al blugilor, apoi intră în spațiul îngust luminându-l cu lanterna. Și acolo domnea aceași dezordine ca peste tot. Pe etajerele care acopereau pereții laterali se îngrămădeau pânze și tot atâtea zăceau și pe jos, făcute grămezi.

Înăuntru putea a mucegai.

Iar căldura era sufocantă.

Leona luă în primire pânzele care zăceau pe jos. Le scutură în măsura în care îi permise îngustimea locului apoi sări cu picioarele pe ele.

Nimic. Acum trebuia să verifice etajerele care păreau destul de lungi pentru a-i permite unui om să se ascundă acolo. Cu revolverul în mână și lanterna între dinți, tânăra femeie ataca etajera cea mai înaltă când auzi în spate un zgomot ușor. Se roti imediat pe loc, dar prea târziu. Ceva o lovi în ceafă și genunchii i se înmuiară.

Lanterna căzu jos.

Totul se cufundă în beznă, numai pentru o clipă, dar fu destul. O formă întunecată sări de pe etajera a doua și în trecere îi smulse arma din mână.

Mai înainte de a-și veni complet în fire, cineva o apucă pe la spate, o mână urât mirositoare îi astupa gura și un obiect tare și rece îi apăsă pe gât.

Un corp ciolănos, năclăit de transpirație se lipi de spatele ei.

Corpul unui bărbat.

Apoi mâna care îi acoperea gura alunecă de-a lungul pieptului și se opri pe unul din sâni. Leona nici măcar nu încercă să se zbată.

Auzi în spate un mârâit de surpriză, urmat de câteva cuvinte răgușite pe care nu le înțelese.

Ușa cabinei se închise fără zgomot. Aproape imediat se făcu lumină. Leona văzu atunci un bărbat care înșuruba un bec în fasungul din tavan. Avea vreo douăzeci de ani și purta niște blugi jegoși. Părul lung îi atârna jalnic, lipit de transpirație iar pupilele ochilor erau puternic dilatate.

Leona înțelese imediat că era drogat zdravăn, ca de altfel și amicul lui. De altfel, trebuia să fii drogat până în măduva oaselor ca să accepți o astfel de treabă, să stai ascuns ore în șir într-o căldură insuportabilă, pândind momentul în care să asasinezi niște necunoscuți.

Leona nu-l vedea pe bărbatul care o ținea lipită de el, dar probabil că era mai înalt și mai voinic decât colegul lui. Acesta din urmă își strecură revolverul la centura șortului și își duse un deget jegos la gură dând din cap.

I se cerea să stea liniștită.

Ca s-o facă să înțeleagă mai bine, bărbatul care o ținea prizonieră îi apăsă mai tare țeava armei în ceafă.

Părea că nu aveau intenția s-o omoare imediat. Dar era sigură că voiau s-o violeze.

Tipul din fața ei se apropie și îi smulse tricoul din pantaloni înainte de a vârî mâinile sub el. În vremea asta amicul lui își făcea de lucru cu fermoarul de la pantalonii tinerei femei.

Leona lăsă în jos brațele de parcă ar fi renunțat la orice gând de împotrivire. Cel de la spatele ei se excita, gâfâia și scotea tot felul de mârâituri. Tânără femeie se lăsă complet

în voia lor câteva secunde, apăsându-se pe bărbatul care avea revolverul.

Excitația tipilor se apropia de paroxism. Era momentul cel mai bun. Se învârti încet în loc aplecând capul într-o parte și lovi cu cotul în sternul ticălosului care o ținea lipită de el și îi frământa sânii. Lovitura își atinse scopul.

Auzi un zgomot înăbușit, apoi un mârâit și țeava revolverului îi alunecă de-a lungul umărului. Leona își recupera în același timp revolverul de la centura celui de al doilea tip și, o fracțiune de secundă mai târziu, apăsa pe trăgaci.

În acel spațiu limitat, împușcătura răsună asurzitor. Glonțul îi intră tipului în burtă. Tânăra femeie îi mai trase un proectil în cap și se întoarse. Cel de al doilea agresor se sufoca, încercând să tragă aer cu gura larg deschisă. Leona îi trase un glonț în gură.

Ca un ecou, alte câteva împușcături îi răspunseră din diferite părți ale ambarcațiunii. Un glonț trecu prin panoul subțire al ușii și intră în perete, la treizeci de centimetri deasupra capului tinerei femei.

Urmară alte trei detunături, atât de apropiate încât ai fi putut crede că era un foc automat.

Leona întredeschise ușa și aruncă o privire afară. Înfipt în mijlocul buncărului, Chen stătea cu spatele la ea. Beretta lui bubui din nou în momentul în care o siluetă făcu un salt din spatele unei lăzi. Chen mai trase încă o dată și omul se prăbuși.

Leona clipi de mai multe ori și mai zări un corp prăbușit nu departe de o grămadă de pânze.

Chen simți prezența tinerei femei. Ridică un deget în aer.

– Totul e în regulă?

– Acum da, îi răspunse ea. Dar am crezut că s-a zis cu mine! Vino să vezi.

Pătrunseră în cabină și descoperiră împreună micul compartiment cu panou culisant unde se ascunseseră bărbații care o agresaseră pe Leona.

Când ai început să tragi, îi explică Chen, alți doi tipi din fața mea au crezut că e semnalul de pornire la atac...

O'Toole și Beck apărură și ei.

Ați veni la spartul târgului, zise calm Chen.

Mda, așa s-ar zice, răspunse O'Toole. Bună treabă!

În spate nu e nimeni, îi anunță Beck.

Cred că i-ați lichidat pe toți, reluă irlandezul. Dacă ar mai fi fost și alți șobolani, cu siguranță că și-ar fi arătat nasul când a început să bubuie... Totuși o să verificăm.

Barrabas se uita la Nanos și la Boone care aruncau cadavrele în apă.

N-aș crede să-i arunce apa pe vreo pajă, zise Claude Hayes. Zona asta e plină de rechini înfometați.

E timpul să stingem luminile și să vedem de ce e în stare hârbul ăsta, zise Barrabas.

Claude zâmbi. Stinse toate luminile, cu excepția beclui de la bord, și împinse manetele la maximum.

– La dracu! exclamă Nanos agățându-se cu disperare de bastingaj, complet dezechilibrat de accelerarea bruscă a vasului.

Prora se ridica din ce în ce mai sus deasupra apei și urma din spate semăna cu o trenă învolburată.

În ciuda mării calme, valurile loveau cu putere în coca. Pe cerul fără lună, la fiecare zdruncinătură, stelele păreau că fac un salt violent.

A trebuit totuși să navigheze o oră și jumătate cu viteză maximă până când au început să distingă departe, foarte departe, o zonă de întuneric mai compact deasupra căreia nu se vedea nici o stea.

Coasta iraniană.

Barrabas reveni la postul de pilotaj şi îi ceru lui Haye să reducă viteza. Trepidaţiile încetară imediat.

– Postează-te în faţă, Billy, zise Barrabas. Iar tu, Boone în spate. Căscaţi ochii şi supravegheaţi eventualele vedet ale pazei de coastă. Liam, pregăteşte debarcarea.

Până la coastă mai erau încă vreo zece kilometri dar nu strica niciodată să fii prudent. Dacă navele de patrulare iraniene ar fi interceptat din întâmplare feluca, mercenarilor le-ar fi fost tare greu să scape. Autorităţile iraniene n-ar fi lăsat să treacă o ambarcaţiune plină cu arme şi echipamente militare. Iar dacă oamenii lui Barrabas n-ar fi reuşit să-i piardă pe drum, ar fi trebuit să deschidă focul.

Asta ar fi însemnat compromitarea întregii acţiuni.

O'Toole şi Nanos deschiseră lăzile lungi pe care echipa le încărcase la bordul felucii în portul din Barhein.

– Oferta specială a zilei, anunţă Nanos. Maiouri Kevlar. Unul pentru fiecare client!

Împărţi vestele antiglonţ colegilor lui. Goi până la centură, mercenarii le îmbrăcară imediat. Leona făcu şi ea la fel fără nici o ezitare. La urma urmelor, bărbaţii aceia erau fraţii ei. Ba chiar mai mult.

După ce îmbrăcară din nou cămăşile de camuflaj, toţi mercenarii se aliniară în faţa lui O'Toole care deschise lăzile cu arme. Se aflau acolo lansatoare de grenade M-79, colturi XM-177, pistoale-mitralieră Uzi şi patru puşti de asalt M-21. Fiecare om a primit două arme în funcţie de propria lui sarcină, apoi grenade şi muniţii.

În afară de medicamente şi containerele cu apă, nimeni nu a primit raţiile de supravieţuire. Soldaţii lui Barrabas nu întrebară pentru ce; îl cunoşteau foarte bine. Dacă ratau ceva, dacă nu-şi atingeau ţinta în timpul stabilit sau nu puteau să iasă la timp, nimic din ce transportau în spate nu le-ar mai fi servit la ceva...

Treptat, contururile coastei deveneau din ce în ce mai clare. Şi deodată un val de căldură năvăli peste am-

barcaţiune. Masa supraîncălzită a uscatului iranian îşi proiecta temperatura mai ridicată decât cea a mării. Acum erau foarte aproape de coastă şi auzeau valurile care se spărgeau pe mal. În sfârşit zăriră urma încă vagă a unui golfuleţ.

– Nu pot să mă apropii mai mult din cauza refluxului, şopti Claude. Coasta părea încă destul de departe, dar dacă mai înaintez cincizeci de metri s-ar putea să dau de fund.

– Aruncă ancora, zise Barrabas.

În faza în care se aflau nu mai încăpea nici o glumă. Până când ajungeau la elicopter şi părăseau coasta, mercenarii erau vulnerabili ca nişte raţe sălbatice pe uscat. Nanos şi Billy umflară imediat barca pneumatică. După cinci minute toţi mercenarii săreau în ambarcaţiunea de cauciuc care pornea cu rapiditate în direcţia malului. Când trupa coborî pe uscat Barrabas şopti la urechea lui O'Toole:

– Semnalul!

Iralndezul îşi scoase lanterna şi o aprinse scurt de cinci ori.

La est, pe culmea unei dune, zăriră semnalul de răspuns: două aprinderi lungi şi două scurte.

– Ei sunt, şopti O'Toole.

– Întoarce-te la hârb, îi zise Barrabas lui Claude Hayes.

Hayes se strecură în apă şi împinse barca pneumatică cât putu de mult, apoi sări în ea şi se îndreptă spre felucă. După ce legă barca pneumatică de felucă, Hayes urcă la bord, coborî în cală şi deschise tambuchiul. Feluca începu să se ducă la fund. Înotă până la mal şi când se întoarse hârbul aproape că dispăruse complet.

Numai O'Toole îl aştepta pe plajă. Îl ajută să-şi salte bagajul la spinare, îi dădu armele, apoi îşi luă şi el puşca de asalt M-21 şi porniră în pas alergător spre est.

13

Elevatorul apăru destul de repede în lumina orbitoare a reflectoarelor, urcând din greu rampa de ieșire din subterană. Ducea pe palete o ladă lungă de lemn și, cocoțat pe ea, trona radios Mohamadi Razod.

După elevator venea o armată de pasdari. Soldații își agitau pușile de asalt în aer și scandau:

– Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Această dovadă de admirație spontană îi mergea drept la inimă căpitanului bazei. Ba chiar îl cufunda într-un fel de extaz. Nu încăpea îndoială că pasdarii știau cui îi datora națiunea iraniană ducerea la bun sfârșit a proiectului nuclear. Tehnicienii care îl realizaseră nu erau decât niște executanți. Un om mai puțin hotărât decât Razod n-ar fi reușit niciodată să-i împingă dincolo de limitele puterilor lor pentru a obține de la ei arma supremă care va dovedi lumii întregi superioritatea Islamului.

Superioritatea Guvernului lui Dumnezeu!

Razod era sigur că superiorii lui de la Teheran îi vor aprecia isprava și îl vor recompensa după cum merita. Poate că va fi numit la comanda unui obiectiv și mai important. Și va deveni un erou național, aclamat nu numai de sute de pasdari, ci și de zeci de mii de cetățeni recunoscători.

– Ra-zod! Ra-zod! Ra-zod!

Strigătele lor vor zgudui întreaga lume...

Cufundat în visul lui de glorie, căpitanul rămase cocoțat pe arma atomică până când elevatorul ajunse lângă camion, apoi sări jos pentru a supraveghea mai bine încărcarea. La semnalul lui, trei oameni coborâră oblonul în timp ce lada lungă era ridicată la înălțimea dorită. Imediat vreo șase pasdari urcară în spatele camionului și, încetișor, fără bruscări, descărcară lada enormă de pe elevator și o fixară în locașul de lemn de sub prelata de camuflaj.

Arcurile camionului pârâiră sub greutatea încărcăturii.

Douăzeci și patru de pasdari înarmați până în dinți urcară în grabă în alte două camioane care așteptau cu motorul pornit și jeepul din fruntea convoiului demară. Era cât se poate de evident că șoferii celorlalte vehicule erau nerăbdători să pornească, dar Razod încă nu era gata.

Făcu un semn nerăbdător spre grupul de oameni în halate de laborator din spatele soldaților.

– Hamid! răcni el.

Doctorul Hamid se apropie cu teamă.

– Gata? întrebă cu brutalitate căpitanul.

– Îmi pare tare rău dar n-am terminat definitiv. Încă puțin de tot... niște dificultăți de ultimă clipă...

– Nu vreau să-ți aud scuzele ridicole! Și nu care cumva să-ți închipui că absența mea din tabără o să vă permită să vă relaxați. Locotenentul Yazdi va avea grijă să nu vă puteți odihni decât după ce și a patra bombă va fi în întregime terminată. Ai înțeles, Hamid?

Matematicianul dădu din cap în timp ce soldații râdeau cu răutate.

– O să leneviți mai târziu, adăugă Razod cu un zâmbet perfid. Vă spun eu că veți avea tot timpul!

Urcă în camionul care transporta bomba și convoiul se puse în mișcare stârnind un nor gros de praf. Pasdarii îi însoțiră plecarea cu aplauze furtunoase.

Razod se așeză bine pe scaunul de lângă șofer. Pe drumul acela pietros călătoria va fi lungă și obositoare. Primul vehicul stârnea un praf irespirabil. Bine că nu urcase în ultimul camion. Căpitanul scoase din buzunar o batistă roșie cu care își acoperi gura și nasul pentru a respira mai comod. Ar fi dorit să doarmă, dar era sigur că nu va reuși din cauza gropilor și porțiunilor de teren vălurit. Își îndreptă atenția spre fotografia lipită pe tabloul de bord. Abia se putea distinge la lumina cadranelor, dar Razod cunoștea la perfecție fața aceea cu barba încâlcită și ochii negri, imposibil de înfruntat... niște ochi de nebun... Era aceeași fotografie care se afla și în cămăruța lui de la bază, cea care putea fi văzută peste tot, pe tricourile copiilor, pe căștile soldaților și chiar pe patul armelor. Fața sfântă și venerată care sfințea tot ce o atingea ușor, amintind oamenilor că îl serveau pe Dumnezeu și îndeplineau voința lui.

În ciuda zdruncinăturilor camionului, Razod căzu destul de repede într-un fel de visare. Era general și comanda o armată imensă însărcinată să-l învingă pe Marele Dușman, America. Ascultând de ordinele lui, valuri enorme de pasdari se revărsau peste pozițiile dușmane, nimicind orice rezistență. Iar pasdarii, în ciuda pierderilor pe care le sufereau, continuau să se năpustească înainte pentru că așa le ordona generalul lor. În cele din urmă, inevitabil, dușmanul îngrozit cerea îndurare și se preda Armatei Domnului. Razod conducea apoi echipele de televiziune la locul măcelului. Purta o uniformă impecabilă și cizmele lui luceau ca oglinda...

Era totuși stupefiat că dorințele lui cele mai scumpe coincideau atât de perfect cu Voința Domnului.

O frână violentă îl trezi pe căpitan din visare. Șoferul lui coti la dreapta și apoi la stânga pentru a evita camionul din față care se oprise brusc în mijlocul drumului.

– Ce? Ce este? izbucni furios Razod sărind jos.

Oamenii coborau în grabă din primul camion.

– S-a spart roata, îi explică șoferul.

Razod dădu ocol vehiculului și constată că roata dreaptă din față era complet pe jantă.

– Schimbați repede roata! ordonă el tăios.

Soldații se repeziră să scoată sculele și roata de rezervă. Razod privi o clipă convoiul imobilizat în lumina farurilor. Deasupra nu era nimic altceva decât stelele. Pe o distanță de sute și sute de kilometri nu se afla nici cel mai mic adăpost. Căpitanul simți un fior pe șira spinării.

– Stingeți toate farurile! ordonă el.

– Dar avem nevoie de lumină ca să reparăm...

– Cereți lui Dumnezeu să vă lumineze, caporale!

Epuizat, doctorul Hamid se sprijini de marginea biroului său. Cercetătorii râdeau în jurul lui și se felicitau cuprinși de euforia reușitei. Era prima dată după mai bine de o lună când îi auzea râzând în laborator în centrul căruia trona acum cea de a patra bombă terminată.

Singurul care nu zâmbea, locotentul Yazdi îi observa cu o privire nepăsătoare. Era cât se poate de evident că realizarea lor îl lăsa rece.

Hamid nu regreta absența căpitanului Razod. În loc să împărtășească bucuria oamenilor de știință, căpitanul le-ar fi reproșat întârzierea și oricum ar fi găsit un motiv ca să-i critice.

Locotenentul Yazdi își drese brusc glasul și zise cu o voce puternică arătând spre ușă:

– Veniți toți cu mine! Căpitanul Razod a vrut să-și arate satisfacția și recunoștința și a cerut să vi se pregătească o masă de gală la popotă.

Asta era o onoare pe care echipa lui Hamid nu putea s-o refuze fără să rişte mânia lui Razod la întoarcere. Oboseala și bucuria le tăia orice chef de discuții.

Imediat ce membrii echipei au ieșit din laborator, patru pasdari înarmați se luară după ei. Yazdi îi zâmbi liniștitor lui Hamid și luă conducerea micului grup, gândindu-se la stupiditatea uimitoare a acestor intelectuali care înghițeau totdeauna orice.

În dreptul dormitoarelor comune alți patru pasdari se alăturară grupului care se opri în fața ușii popotei. Atunci Yazdi le zise:

– Înainte de a ne așeza la masă, mai avem de îndeplinit o mică formalitate...

Oamenii au început să bombăne.

– Ieșiți cu toții, zise Yazdi.

Un fulger de mânie trecu prin privirea doctorului Hamid.

– Orice-ar putea să fie, locotenente, sunt sigur că poate să aștepte până mâine. Mai întâi vom mânca și după aceea ne vom odihni.

– Nici vorbă! Nu poate să aștepte.

De parcă ar fi repetat scena dinainte, pasdarii îi împinseră cu brutalitate pe cercetători spre poarta grea de acces a subteranei, apoi de-a lungul rampei care urca la suprafață.

– Sunteți nebuni? izbucni Hamid indignat. Nu aveți dreptul să vă purtați așa cu noi!

Dar se părea că nimeni nu-l aude. Amenințați de arme, oamenii în halate albe au fost nevoiți să intre într-o magazie de unelte.

– Fiecare dintre voi să ia o lopată, ordonă Yazdi.

Năuciți, cercetătorii se uitară la doctorul Hamid, șeful lor. Acesta îi îndemnă la calm cu un gest liniștitor. Deodată înțelese că Razod hotărâse să-i umilească, să-i degradeze pentru a-i pedepsi nu atât pentru întârzierea proiectului cât pentru corupția pe care fără îndoială că o aduseseră cu ei din țările occidentale unde cu toții își făcuseră studiile. Hamid ar fi trebuit să se aștepte la asta. Era în logica lucrurilor.

– Bine, zise el în sfârșit cu un ton resemnat. Vom face ce ne veți cere. Dacă vreți să săpăm latrine, le vom săpa.

– Totdeauna este plăcut să ai de-a face cu oameni înțelegători, răspunse Yazdi.

Și nu mințea! Dacă oamenii de știință ar fi refuzat să părăsească subterana, situația ar fi fost mult mai complicată. Yazdi s-ar fi văzut forțat să-i execute pe loc. Să le ceară pasdarilor să sape o groapă comună și să transporte în ea cadavrele.

Savanții și-au regăsit o aparență de bună dispoziție când s-au înarmat cu lopeți pentru a-l urma pe locotenent spre poarta mare de acces. Yazdi se opri și răcni bătând din palme:

– Înainte! Pas alergător!

În ciuda oboselii, oamenii de știință se supuseră mecanic amenințați de pasdarii care îi împingeau bufnind în râs.

Hamid alerga și el cum putea mai bine. Matematicianul încerca să se liniștească zicându-și că totul va fi bine, că el și oamenii lui nu riscau nimic atâta vreme cât se supuneau orbește...

– La dreapta! răcni Yazdi după un moment. Ieșiți de pe drum.

Coloana execută ordinul întocmai și Hamid aruncă o privire rapidă peste umăr. Simți imediat un fel de greață. Reflectoarele care luminau baza păreau departe, foarte departe. În orice caz mult prea departe pentru ca Yazdi să le ceară

să sape latrine sau altceva. De altfel, Hamid, care nu mai era tânăr, se simțea epuizat. Respira greu și aluneca din ce în ce mai des pe pietre. Dar nici nu putea fi vorba să meargă mai încet. Pasdarii l-ar fi chemat imediat la ordine.

Dar după un moment doctorul Hamid se împiedică și căzu trăgând după el alți trei oameni de-ai lui. O bucată de stâncă îl răni adânc la frunte.

– În picioare! urlă Yazdi lovindu-l cu piciorul în spate. În picioare și pas alegător!

Rafala scurtă a unei arme automate îi trecu lui Hamid pe deasupra capului și matematicianul se ridică cu greutate. Avea fața plină de sânge dar începu din nou să alerge, împins acum de o panică oarbă.

Ajunseră în sfârșit în albia unui fost torent unde solul format din nisip fin era ușor de săpat. Acum toți înțeleseseră cu claritate motivul acestei curse aparent stupide. Yazdi avea să-i omoare. Era ușor de priceput.

– Începeți să săpați! le strigă el.

În ciuda stării de epuizare, Hamid se opuse:

– Nu! Nu-l ascultați... De la cine ai primit ordin să te porți astfel cu noi?

Yazdi își scoase pistolul.

– Răspunsul ăsta e suficient? răspunse el cu o voce aproape isterică.

– Prin urmare o faci din proprie inițiativă! Și crezi că guvernul acestei țări va fi de acord cu asta? Te înșeli amarnic. Am făcut niște lucruri remarcabile pentru țara noastră. Suntem niște eroi, locotenente. Nu ai dreptul!

Locotenentul trase piedica revolverului Beretta M-1951 și își îndreptă arma spre Hamid.

– Ei bine, săpați ca niște eroi, îi replică el.

Și cercetătorii se supuseră. Unii plângeau, alții îngânau rugăciuni. Doctorul Hamid își amintea ce-i prezisese doc-

torul al-Barani. În momentul în care echipa nu va mai fi utilă, Razod o va suprima...

Disperarea îl împinse pe matematician să vorbească din nou:

– Locotenente, zise el implorator, oprește acest masacru. Nu ne sacrifica inutil. Suntem capabili de multe alte lucruri mari pentru gloria țării noastre și a Dumnezeului nostru!

Yazid făcu un gest disprețuitor cu revolverul, ordonându-i lui Hamid să sape mai departe.

Matematicianul îi dădu ascultare. Știa că va muri. Fiecare lopată de pământ îl apropia implacabil de moarte.

Deodată, unul dintre savanți scoase un urlet de animal sălbatic, își aruncă lopata și se repezi ca un nebun printre pasdari. Un altul îl imită numaidecât luând-o la fugă după el.

Gărzile Revoluției îi lăsară să alerge vreo zece metri apoi, fără grabă, le traseră în picioare, lăsându-i să mai rătăcească în zigzag câțiva metri, urlând de oroare și de durere. Abia atunci îi mitraliară de-a binelea și cei doi fugari se prăbușiră la pământ.

Yazdi arătă spre cei doi savanți:

– Luați-i! ordonă el. Și grăbiți-vă!

Vocea lui Hamid se auzi ca un geamăt:

– Oare ce-am făcut ca să merităm o astfel de soartă!

– Taci și sapă! îl repezi locotenentul.

Savanții săpaseră un șanț lung de șase metri, lat de doi metri și adânc de un metru, când Yazdi le ordonă să se oprească. Locotenentul lovi cu piciorul cele două cadavre făcându-le să se rostogolească în groapă apoi se adresă celorlalți:

– Coborâți cu toții în groapă!

Savanții își lăsară lopețile și se supuseră. Unii își înălțau ochii imploratori spre cer; alții nici măcar nu aveau forța să-și ridice capul.

– În genunchi! răcni Yazdi.

Doctorul Hamid se așeză în genunchi hohotind. Mâinile i se crispară pe nisipul uscat în timp ce panica îi tăia răsuflarea.

La ordinul lui Yazdi, pasdarii înaintară până pe marginea șanțului. Răsună clinchetul armelor: piedica a opt puști de asalt îndreptate spre opt oameni așezați în genunchi.

– Foc! strigă Yazdi.

Hamid nu a avut norocul să facă parte dintre primii executați. Era al nouălea în linie dreaptă.

Auzi împușcăturile și văzu arcuindu-se trupurile colegilor lui, lovindu-se de peretele șanțului și apoi prăbușindu-se inerte. Apoi simți lângă șold o masă caldă și năclăită. O masă agitată de tresăriri violente.

Ar fi vrut să urle, dar nu mai avea putere. Ar fi vrut să sară din groapă, să fugă, dar picioarele nu-l mai susțineau și nu-și mai putea controla tremurul corpului.

Ar fi vrut să spună o rugăciune dar nu-și mai amintea cuvintele și simțea deja arsura glonțului care îi trecea prin cap...

Și în sfârșit veni și rândul lui.

Îl auzi pe locotenent răcnind ordinul, apoi țăcănitul puștilor de asalt...

Yazdi observă zâmbind prăbușirea ultimilor trei oameni în halate albe, asemenea prăbușirii unor piese de domino răsturnate.

– Vedeți dacă au murit toți, le ordonă el după aceea pasdarilor.

Soldații își goliră încărcătoarele în trupurile din șanț sub privirea amuzată a locotenentului lor.

Când împușcăturile încetară din lipsă de muniții, Yazdi făcu un semn spre patru din soldații lui:

– Acoperiți cadavrele și aduceți lopețile la bază. Ceilalți vă întoarceți cu mine.

Yazdi zâmbi întruna pe drumul de întoarcere la bază.

Mohamadi Razod avea să fie mulțumit de el.

În puterea nopții, doi oameni se chinuiau să scoată roata spartă. Răsuflau zgomotos și bombăneau.

– Gura! zise căpitanul Razod. Nu vreau să aud nimic.

Totuși auzi în depărtare un zgomot atenuat din cauza distanței.

Cu siguranță niște rafale de arme automate.

– Ați auzit? îl întrebă unul din pasdari.

– Cu siguranță că prietenii noștri savanți au terminat ultima bombă, răspunse Razod cu un zâmbet cinic. Se trag câteva rafale în cinstea lor.

Zgomotul rafalelor se auzi din nou. Soldații sprijiniți cu spatele de camioane începură să rânjească.

– Grăbiți-vă cu schimbatul roții, bombăni Razod.

Pasdarii își reîncepură strădaniile și schimbară roata.

Deodată unul dintre ei se ridică și își încordă auzul.

– Aud un zgomot ciudat, zise el cu voce tare.

Razod ciuli urechea.

Era duduitul unui motor. Dar distanța era prea mare ca să se poată spune dacă se îndepărta sau se apropia. Căpitanul însă îl recunoscu imediat.

– Nu-i nimic, zise el. Doar un elicopter.

14

Elicopterul Sikorsky se deplasa cu toate luminile stinse spre nord. În interior, lumina slabă a tabloului de bord înconjura fața lui Gunther Dykstra cu un halo verzui. Când ajunse destul de aproape de țintă, pilotul olandez făcu un viraj larg spre est pentru ca pasagerii săi să poată avea o vedere generală a taberei.

Barrabas își înăbuși o înjurătură.

Baza era luminată ca o parcare de supermarket. Valul de lumină al reflectoarelor se împrăștia pe câmpie pe o distanță de aproape două sute cincizeci de metri, dincolo de împrejmuirea triplă. În vârful turnului de pe colina situată cel mai la est clipea o baliză de semnalizare aeriană.

Era cât se poate de evident că arhitecții și inginerii care proiectaseră acest centru de cercetări nu se preocupaseră de camuflarea lui. Motivul era de altfel cât se poate de clar. Tot ce se afla la suprafață, posturi de pază, detectarea sonoră și împrejumuirea triplă, nu fusese conceput în scop defensiv ci pentru a descuraja. Totul era prevăzut pentru a ține în loc un eventual atac până când personalul de la suprafață s-ar fi refugiat în partea subterană și ar fi așteptat întăriri de la baza militară cea mai apropiată.

Văzut de la o altitudine de 1.500 de metri, terenul din spatele celor două coline apărea ca un zid opac de un roșu întunecat. Imediat în spatele vârfului colinelor se întindea un fel de labirint unde se întretăiau văi în pantă domoală.

Gunther luă direcția de nord și începu o coborâre lentă pentru a depăși drumul de acces la aproximativ cinci kilometri de gardul triplu. Elicopterul se stabiliză la o înălțime de vreo sută de metri. Zona întunecată devenea mai puțin opacă și în același timp apăreau contururile încă vagi ale unor noi coline, canioane și cornișe.

– Atenție! strigă Gunther pasagerilor săi reducând cu brutalitate viteza.

Aparatul pierdu din nou altitudine urmând panta unei coline și pătrunse într-o vale îngustă și întortocheată.

Prin ușa laterală deschisă, terenul accidentat părea de o vagă uniformitate. Barrabas aruncă o privire spre oamenii lui. Toți își înnegriseră fețele pentru ca întunericul să-i ascundă mai bine. Numai albul ochilor și al dinților scânteia în penumbra cabinei. Barrabas simțea tensiunea nervoasă de dinaintea luptei. Un nod în stomac. Așa se întâmpla de fiecare dată. Sindromul ultimei îndoieli. Apoi era asaltat de întrebări. Alesese cea mai bună tactică? Cântărise suficient necunoscutele? Luase în calcul absolut totul pentru a le asigura oamenilor săi cele mai bune șanse de supraviețuire?

Elicopterul urcă brusc pentru a trece peste o cornișă abruptă apoi coborî din nou în adâncurile unei văi mai largi.

– Am ajuns, colonele, îi zise Biondi de pe scaunul copilotului. Prima zonă de oprire.

– O.K.! Să coborâm.

Praful stârnit de elice masca terenul văii. Când elicopterul ajunse la un metru și jumătate de sol, Barrabas sări primul. Șocul impactului îi zgudui tot corpul risipind instantaneu tensiunea care îl chinuia. Nu mai avea timp de îndoieli.

Hayes şi Billy II atinseră solul imediat după el. Toţi trei se lipiră de sol în timp ce insecta aceea mare şi zbârnâitoare lua din nou altitudine.

Praful stârnit de elicopter încă nu se împrăştiase când Barrabas se ridică şi porni în pas alergător, urmat de Hayes şi Billy. Bagajul şi armele erau solid fixate în spate pentru a le lăsa deplină libertate de mişcare.

Coborâră valea apoi urcară o colină mică. În vârful ei le apăru baliza luminoasă din turnul radio. Ca să ajungă la obiectiv trebuia să parcurgă doi kilometri de teren vălurit şi o barieră stâncoasă înaltă de nouă sute de metri.

Barrabas alerga neobosit, mecanic, respirând într-un ritm regulat. În timp ce cobora panta colinei, Barrabas se gândea la o altă colină, departe, foarte departe de acolo, de cealaltă parte a oceanului: colina Capitoliului, acolo unde se aflau anumiţi oameni la fel de rapaci şi neîncrezători ca nişte corbi pe cadavrul unui câine.

Mercenarii le luaseră încă o dată banii. Dar nu se lăsaseră cumpăraţi. Barrabas le dovedise de multă vreme că nu era de vânzare. La întoarcerea din Vietnam îi agitaseră pe sub nas o medalie strălucitoare, Medalia de Onoare. Ea se afla încă la Washington, într-o cutiuţă, în sertarul unui birou plin de praf. Barrabas respecta nespus de mult această dovadă a onoarei cât şi pe cei care o primiseră, dar îi dispreţuia pe indivizii care i-o oferiseră. Era felul lor ocolit de a-i spune: „Reintră în armată, Nile Barrabas, ascultă de ordine şi vei primi medalia".

Barrabas prefera să-şi caute recompensa în altă parte, în infernul unui război veşnic reînnoit... Recompensa cu care voiau să-i ia ochii puteau să şi-o bage undeva!

În ultimele ore dramatice ale retragerii americanilor din Vietnam, Barrabas înţelesese că singurii care câştigaseră războiul fuseseră politicienii. Şi îşi jurase în momentul acela că niciodată nu se va mai lăsa manevrat. Uneori va mai cădea la învoială cu ei, dar numai când va vrea el şi cu condiţiile dictate de el...

Făcură o primă oprire la jumătatea drumului care ducea la creasta stâncoasă.

– Merge la fix, murmură Billy II.

– Mda! mormăi Hayes care era lac de năduşeală.

Dar nu zăboviră să-şi tragă sufletul. După un sfert de oră ajunseseră la baza barierei stâncoase unde se opriră o clipă. Stăteau cu toţii jos când Barrabas auzi în depărtare motorul elicopterului. Sunetul venea dinspre sud. Gunther şi Biondi lăsaseră la locul stabilit şi celelalte două echipe. Acum urma să ia din nou altitudine şi, la 1.500 de metri, să zboare în cercuri largi în jurul taberei aşteptând semnalul stabilit pentru a-i recupera pe mercenari.

Barrabas se uită la ceas.

– Ne încadrăm în timp, zise el. Inutil să ne grăbim.

Antrenamentul le permise să urce cu uşurinţă panta destul de abruptă şi uneori presărată cu stânci instabile.

La o sută de metri de vârf, Barrabas îşi opri oamenii. Acum puteau să distingă partea de sus a turnului radio a cărui armătură metalică era uşor luminată din spate de reflectoarele taberei. Barrabas luă binoclul de noapte şi inspectă terenul în pantă care se întindea în faţa lui. În zona întunecată care îi despărţea de antenă, la vreo optzeci de metri de poziţia lor, zări o tranşee protejată de saci de nisip. Barrabas văzu fără greutate două mitraliere grele şi în spatele lor câteva capete.

Billy II observa şi el terenul prin luneta armei sale.

– Am numărat trei tipi, murmură el.

– Ba sunt patru, îl corectă Barrabas. Câţi poţi să razi?

– Din unghiul ăsta numai doi, şi chiar şi aşa îmi trebuie ceva noroc.

– Va fi destul. În zece minute voi lua poziție împreună cu Claude pe flancul lor, după aceea poți să deschizi focul când ești gata.

Barrabas și Hayes se debarasară de bagaje și își aleseră armele. Barrabas își înșurubă la armă o surdină de mare eficacitate, apoi își potrivi ceasul cu cel al lui Hayes. Cei doi bărbați se despărțiră, Barrabas își puse arma în bandulieră astfel încât să aibă mâinile libere. La cincisprezece metri de tranșee se opri și se uită la ceas. Secundele treceau cu rapiditate. Trecuseră zece minute. Apucă arma, o fixă pe foc automat și trase piedica.

Barrabas avea toți mușchii încordați.

Gata să acționeze.

Billy II holba ochii în binoclul de noapte. Partea de sus a unui cap apărea clar deasupra liniei sacilor cu nisip. Prea puțin ca să riște. Atunci auzi motorul elicopterului care se apropia. Aparatul trecea foarte sus. Soldații din tranșee îl auzeau și ei. Unul dintre ei sări pe un sac de nisip și se uită cu atenție în sus, agitând un braț în direcția zgomotului.

– Mulțumesc, Gunther, șopti Billy II.

Ținti pieptul soldatului. Încă nu apăsase pe trăgaci când apăru și al doilea soldat, foarte vizibil până la talie deasupra sacilor. Billy II trase primul glonț și imediat ochi a doua țintă. Trase din nou când primul proiectil își atingea ținta. Omul aflat în picioare pe sacii de nisip primi glonțul drept în piept, deschise brațele ca o pasăre dezarticulată și se răsturnă în tranșee. Al doilea se ridică aproape imediat ca să vadă ce i se întâmpla camaradului său.

Solicitudine fatală.

Barrabas auzi un pocnet înfundat apoi un mârâit. Auzi al doilea pocnet mai înainte de a fi avut timp să reacționeze. Imediat începu să alerge.

În tranșee cineva urlă de uimire când cele două santinele se rostogoliră la picioarele lui.

Barrabas parcurse în câteva salturi rapide cei zece metri de teren descoperit care îl despărțea de tranșee. Mitraliera cea mai apropiată se roti imediat în direcția lui, dar arma mercenarului se descărcă prima, proiectând aproape fără zgomot o rafală de opt gloanțe.

Mda, în partea lui totul era calm.

Dar în tranșee lucrurile stăteau cu totul altfel. Gloanțele răpăiau pe metal, găureau sacii de nisip, ciuruind carnea.

Cea de a patra și ultima santinelă fu cuprinsă de panică. Iranianul ieși din tranșee și o luă la fugă spre turnul radio. O clipă silueta lui se desenă cu claritate în lumina venită dinspre tabără. Barrabas se pregătea să tragă între umerii fugarului când proiectilele armei lui Hayes îl secerară pe iranian în plină alergare.

Claude și Barrabas scotociră repede cele patru cadavre apoi coborâră în locul unde îl lăsaseră pe Billy pentru a-și recupera bagajele. După cinci minute, mercenarii contemplau întreaga tabără de la baza turnului-radio.

– Acesta e drumul pe care vom coborî panta colinei.

– Frumos, dar pentru mine e cam prea multă lumină, zise Claude.

– Nu-ți face probleme, îl liniști Barrabas însoțindu-și vorbele cu o grimasă, dacă vom fi văzuți, vor crede că suntem trei pasdari.

Billy II reperase un cablu gros și negru care se întindea de-a lungul șarpantei metalice a turnului.

– Este cablul de releu al antenei, colonele.

– O.K.. Ocupă-te de el, îi zise Barrabas.

Barrabas își lăsă oamenii pe colină, se întoarse la tranșee și se așeză pe sacii cu nisip, așteptând semnalul de la cea de

a doua colină care urma să-l anunțe că postul de gardă de acolo căzuse.

Liam O'Toole parcurse târându-se ultimii zece metri de teren descoperit dintre adăpostul lui stâncos și tranșeea care constituia postul de gardă. Lungit pe spate, în spatele sacilor de nisip, irlandezul ascultă un moment conversația foarte animată a trei santinele într-o limbă din care el nu înțelegea nici un cuvânt.

Deodată o lanternă se aprinse în post și lumina se zări printre saci. Conversația continua.

Era timpul să fie întreruptă.

O'Toole se ridică în picioare și cu arma înainte se aplecă deasupra adăpostului.

Surpriză totală!

Cei șase oameni din tranșee tăcură instantaneu și se uitară la el cu un aer năucit.

Leona și Chen se iviră și ei la celaltă extremitate a tranșeei.

Un pasdar ridică încet mâinile într-un gest de capitulare. Ceilalți se repeziră la arme. Urmară câteva secunde de infern sângeros. Armele Uzi XM-177 îi căsăpiră pe iranieni. Dar împușcăturile, atenuate de surdine, probabil că nu se auziră mai departe de cincizeci de metri. Pasdarul care ridicase mâinile se răzgândi brusc văzându-se stropit de sângele și măruntaiele camarazilor lui. Se repezi spre o pușcă de asalt G-3 și un aparat de emisie-recepție.

O'Toole îl opri scurt cu o rafală necruțătoare.

După ce se convinseră că toate santinelele fuseseră eliminate, O'Toole scoase lanterna și semnaliză în direcția turnului radio. Mesajul însemna: vârful de vest sub control.

Un fulger luminos îi confirmă primirea mesajului.

O'Toole se adresă celorlalți doi:

– Acum e rândul vostru...

Leona și Chen își luară bagajul, puseră armele în bandulieră și coborâră colina în pas alergător.

Imediat ce dispărură, O'Toole se ghemui sprijinit cu spatele de o stâncă de unde domina întreaga tabără. Ținta de jos era atât de orbitor luminată încât nu avea nevoie de luneta Starlite a armei sale de asalt M-21, așa că o înlocui cu un telescop de ochire. Știa că la fel făcea și Billy II din postul lui de observație.

Apoi își îndreptă atenția spre una din țintele care îi fuseseră încredințate: un post de pază puțin mai retras față de tabără. Postul era ocupat de două santinele și o mitralieră. Se opri cu vizorul armei în pieptul unuia din soldați și așteptă semnalul.

Doctorul Leona Hatton începe să se întrebe dacă Al Chen era într-adevăr o ființă omenească, pentru că prea părea neobosit. Traversa câmpia alergând cu o viteză și mai mare decât o făcuse când coborâse panta colinei. Din când în când aruncă o privire în urmă, spre coechipiera lui, întrebând-o din ochi dacă mai rezistă, dar Leona, deși mușchii întinși începuseră s-o doară, nu ceda. Trebuia să ajungă la postul de detectare sonoră în timpul stabilit, altfel misiunea ar fi putut să ia o întorsătură catastrofală.

Barrabas știa, din unele informații confidențiale, că posturile de pază, ca și cel de detectare sonoră, erau contactate din oră în oră de cei din tabără. Din momentul în care Barrabas, Hayes și Billy II neutralizaseră turnul radio, Leona și Chen nu dispuneau decât de cincizeci și cinci de minute pentru a parcurge în fugă cei aproximativ șase kilometri de teren accidentat până la țintă.

Ajunși în spatele taberei, la vreo cinci sute de metri de împrejumuirea vestică, cei doi continuară să înainteze cu prudență vreo treizeci de metri, apoi Chen se lăsă în jos,

arătând un obiect aflat pe sol: un microfon foarte mic fixat sub o rămurică uscată. Una din urechile postului de detecție.

Chen îl debranșă încetișor și indică direcția urmată de fir.

Leona dădu afirmativ din cap. Acum trebuia să se țină după fir pentru a descoperi postul de detecție. După toate probabilitățile era vorba de o gaură în nisip și protejată de un mic zid din pietre. Cu alte cuvinte, era foarte greu de reperat în plină zi și cu atât mai mult noaptea.

Cei doi mercenari nu înaintaseră mai mult de zece metri când Chen se opri din nou. De-a lungul firului era ascuns al doilea microfon. Era clar că acesta ar fi trebuit să dejoace manevra pe care cei doi tocmai o executau...

Chen îl debranșă așa cum făcuse și cu primul, își apucă arma, îi făcu semn doctoriței să rămână pe loc, după care porni singur pe lângă fir.

În momentul în care urma să dispară din câmpul ei vizual, tânăra femeie îl zări căzând în genunchi. Era prea departe să-l poată vedea când duse arma la umăr, dar auzi vag împușcăturile înfundate. Atunci alergă în direcția lui cu arma înainte.

La sosirea ei Chen sărise deja în groapă și împingea cadavrele a doi pasdari.

Unul dintre ei încă mai avea casca de ascultare la urechi. Leona luă lanterna și semnalizã scurt spre vârful colinei.

Acum nu le mai rămânea decât să fugă spre tabără pentru a asigura focul de acoperire la estul gardului.

Al Chen tocmai ieșea din groapă când o voce răgușită rupse tăcerea nopții. Apelul venea dintr-o poziție aflată nu departe în spatele tinerei femei.

Vocea vorbise în iraniană! Pacostea!

Boone își lipi ochiul de vizorul lunetei Starlite. Chiar și cu o astfel de sculă era aproape imposibil să evalueze numărul soldaților din golurile stâncii, la vreo șaizeci de metri în fața lor.

— Ia gâdilați-i un pic, să vedem cum arată, șopti el spre Nanos și Beck.

Nanos luă câteva pietre și le aruncă cât putu de departe spre postul de detectare. Pietrele se izbiră cu zgomot de solul tare.

Totuși nimic nu mișcă în gaură. Cel puțin în primele secunde după zgomotul neobișnuit.

Apoi două capete acoperite cu căști apărură cu prudență deasupra zidului mic de protecție.

Boone le văzu foarte clar în vizorul lunetei și degetul i se crispă ușurel pe trăgaci.

Pușca de asalt M-21 trase o dată, apoi din nou. Gloanțele șuierară înainte de a lovi căștile.

Cei trei mercenari se repeziră simultan spre postul de detectare și Beck îi semnalizã imediat lui Barrabas neutralizarea țintei. Primi imediat un răspuns luminos. Două semnale lungi și două scurte care aveau o semnificație precisă: *Atacați!*

15

Santinela postată în spatele mitralierei se ridică pe jumătate, puse o întrebare în iraniană și întinse brațul în față.

A doua santinelă din mirador se ridică și ea îndreptându-și binoclul în direcția indicată. Iranianul căscă gura de uimire. Cei doi bărbați înarmați până în dinți care coborau liniștiți drumul ce ducea la turnul radio nu făceau parte din Gărzile Revoluției! Nici măcar nu erau iranieni. Unul era negru, celălalt era alb și avea chiar și părul alb!

Pasdarul trânti o înjurătură întorcându-se pe loc să apuce aparatul de emisie-recepție. Dar era deja prea târziu. Ceva îl lovi puternic în șale. O clipă crezu că primise un șut cumplit în fese, apoi picioarele începură să-i tremure și fu copleșit de durere. Deschise gura să strige în momentul în care cel de al doilea proiectil îi intra în piept, vomă un val de sânge și se prăbuși pe podeaua miradorului. Imediat după aceea o explozie rupse tăcerea nopții.

Barrabas mergea primul pe potecă, ținând în bandulieră pușca de asalt XM-177 căreia îi scosese surdina. În faza în care ajunseseră zgomotul nu mai avea nici o importanță. Ca și Hayes, colonelul avea în mână un lansator de grenade M-79 gata să dezlănțuie distrugerea.

În timp ce Barrabas și Hayes înaintau spre tabără, Billy II și O'Toole, din poziția lor ridicată, se ocupau de santinelele din cele patru posturi de pază. Barrabas avea o încredere totală în competența lor de trăgători de elită.

Ca o insulă izolată în propria ei țară, tabăra iraniană avea acum toate legăturile tăiate. Barrabas scosese din uz antena radio, posturile de detectare sonoră căzuseră și mercenarii controlau singurul drum de acces. În interiorul taberei însă nimeni nu bănuia încă ce se petrecea. Gărzile Revoluției dormeau. Unii dintre pasdari se ocupau de treburile lor nocturne.

Barrabas numără vreo treizeci afară din subterană.

Deodată un om în ținută de camuflaj se prăbuși lângă intrarea în subterană și rămase cu nasul în țărână.

Unul dintre pasdarii din post, aflat în spatele unei mitraliere care proteja poarta de acces în subsol, se repezi în direcția soldatului rănit. Se aplecă asupra lui în momentul în care în spatele lui se stârni un mic nor de praf. Pasdarul se îndreptă, aruncă o privire în jurul lui și se prinse brusc cu amândouă mâinile de piept. Apoi se prăbuși și el.

– Haideți acum! zise Barrabas punând la umăr aruncătorul de grenade.

Trase cu un sfert de secundă înaintea lui Hayes. Grenadele efectuară un arc de cerc perfect șuierând și bubuitul exploziilor au răsunat dincolo de gardul triplu. Cei doi mercenari încărcară încă o dată și traseră din nou asupra țintei. Apoi Barrabas se năpusti cu capul aplecat spre tabără, trecând prin praf și fum.

Bărbatul din spatele tinerei femei strigă din nou.

Leona încerca să înțeleagă. Poate că tipul se adresa uneia din santinelele postului de detectare sonoră.

Leona aruncă pe furiș o privire peste umăr în timp ce-și lăsa arma să alunece de pe umăr. În penumbră, la mai puțin de cincisprezece metri, stăteau patru oameni cu trei lopeți și o pușcă de asalt îndreptată în direcția tinerei femei.

Ce să fi însemnat lopețile acelea? Leona nu avea timp de pierdut. Trase piedica și fixă arma pe foc automat.

Un alt soldat îi strigă ceva lui Chen, ghemuit în gaura postului de detectare. Chen nu răspunse nici el.

Tânăra femeie auzi în spatele ei zgomotul lopeților aruncate pe pământ, apoi pașii oamenilor care se apropiau. Leona știa că nu va avea timp să ajungă în tranșeea unde se afla Chen, singurul adăpost posibil. Ezită o secundă. În momentul acela cerul explodă într-un fulger demențial deasupra taberei. Leona o luă la fugă în direcția opusă locului unde se ascunsese Chen.

Armele automate începură să tragă, în timp ce Leona se întoarcea în loc cu pistolul-mitralieră îndreptat spre agresori. Dar pasdarii nu trăgeau în ea, ci spre sectorul unde se afla Al Chen care declanșase un tir de diversiune pentru a o acoperi pe Leona. Chen reuși să secere doi pasdari apoi fu atins de o grindină de gloanțe și dispăru în groapa postului de detectare.

Leona se aruncă la pământ și deschise focul. Ultimii doi iranieni tresăriră sub impactul gloanțelor ucigașe, bătură aerul cu brațele și se prăbușiră.

Când nimic nu mai mișcă în fața ei, Leona sări în picioare și o luă la fugă spre tranșee. Chen zăcea în groapă pe spate, inert.

– O să se rezolve, Al, ține-te bine! murmură tânăra femeie căutând lanterna.

Dar de la prima privire își dădu seama că nu mai era nimic de făcut.

Fața lui Al Chen fusese ciuruită de gloanțe.

– Ticăloșii! îngăimă ea cu ochii plini de lacrimi.

De ce trebuise să moară în locul ei?

Locotenentul Yazdi adunase câțiva oameni în atelierul de metalurgie și le comenta execuția civililor.

– Acei oameni erau gata să ne trădeze cauza, zise el. Toți erau niște reacționari. Dar s-au târât la picioarele mele cerând îndurare. Guițau ca niște porci la înjunghiat.

Un soldat imită guițatul unui porc îngrozit și ceilalți se prăpădiră de râs.

Yazdi ridică mâna, cu arătătorul întins înainte și degetul mare în sus, apoi trase un glonț imaginar între ochii sergentului.

Și deodată se produse ceva neobișnuit. Un huruit demențial venind din străfundurile pământului. Pereții subteranei tremurară și lumina se stinse.

Strigătele înspăimântate răsunară în întuneric.

– Reaprindeți lumina! răcni Yazdi.

Se făcu aproape imediat lumină și locotenentul se năpusti pe culoar îmbrâncindu-i pe pasdarii care se aflau în drumul lui. Vârî capul în sala aparatelor de comunicație unde un operator mânuia frenetic butoanele.

– Transmit posturile de pază? răcni Yazdi.

Operatorul scutură din cap.

– Nu... Nu răspund!

– Cheamă baza prin radio și cere întăriri!

– Comunicația radio e întreruptă, zise tânguitor tehnicianul. Nu putem nici emite, nici primi vreun mesaj.

– La dracu! răcni Yazdi.

Locotenentul se repezi din nou pe culoar și începu să strige:

– Suntem atacați! Închideți intrarea în subterană!

Yazdi se repezi spre camera sa să-și ia armele blestemând norocul pe care îl avusese Mohamadi Razod.

Acest atac smintit se producea în absența lui!

Pe drumul plin de pietre, Nate Beck alerga ca vântul, flancat de Nanos și Boone. Simțea în picioare o senzație ciudată, de parcă ar fi călcat pe niște perne de aer. Și își simțea capul foarte ușor.

Exact aceeași senzație pe care o avusese prima dată când făcuse dragoste pe bancheta din spate a mașinii tatălui unui amic...

Se aflau la o sută de metri de porțile care închideau cele trei împrejmuiri când grenadele explodară în interiorul taberei.

Boone se opri.

– E rândul vostru! strigă el.

Beck puse la umăr aruncătorul de grenade, imitat imediat de Nanos. Traseră amândoi în același timp, ochind cu aproximație.

Prima grenadă aruncă poarta în aer. Cealaltă o rată pe a doua și lovi, la douăzeci de metri în stânga, o gheretă de santinelă care luă foc și explodă.

– La naiba, Nate! exclamă Nanos. Ai orbul găinilor?

Beck nu răspunse. Avea fața fierbinte. Își încărcă scurt lansatorul de grenade.

– Nu te ambala, tipule. Ușurel, murmură el pentru sine.

Și, ca în urmă cu optsprezece ani pe bancheta din spate a Cadillacului, a doua oară a fost nemaipomenit. Trase de două ori aruncând în aer ambele porți.

Lăsară aruncătoarele de grenade, apucară pistoalele-mitralieră Uzi și se repeziră spre spărturi. Abia trecură prin ele și o grindină de gloanțe le șuieră pe deasupra capului.

Beck nu făcuse niciodată cunoștință cu un război adevărat. În Air Force lucrase o vreme doar ca expert în comunicații. Dar nu încasase niciodată focul inamicului. Citise tot felul de lucruri în această privință și în special faptul că în timpul luptei un om are impresia că trăiește mii de ani în câteva secunde.

Și într-adevăr, i se păru că îi trece toată viața în timp ce alerga pe terenul descoperit dintre porțile distruse și primul hangar. Îi vedea cu coada ochiului pe Nanos și Boone care alergau împreună cu el sub o ploaie de gloanțe ce ricoșau din toate părțile. Beck se mira la culme că nici unul nu-l atingea. Era oare cu putință ca acei soldați iranieni să fie niște țintași atât de slabi? Dintr-o clipă în alta s-ar fi putut să va treacă de partea lor, și atunci...

Spre marea lui stupefacție, Beck și camarazii lui ajunseră teferi la adăpostul hangarului. Gloanțele loveau acum în pereții subțiri de tablă. pasdarii găsiseră în sfârșit o țintă fixă.

– Pe toți dracii! șopti Nanos. Suntem mitraliați din două părți de-o dată. Ce fac Leona și Chen? Ar fi trebuit să abată tirul.

– Nu e momentul să ne facem sânge rău pentru ei, îi răspunse Boone aruncând o privire afară și trăgând imediat capul înapoi. Trebuie să ne debarasăm repejor de idioții ăștia înainte de a ajunge la colonel.

Vreo zece iranieni trăgeau din dreapta lor, ascunși în zona parcării vehiculelor, între butoaiele cu carburant.

– Ocupați-vă de ei, eu îi voi neutraliza pe cei din stânga, adăugă el.

Beck se debarasă imediat de bagaj din care scoase vreo șase încărcătoare noi. Își strecură cinci la centură și îl păstră pe al șaselea în mâna stângă, gata să-l folosească. Apoi, în timp ce Nanos scotocea și el în ranița lui, Nate aruncă o privire afară. Văzu câteva jeepuri și câteva camioane dincolo de care se afla în aer liber un atelier de mecanică acoperit doar cu niște foi de tablă ondulată. În partea din spate, cel puțin două sute de butoaie mari metalice erau aranjate în linie, procurând un adăpost grupului de pasdari.

Nanos îl apucă pe Beck de umăr și îl obligă să se dea înapoi. Urmă imediat o rafală și gloanțele loviră pereții hangarului chiar în locul în care stătea Nate cu o clipă în urmă.

– E benzină? întrebă Beck.

– Om vedea dacă vom putea să aprindem butoaiele, mormăi grecul.

Ținea în mână o grenadă căreia îi trăsese siguranța și făcu un pas spre ușă ca s-o arunce spre agresori.

Nanos avea un braţ afurist de lung!

Pasdarii încetară tirul şi se aruncară la pământ.

Un bubuit de tunet rupse tăcerea nopţii şi vreo şase butoaie săriră în aer.

– Păcat, sunt goale! zise Beck suspinând şi trăgându-se înapoi în interiorul hangarului, în timp ce iranienii deschideau din nou focul.

– Nu te întrista, băiete, mormăi grecul. Am reperat o cisternă mare de benzină lângă atelier. Boone, tu ţine-i la respect pe cei care s-au ascuns printre butoaie. Eu şi Beck o ştergem spre cisternă...

– O.K.! Hei, auziţi şi voi ce aud eu?

În depărtare, spre est, printre rafale scurte de arme automate, se percepea clănţănitul uşor de recunoscut al unui Uzi care trăgea neîntrerupt proiectile de 9 mm.

– Leona şi Chen! exclamă Nanos. Era şi timpul! Haide, Nate!

Cei doi mercenari o luară la fugă pe terenul descoperit. Gloanţele lui Boone le trecea pe deasupra capului. Ajunseră în dreptul butoaielor şi se lăsară să cadă în genunchi. Fiecare din cele două sute de butoaie aliniate în faţa lor putea să conţină un duşman, şi trebuia să le ocolească pentru a ajunge la cisterna de benzină.

– Mă întreb unde sunt ascunşi maimuţoii ăştia, zise Nanos suspinând şi ridicându-se pe jumătate pentru a se deplasa printre butoaie.

Beck venea la doi paşi în urma lui.

Nu parcurseseră mai mult de zece metri când Beck simţi o mişcare în spate, Nanos privea partea cealaltă.

– Atenţie! strigă Beck care cu o lovitură de umăr îşi dezechilibră tovarăşul, îndepărtându-l de direcţia tirului.

Din nefericire, deja era prea târziu pentru a se pune la adăpost.

Un pasdar se ivi dintr-un butoi de parcă ar fi fost pe arcuri cu o puşcă de asalt Heckler and Koch îndreptată spre Beck. Tipul zâmbea satisfăcut. Arma lui Beck era îndreptată în sus.

Iranianul trase. Patru gloanţe izbiră pieptul lui Nate care avu brusc impresia că e sub un picamăr. Fiecare glonţ îl arunca în spate cinczeci de centimetri.

Pasdarul nu-şi credea ochilor. Beck era tot în picioare! Doar puţin dezechilibrat. Ba încă lăsă în jos arma şi trase o scurtă rafală care îl decapită complet pe soldatul din butoi.

Apoi Beck se aşeză pe vine şi îşi pipăi găurile din cămaşa de camuflaj.

– Nu sunt rele deloc vestele antiglonţ Kevlar, zise Nanos.

– Cred că mi-a tăbăcit rău de tot pielea dedesubt, răspunse Beck suspinând.

– S-o ştergem!

Când ajunseră lângă atelierul de mecanică, Nanos îi făcu semn lui Beck să se ascundă după un jeep.

– Ajută-mă cu un tir de baraj, îi strigă el.

Beck mitralie cu conştiinciozitate şirurile de butoaie. Când întoarse capul, grecul deschisese robinetul cisternei şi un firişor de carburant se scurgea încet pe panta domoală. În ritmul ăsta ar fi trebuit câteva ore ca benzina să ajungă la butoaie.

– Drăcia dracului! înjură Nanos repezindu-se la un banc de lucru în căutarea unui bonfaier, pe care îl agită triumfător spre Beck în momentul în care dădu de el.

Scuipă pe pânză ca să evite scânteile apoi atacă partea de jos a cisternei cu o înflăcărare care îi aduse admiraţia lui Beck. Grecul lucra cu precizie, de parcă în jurul lui n-ar fi existat nici o primejdie.

Când spărtura fu suficientă, Nanos găsi nişte cârpe vechi pline de unsoare pe care le îmbibă cu benzină, şi cei doi mercenari se retraseră la o distanţă potrivită. Nanos făcu un ghem din cârpe, le dădu foc şi le aruncă peste cisterna spartă. Spre cer ţâşni un foc de artificii portocaliu şi galben, însoţit de o explozie enormă. Focul se împrăştie rapid

pe sol și în câteva secunde înconjură butoaiele carbonizându-i pe oamenii ascunși acolo.

La cincizeci de metri de prăpăd, Beck, Nanos și Boone îi ciuruiau metodic pe pasdarii cei mai șmecheri care încercau să fugă înainte de a fi transformați în cenușă.

Barrabas păși peste împrejmuirea triplă prăbușită. Pe sol, firele prin care trecea curentul electric scoteau scântei. Barrabas le evită cu grijă și se repezi în tabăra invadată de fum și praf.

Fu gata să se izbească de primul pasdar întâlnit.

Când îl văzu pe Barrabas ivindu-se brusc dintr-un nor de praf, soldatul încremeni în loc. Mercenarul nu-i lăsă timp să-și vină în fire și îi ciurui capul cu o rafală de gloanțe fierbinți.

Nu era timp de stat pe gânduri. Nimic nu-l mai opri pe Barrabas în cursa lui spre intrarea în subterană. Se năpusti drept peste o santinelă care acționa o mitralieră ușoară, lângă poarta de oțel, strânse patul armei și apăsă pe trăgaci.

Omul cu mitraliera nu reuși să tragă decât o rafală care se pierdu în aer.

Nile Barrabas se afla acum doar la câțiva metri de intrarea în subterană, dar înțelese că partida încă nu era câștigată. Nici pe departe... Cele două uși din oțel blindat se închideau în fața lui. Claude Hayes ajunse lângă el în fugă și rămase și el cu ochii la poarta care se închidea.

Barrabas luă o grenadă de la centură și trase siguranța cu dinții. În același timp dădu ocol sacilor care protejau rampa de acces.

Colonelul nu mai era decât la un metru de uși dar acestea mai aveau puțin până să se închidă complet și o clipă crezu că totul era pierdut.

Însă Hayes făcu atunci un salt enorm, aterizâ în mijlocul rampei de acces, chiar în fața lui Barrabas, și, continuându-și elanul, se năpusti înainte și reuși să vâre țeava aruncătorului de grenade în crăpătura ușii.

Cei din interior continuau să forțeze închiderea ușii. Totul s-ar fi terminat în două secunde. Timp suficient pentru Barrabas care rostogoli înăuntru grenada. Cei doi mercenari săriră imediat într-o parte și se sprijiniră cu spatele de ușă împingând în ea, în timp ce țeava aruncătorului de grenade rămânea blocată în același loc.

Prin crăpătura ușii apăru o mână înarmată cu un pistol automat. O mână care se mișca în căutarea unui unghi de tir eficace.

Și deodată explozia bubui cu putere în spatele ușilor blindate. Probabil că în spațiul închis al culoarului deflagrația fusese de o mie de ori mai violentă decât o resimțise Barrabas și Hayes.

Mâna înarmată dispăruse și se părea că și rezistența din interiorul subteranei.

Barrabas se cățără cu repeziciune în vârful sacilor cu nisip și trimise spre colină semnalul stabilit pentru O'Toole și Billy II. Apoi se întoarse și își văzu oamenii alergând spre el.

În spatele lor tabăra era plină de flăcări și de cadavre carbonizate.

Un spectacol demn de infern.

16

În momentul în care exploda grenada lui Barrabas, locotenentul Yazdi tocmai venea lângă oamenii lui de la ușa subteranei. Numai o stivă de saci cu nisip îl despărțea de deflagrație. Explozia zgudui întreg coridorul și îl aruncă pe locotenent la pământ, năucindu-l complet, incapabil să-și oprească huruitul din cap.

Un pasdar se ivi împleticindu-se din spatele sacilor cu nisip, cu mâinile întinse înainte ca un orb. Era acoperit de nisip și avea fața plină de sânge. O spumă roșiatică îi picura de la colțurile gurii. Soldatul se împiedică și se prăbuși peste locotenent.

Yazdi era atât de șocat încât avu nevoie de câteva secunde bune să înțeleagă de ce craniul soldatului era concav în loc să fie convex. Înjură cumplit, își eliberă picioarele și se ridică.

– Regrupați-vă! răcni el cu o voce isterică.

În gură avea un gust de sânge și simțea cum îl cuprinde o panică imposibil de stăpânit.

Din toate părțile se auzeau strigăte de groază.

Se produsese imposibilul. Intrarea în subterană căzuse în mâinile unor atacanți misterioși. Singura șansă de supraviețuire a asediaților era regruparea și baterea în retragere.

Yazdi apucă pușca de asalt PPSH-41 și trase o rafală în sus. Pasdarii amuțiră instantaneu.

– Retragerea! răcni locotenentul arătând spre adâncul subteranei.

Câțiva oameni se iviră de cealaltă parte a culoarului, ieșind de la popotă.

– Mai sunt soldați blocați în dormitorul comun! strigă unul dintre ei.

Dormitorul comun al trupelor se afla între ușa subteranei și prima barieră de saci cu nisip. De aceea explozia le tăiase legătura cu coridorul.

Yazdi îl lovi pe sergent în burtă cu țeava puștii de asalt.

– Am zis retragerea! urlă el.

Sergentul se dădu înapoi clătinând din cap.

Yazdi își duse după el oamenii – cel mult vreo cincizeci – pe culoarul în zigzag și îi obligă să se oprească în sala armelor pentru a recupera puștile și munițiile.

Dincolo de birourile ofițerilor și de sala de comunicații, primul culoar dădea în alt culoar transversal care forma cu primul un fel de T. Laboratorul de materiale radioactive, cel de electronică, atelierul de metalurgie și depozitul de explozibil se aflau pe acest al doilea culoar, obturat și el de stive de saci cu nisip.

Yazdi își împărți oamenii în două grupe. Postă prima grupă, sub comanda unui sergent, în fața intrării laboratorului de materiale radioactive, la una din extremitățile culoarului. De acolo soldații puteau să supravegheze intrarea culoarului central.

Cu restul oamenilor, Yazdi luă poziție în fața depozitului de explozibili, la cealaltă extremitate a culoarului. De acolo controla atât intrarea cât și culoarul pe o distanță de vreo zece metri.

În sfârșit Yazdi se simți ceva mai liniștit. Își dispusese trupele în așa fel încât să se poată proteja reciproc. Dacă

lucrurile s-ar fi înrăutățit și mai tare și ar fi trebuit să se retragă și de pe aceste poziții, atunci s-ar fi baricadat în laboratorul de materiale radioactive și în depozitul de explozibili.

Iar locotenentul Yazdi știa că existau toate șansele ca situația să se înrăutățească. De aceea își alesese această extremitate de culoar.

Depozitul de muniții era prevăzut cu o ușă din oțel blindat...

– Unde e Chen? întrebă Barrabas după ce mercenarii se grupară în fața ușii subteranei.

Leona Hatton dădu din cap cu tristețe.

Nimeni nu răspunse. Toți își ținură capul în jos și privirea în pământ.

Numai idioții pretindeau că războiul era un joc.

Un joc funcționând după niște reguli, la sfârșitul fiecărei părți putând să-și contabilizeze pionii pierduți...

Soldații lui Barrabas aveau multe defecte, dar idoți nu erau. Înainte de orice erau oameni. Când unul dintre ei cădea în luptă, ceilalți simțeau că o parte din ei înșiși murea împreună cu el.

Iar șeful lor, firește, era cel mai afectat.

În lumina flăcărilor, fața lui Barrabas devenise înspăimântătoare. Privirea lui reflecta o sălbăticie animalică.

Clănțănitul unui pistol-mitralieră Uzi rupse brusc tăcerea. Claude Hayes se lăsă în genunchi în fața ușilor de oțel întredeschise, gata să tragă.

– Încă mai mișcă înăuntru, colonele, anunță el.

– Nu avem timp să-i așteptăm pe Billy și O'Toole, răspunse Barrabas. Trebuie să atacăm imediat. Nanos, Beck și Bonne! Ocupați-vă de această primă ușă și pătrundeți în forță! Am să vă acopăr împreună cu Leona și Hayes.

Claude deschise focul dar, foarte repede, pistolul-mitralieră Uzi amuți, rămas fără muniții. Hayes se retrase.

Drept răspuns, o grindină de gloanțe lovi ușa din interior.

Hayes zâmbi sinistru, scoase de la centură un încărcător și îl puse la pușca de asalt.

– Cred că i-am înfuriat, zise el ironic.

– Și încă n-au văzut totul, răspunse Nanos rânjind și apucând o grenadă căreia îi trase imediat siguranța.

Când Boone întredeschise cele două părți ale ușii metalice, Nanos rostogoli ușurel pe sol grenada aducătoare de moarte și o privi cum alunecă până la o a doua deschidere laterală.

Boone lăsă imediat să se reînchidă ușa grea.

Explozia zgudui subterana până în temelii.

Bubuitura încă mai răsuna când Beck, Nanos și Boone se năpustiră pe culoar, evitând de bine de rău cadavrele ciopârțite de prima explozie care zăceau pe jos.

Boone nu-și încetini goana nici când trecu prin fața ușii dormitorului comun. Alergând cu capul în jos, mercenarul voia să profite de panică. Se repezi la dreapta și plonjă la adăpost la extremitatea unui șir de dulapuri metalice.

În spatele lui, Nanos și Beck se năpustiră la stânga încăperii și își găsiră un adăpost relativ în spatele unor cușete suprapuse prinse în perete.

Paturile de campanie ocupau aproape toată sala cu tavan jos. Între paturile în dezordine fuseseră întinse niște sfori pentru rufe de care era agățate lenjerie de corp într-o stare jalnică. Pe pereți se etalau nenumărate fotografii ale veșnicului bătrân bărbos cu ochi de nebun.

– La dracu! Ce porcărie! mormăi Nanos trăgând câteva rafale cu pușca lui de asalt.

– Miroase a haleală de-a lor, răspunse Beck, iar sălbaticii ăștia halesc rahat.

Deasupra câtorva paturi erau prinse fotografii de femei. Boone aruncă o privire rapidă spre ele și mormăi:

– În materie de gagici nu se poate spune că au gusturi prea grozave. Au o predilecție pentru stafiditele pline de floace.

– Lăsați gura, băieți! se răsti Nate. Îmi faceți greață.

Nimic nu mișca în dormitorul comun invadat de praf, dar dușmanul putea să fie ascuns oriunde, sub cuverturi, sub saltele, după dulapuri...

– Am impresia că sunt o grămadă de tipi în ascunzătoarea asta, zise Boone. Nu ne rămâne decât să dăm de ei.

– Păcat că n-avem un câine! exclamă Nanos rânjind.

Boone se ridică lent și înaintă cu prudență spre dulapuri.

Nu făcuse mai mult de zece pași când se declanșă atacul. iranienii se iviseră brusc de sub cuverturi, din spatele dulapurilor metalice înfruntându-i pe mercenari.

Rafalele armelor dezlănțuiră o răpăială infernală. Câteva arme automate trăgeau din spatele ultimului rând de paturi. Gloanțele mari loveau cu zgomot ușile metalice ale dulapurilor. Boone se întoarse pe loc cu repeziciune și plonjă, încercând cu disperare să iasă din raza tirului demențial.

Era un adevărat infern.

Nanos și Beck de la nivelul solului și Barrabas cu Hayes de la ușă deschiseră focul în același timp. Gloanțele cădeau ca grinda asupra inamicului care continua să răspundă la foc.

Barrabas goli două încărcătoare cât ai clipi. Corpurile iranienilor se prăbușeau pe solul cimentat, altele fiind aruncate de pereți sau pe paturi, în răpăiala monstruoasă a armelor.

Deodată împușcăturile încetară și de-o parte și de cealaltă.

Din partea pasdarilor nu se mai zărea nici o mișcare. În încăperea devastată, presărată cu tuburi goale de cartușe, aerul încărcat cu praf de pușcă ars era aproape irespirabil.

– La naiba! exclamă Nanos privind spre dulapuri.

Boone se pregătea să se repeadă la camaradul său dar Barrabas îl opri.

– Leona se va ocupa de el. Voi ceilalți verificați dacă totul e în regulă în ogeacul ăsta.

Leona Hatton se lăsase deja în genunchi lângă rănit. Boone zăcea cu fața la pământ. Tânăra femeie nici măcar nu încercă să-l întoarcă. Un glonț îl lovise în ceafă smulgându-i o parte din calota craniană. Leona îi luă pulsul la artera gâtului.

– Încă mai trăiește, murmură ea deznădăjduită.

Barrabas îngenunchie și el lângă rănit.

– Diagnosticul, doctore? mormăi el.

– Inima îi rezistă dar chiar dacă va supraviețui nu va mai fi decât o epavă. E cât se poate de sigur, din păcate.

Barrabas își așteptă oamenii să termine cu scotocitul dormitorului comun, apoi zise:

– Leona, Beck, Nanos... ieșiți de-aici.

În timp ce vorbea își scoase revolverul, dar Leona îl apucă de mână.

– Nu, Nile, îi zise ea încetișor, e datoria mea s-o fac.

Barrabas se uită țintă în ochii negri ai tinerei femei care continuă:

– Chen mi-a salvat viața, acolo lângă postul de detectare sonoră, și n-am putut să fac nimic pentru el. Pentru Boone mai pot să fac totuși ceva: să-i pun capăt zilelor fără dureri.

Avea dreptate și Barrabas înțelese. Și pe urmă era drept ca ultima persoană care se va ocupa de Boone să fie o femeie frumoasă. Barrabas suspină și se îndepărtă de ea.

– Urmați-mă, le zise el celorlalți. Să curățăm și restul cuibului ăsta de hoituri.

În pragul uşii aruncă o privire în spate. Leona scosese deja trusa de prim ajutor şi umplea seringa.

Pe culoar apărură O'Toole şi Billy II.

Nu mai suntem decât şapte, le spuse Barrabas.

O'Toole îi trecu în revistă pe supravieţuitori şi murmură:

– La naiba, nu Leona!

– Nu, nu Leona, îi răspunse tânăra femeie din uşa dormitorului comun.

Îşi ştersese în grabă lacrimile, însă dârele lungi de pe faţă se vedeau foarte clar în machiajul de luptă. Dar nu vru să se lase copleşită, aşa că îşi agita arma şi le zise:

– Ce v-a apucat de vă uitaţi unii la alţii ca nişte câini de porţelan? Vă închipuiţi că treaba e rezolvată?

Barrabas rânji. Afurisit soldat mai era doctoriţa asta a lui!

Barrabas le făcu semn lui O'Toole şi Billy să se posteze la extremitatea barierei de saci, exact înaintea uşii de la popotă, ca să respingă un eventual contraatac venind din adâncul subteranei. Apoi se strecură cu restul oamenilor în popotă.

La fel de sinistră ca dormitorul comun, încăperea aceea puţea şi mai rău. Mese şi scaune pliante erau aşezate în şiruri paralele iar pereţii erau plini de fotografiile bărbatului cu ochi de nebun. În fundul sălii, lângă bucătărie, câteva mese răsturnate formau o baricadă aproximativă.

Barrabas ştia ce va urma. Le făcu semn oamenilor lui să se împrăştie.

O mână de pasdari rămăsese blocată în popotă, izolată de restul trupei.

Erau prinşi în capcană ca nişte şobolani.

Totuşi hotărâseră să moară în chip glorios. Ca nişte buni fanatici ce erau.

Brusc, cu urlete sălbatice, vreo doisprezece pasdari se iviră din spatele baricadei improvizate trăgând cu disperare.

Barrabas încercă să le tempereze înflăcărarea expediindu-le o rafală de gloanţe explozive, dar iranienii începură o manevră sinucigaşă. Săreau în grupuri de doi-trei peste baricadă, primii primind gloanţele mercenarilor pentru a permite următorilor să înainteze mai departe, şi tot aşa.

Încărcătorul puştii de asalt XM-177 folosită de Barrabas era gol. Nu pierdu timpul să o reîncarce, ci scoase pistolul Browning şi continuă să tragă.

În sfârşit trase şi ultimul cartuş. Nimic nu mai mişca.

Balul se terminase.

De la prima împuşcătură nu trecuseră decât şapte secunde.

Barrabas trecu în revistă cadavrele. Pasdarii reuşiseră să înainteze în centru încăperii, iar doi dintre ei se prăbuşiră chiar la picioarele mercenarilor.

– La dracu! Ce-or fi având ăştia în ei? zise Nanos.

Era clar că toţi soldaţii lui Barrabas îşi puneau aceeaşi întrebare. De ce pasdarii retraşi în subterană luptau cu o încrâncenare de o mie de ori mai mare decât cei pe care îi eliminaseră la suprafaţă? Răspunsul era evident. Frica îi împingea să se comporte astfel. Erau prinşi în capcană în subterana lor şi se luptau ca nişte diavoli pentru a-şi menţine ultima poziţie.

Barrabas îşi puse un încărcător nou la armă şi se uită la oamenii lui. Toţi aveau feţele încordate, hotărâte. Atacul fusese dur dar rezistaseră şi vor rezista până la capăt, colonelul nu se îndoia de asta nici măcar o secundă.

Când ieşiră de la popotă, Billy II şi O'Toole porniră în fruntea micii coloane care înaintă cu prudenţă pe culoar. Trecură de două bariere de saci cu nisip, fără să întâmpine vreo rezistenţă apoi scotociră sala armelor, cea a comunicaţiilor şi cartierul ofiţerilor. În cele trei încăperi nu era nici ţipenie de om

În faţa lor se ridica acum un nou obstacol din saci cu nisip care astupa două treimi din extremitatea culoarului.

O'Toole înaintă încet până la saci și aruncă o privire spre fundul culoarului. Apoi se dădu repede înapoi.

– Nu se vede nimic, colonele. Tot porcăriile de-astea de saci și o ușă în peretele din fund.

Barrabas se pregătea să răspundă când un obiect mic ricoșă din peretele din stânga și se rostogoli în fața mercenarilor.

O grenadă. O grenadă care fusese aruncată cu o precizie diabolică, aproape între picioarele lui Billy II.

Barrabas avu un reflex fulgerător. Apucă pușca de asalt de țeavă și se servi de ea ca o crosă de hochei, trimițând grenada în perete de unde ricoșă pentru a se rostogoli de unde venise. De cealaltă parte a barierei de saci.

Locotenentul Yazid holbă niște ochi plini de groază văzând reapariția grenadei pe care o aruncase pe culoar. Se aruncă la pământ în spatele celor mai apropiați saci.

În clipa următoare explozia îl asurzi complet.

Se ridică imediat ce-și veni în fire. La cealaltă extremitate a culoarului, aproape jumătate din oamenii lui erau prăbușiți la pământ și alții continuau să se prăbușească loviți de schije. Rămăseseră doar câțiva supraviețuitori.

– Înapoi! răcni Yazdi. Abandonați răniții și retrageți-vă!

Chiar și el se repezi spre fundul culoarului intrând în mare grabă în magazia de explozibili.

Suflul exploziei îi lipise de sol pe soldații lui Barrabas, dar bariera sacilor cu nisip îi protejase de schijele mortale.

Barrabas se ridică primul. Luă imediat o grenadă incendiară și ridică mâna spre Nanos.

– Aruncă una în fundul culoarului!

Grecul se strecură lângă perete, căutând o poziție bună și trase siguranța în același timp cu Barrabas. Grenadele urmară o traiectorie aproape paralelă, trecură de sacii de nisip, se loviră de ușa atelierului de metalurgie și căzură în fața depozitului de explozibili.

Cele două explozii pustiiră culoarul. Două secunde mai târziu, mercenarii se repeziră înainte într-un singur elan. Au fost nevoiți să treacă peste multe cadavre, unele care încă mai semănau a oameni, altele însă complet ciopârțite. Pereții de ciment erau stropiți de sânge și ciuruiți de schije.

Singurul zgomot perceptibil evoca timpul în trecerea lui: zgomotul nisipului care curgea din sacii transformați în sită.

Hayes și Nanos ajunseră primii la extremitatea culoarului. Și aici zăceau corpuri inerte, îngrămădite în fața ușii de oțel al magaziei de explozibili.

Hayes atinse ușor clanța metalică care îi arse degetele, făcându-l să strige de durere. Nanos scosese deja un cuțit și încerca broasca.

– Pe toți dracii! exclamă grecul după câteva clipe lovind furios cu piciorul în ușă.

– Aici nu aveam de ce ne teme, zise cu un glas cârâit Yazdi în fața celor zece supraviețuitori care reușiseră să-l urmeze. N-au cum să ne scoată de-aici. Întreaga subterană se va prăbuși mai înainte ca ei să poată arunca în aer această ușă blindată.

– Dacă am accepta să murim, zise unul dintre pasdari, această magazie conține destul exploziv pentru a-i lichida pe toți asediatorii noștri. Nu credeți că e de datoria noastră să ne sacrificăm?

Yazdi îl fulgeră cu privirea.

– Idiotule! strigă el. Nu înțelegi că e nevoie de supraviețuitori pentru a explica lumii întregi ce s-a petrecut aici? Că niște câini de capitaliști americani ne-au atacat pe teritoriul nostru... Asta e datoria noastră.

– Am impresia că se vorbește aici înăuntru, șopti Nanos. Dar nu înțeleg nimic din ce spun...

– În curând o să știm, urmură Hayes.

Furios Nanos dădu cu piciorul în ușă.

De partea cealaltă a culoarului, Barrabas și restul trupei trecuseră de ultimul baraj de saci din fața laboratorului de materiale radioactive.

Și aici ușa era încuiată, dar nu era decât o ușă de lemn întărită cu o armătură din oțel. Billy II se postă într-o parte și încercă se apese pe clanță.

Înăuntru răpăi imediat o rafală și în centrul ușii apăru o gaură de mărimea unei mingi de tenis.

– Ce facem, colonele? întrebă Billy.

Barrabas zări prin gaură partea de sus a unei mese răsturnate lângă ușă. Se gândi o clipă. Nu-și putea permite să arunce o grenadă prin gaura din lemn. Ceea ce conținea laboratorul era mult prea periculos. Nu putea să se folosească nici de gaze lacrimogene. Nu știa dacă subterana dispunea de un sistem de ventilație adecvat. Și trebuia ca Beck să vadă foarte bine pentru a arma una din bombele depozitate în laborator. Nu mai rămânea decât o singură soluție și nu dintre cele mai ușoare – minimum de risc pentru misiune, maximum pentru oameni.

– Numărăm până la trei și spargem ușa! zise el. Atenție...

Când ajunseră la doi, Barrabas avansă cu rapiditate pe linia tirului expediind o rafală în broască. O'Toole și Hayes se postaseră la stânga și la dreapta pentru a-i secera pe eventualii apărători.

– Trei! murmură Nanos și, în același timp cu Billy, se năpusti în ușă.

Lăzile care o baricadau prin interior gemură apoi se răsturnară în timp ce ușa ceda, declanșând țipetele celor din laborator.

PușI în mișcare de o energie fantastică, pasdarii se aruncară imediat asupra mercenarilor. Păreau împinși de dorința de a ucide și era foarte clar că numai moartea îi mai putea opri.

Un pumn de gloanțe șuieră pe la urechile lui Barrabas și smulse fragmente din cimentul peretelui din spatele său. Dar nu dădu nici o atenție. Nu era timp. Strânse din dinți, își încordă toți mușchii și începu să tragă în iranienii turbați. Corpurile pasdarilor se prăbușeau împroșcând cu sânge în toate părțile. Ultimul reuși să escaladeze lăzile ce încă mai blocau intrarea, primi o rafală care îi deschise pieptul în două și se prăbuși pe spate.

Abia atunci pătrunseră mercenarii în laborator, uitându-se cu grijă în jurul lor în căutarea unui eventual supraviețuitor. Dar nu auziră decât zgomotul pașilor și a respirației lor sacadate. Locul era curățat de dușmani.

Barrabas se întoarse spre Beck.

– Acum e rândul tău, bătrâne...

Geniul electronicii inspectă cu rapiditate încăperea apoi zise:

– E o chestie, colonele.

– Nu poți să armezi bombele?

– Bineînțeles că pot. Numai că lipsește una.

– La dracu și la toți dracii! izbucni Barrabas. Trebuie să fie undeva în interiorul subteranei. Bine, nu-ți face sânge rău, Nate. Armează una din cele trei. Nanos și Claude, veniți cu mine! Vom scotoci toate încăperile subteranei...

Totuși nu descoperiră nimic în atelierul de metalurgie și nici în laboratorul de electronică.

– Poate că au ascuns-o în depozitul de explozibili, acolo unde s-au baricadat ultimii pasdari în viață, sugeră Nanos.

– Mda, s-ar putea, admise Barrabas care se uita cu un aer scârbit la ușa din oțel blindat.

Dar mai exista o explicație posibilă. Poate că informațiile lui Jessup erau inexacte și nu existaseră nicioadă patru bombe... Sau poate că această a patra bombă încă nu fusese asamblată...

Asta făcea parte din lucrurile posibile, numai că rămânea totuși o ultimă eventualitate. Cea de a patra bombă ar fi putut foarte bine să fie scoasă afară din bază și transportată spre țintă.

Iar Barrabas nu putea să neglijeze această eventualitate. Asta îl făcea să vadă perspectiva oribilă a sute de mii de morți nevinovați și o mulțime imensă atinsă de radiații necruțătoare. Totuși, deocamdată nu putea să facă altceva decât să provoace explozia celor trei bombe, să distrugă tabăra și să se retragă la timp cu oamenii lui pentru a evita alte pierderi.

Cu moartea în suflet, Barrabas se întoarse în laborator urmat de oamenii lui. Beck lucra la o încâlcitură de fire și cabluri.

– Ați găsit ultima noastră păsărică? întrebă el fără să ridice ochii.

Barrabas scuturâ din cap.

– Nu. La tine merge treaba?

– S-ar putea să fie mult mai complicat. Au prevăzut o sumedenie de sisteme de blocaj care nu cedează decât la activarea ceasornicului de la detonator. E de înțeles, pentru că aveau de gând să-și transporte bombele cu camionul.

– Cât timp îți trebuie? întrebă Barrabas.

– În jur de zece minute. N-am decât de înlocuit *timer*-ul lor cu al nostru.

– Nu te grăbi, Beck. Să nu ne explodeze porcăriile astea în gură!

17

– La dracu! Ce tot fac! exclamă Biondi cu ochii țintă la câmpul care se întindea sub elicopter.

De la altitudinea la care se aflau, tabăra inamică părea mică de tot.

– Nu a trecut chiar atât de mult de când i-am lăsat la locurile stabilite, răspunse Gunther. Deocamdată se încadrează în timp.

– Ce-ar fi să coborâm ca să ne asigurăm că totul merge bine?

Gunther se încruntă.

– Barrabas ne-a cerut să rămânem la o mie cinci sute de metri și să așteptăm semnalul lui. El conduce operațiunea, bătrâne. Noi executăm ordinele.

– O.K., suspină Biondi dezamăgit.

Continuară să se învârtească în cerc apoi, după un moment, Gunther arătă cu degetul și exclamă:

– La naiba! Ai văzut asta?

– Ce? Unde? Nu văd nimic!

– Tocmai au dispărut. Erau niște lumini în linie. Ca farurile unui convoi. Uite! Se văd din nou...

– În cât timp facem să explodeze șmecheria asta? îl întrebă Beck pe Barrabas.

– După douăzeci de minute. Avem nevoie de cinci minute pentru a părăsi tabăra și de un sfert de oră pentru a ne depărta la o distanță rezonabilă.

Beck atacă dispozitivul de măsurare a minutelor cu o precizie și o rapiditate care îl făcură pe Nanos să se înfioare.

– Sper să nu te fi înșelat, zise cu teamă grecul.

– Toată lumea e gata? întrebă Barrabas. Unde s-a dus Hayes?

– Acum un minut era pe culoar, răspunse imediat O'Toole.

– Să mergem și noi!

Beck își terminase meștereala și mercenarii nu mai aveau de ce să întârzie în laborator.

Pe culoar fură întâmpinați cu urlete venind dinspre magazia de explozibili. Hayes stătea proțăpit în fața ușii blindate și zâmbea.

– Ce e cu panica asta înăuntru? întrebă O'Toole.

Hayes dădu nepăsător din umeri și își urmă camarazii.

– Cunosc câteva cuvinte în limba lor.

– Da? Ei și?

– Am crezut că tipii baricadați în depozit au dreptul să știe ce-i așteaptă. Nu trebuie să-și facă și ei rugăciunea?

Urletele pasdarilor deveneau din ce în ce mai isterice.

– Într-adevăr, aveai datoria asta față de ei, zise ironic Nanos.

– Așa mi-am zis și eu.

Când ieșiră din subterană respirară cu aviditate aerul răcoros. Începuse să bată un vânt care împrăștia fumul și mirosul de carne carbonizată.

O'Toole scoase din raniță o rachetă luminoasă pe care o lansă imediat. Racheta făcu explozie împrăștiind în aer miliarde de scântei verzi însemnând: *Misiune îndeplinită*. Așteptând sosirea elicopterului, Barrabas și Hayes puseră mâna pe un jeep în stare de funcționare, îl porniră și îl trimiseră peste ușile de acces în subterană. Mașina își strivi botul în blindajul de oțel.

Elicopterul atinse pământul la limita gardului triplu în momentul în care mercenarii își terminaseră treaba. Barrabas își îmbarca în grabă oamenii.

Apoi urcă și el la bordul aparatului. Gunther și Biondi aflară imediat de moartea camarazilor lor și de faptul că a patra bombă dispăruse.

Elicopterul luă foarte repede altitudine. Gunther se întoarse spre Barrabas:

– Am văzut lumini pe drum, la est, în timp ce ne roteam deasupra taberei. Poate că e jucărioara care lipsește.

– Departe de-aici?

– Șapte-opt kilometri.

Barrabas se uită la ceas.

– Au mai rămas exact șaisprezece minute înainte de explozie, zise el căutând privirea lui Beck.

– Într-adevăr, confirmă acesta.

– Abia dacă avea timp să aruncăm o privire.

18

Pentru a treia oară, pe o distanță mai mică de doi kilometri, căpitanul Razod ordonă oprirea convoiului.

Sări jos din camion și ascultă cu atenție.

Da, se auzea din nou... Focuri de armă sporadice și ceva mult mai grav, mai profund, cam ca un bubuit de tunet. Razod se uită la cer și constată că nu era nici urmă de nori...

Un fior îi trecu pe șira spinării.

Cine putea să atace tabăra? Căci acum era sigur că era vorba de un atac. Oare acești câini de irakieni? Sau americanii? Sau împuțiții de sioniști?

Oricum, Razod nu era prea neliniștit. Oamenii lui vor ști să se baricadeze în subterană.și să ceară ajutor bazei de la Kerman. O ripostă aeriană îl va distruge pe dușman.

Mai rămânea o problemă care îl cam punea pe gânduri. Dacă agresorii, constrânși să se retragă sau abandonând subterana imposibil de cucerit, vor căuta alte... ținte?

Niște ținte mai ușoare, mai vizibile...

Neliniștea se răspândise și printre pasdari. O neliniște foarte îndreptățită. Se aflau pe un drum complet descoperit și prin urmare erau cât se poate de vulnerabili.

– Urcați în camioane! strigă Razod. Pornim!

Urcă repede în cabină, înjurând noaptea fără lună care îl obliga să meargă cu farurile aprinse pentru a nu ieși de pe drum.

Convoiul se puse în mișcare și Razod își desfăcu pe genunchi o hartă topografică pe care o studie cu ajutorul unei lanterne mici, căutând un adăpost posibil pentru trei camioane și un jeep.

Nimic! Pe o distanță de mulți kilometri nu exista nici măcar un copac. Nici un drum transversal. Numai drumul acela vălurit care șerpuia interminabil printre coline și de-a lungul văilor.

Mototoli exasperat harta și făcu din ea un ciorchine, dar în momentul acela lumina lanternei trecu ușor peste Fața Sfântă lipită pe tabloul de bord. Și în clipa aceea ochii de nebun vorbiră sufletului căpitanului Razod, îndemnându-l să se folosească de viclenia lui naturală pentru a găsi un mijloc prin care să-și salveze încărcătura prețioasă.

– Ah-ah! făcu brusc Razod sprijinindu-se cu satisfacție de spetează.

În fond nu era chiar așa de complicat.

Scârbele astea își vor avea prada, numai că el nu va fi acolo. Când convoiul va ajunge în valea din fața lor, Razod va opri camionul lui și va ordona celorlalte vehicule să-și continue drumul cu toate farurile aprinse.

În timp ce ele se vor îndepărta, Razod va aștepta confortabil în întuneric ivirea zorilor și sosirea ajutoarelor...

– La fix! exclamă Gunther.

– Unde? întrebă Barrabas încordat.

– Acolo, drept înainte, răspunse Biondi arătând farurile convoiului de pe drum.

Aproape imediat luminile dispărură una după alta, ascunse de un viraj.

– Trei camioane plus un jeep care merge în fața convoiului, zise Gunther.

– După toate aparențele, ăsta ar fi obiectivul, aprecie Barrabas întorcându-se spre oamenii lui. Căutați trei lansatoare de torpile și deschideți în stânga. Nu vă atingeți de camioane. Ocupați-vă de jeep și bombardați drumul. Vom opri convoiul!

O'Toole, Nanos și Billy II apucară imediat lansatoarele de torpile M-79 în timp ce camarazii își verificau încărcătoarele armelor.

– Cât timp mai avem, Nate?

– Treisprezece minute, colonele.

– La dracu și pe toți dracii! mormăi Nanos.

– Gura, Alex! bombăni Billy II. Nu te ambala înainte să bubuie!

Barrabas se uită la Gunther.

– Când drumul va fi distrus, îi zise el, faci cale-ntoarsă și ne lași în spatele convoiului... Acum deschideți toți urechile. Nu avem la dispoziție decât foarte puțin timp. Așa că nu faceți economie de muniții și încercați să fiți eficienți. O.K.?

Mercenarii clătinară din cap tăcuți.

O'Toole, Nanos și Billy II erau postați lângă ușița deschisă ținând cureaua lansatoare de grenade înfășurată după braț. Gunther coborî cu răpiditate elicopterul la o altitudine de vreo treizeci de metri și reduse viteza pentru a se alinia deasupra convoiului.

– *Go!* strigă deodată Barrabas.

Trei păsări de foc țâșniră în același timp din elicopter și loviră solul.

Pe drum izbucni într-o clipă un foc de artificii portocaliu și galben care înghiți jeepul. Când apăru din nou, vehiculul se blocase și pasagerii lui fuseseră aruncați afară. Jeepul traversă drumul rostogolindu-se pe o parte și se opri după ce se izbi cu violență de o stâncă mare.

Camioanele frânară cu disperare pentru a evita cea de a doua șarjă de grenade care pur și simplu desfundă drumul în fața lor.

Gunther făcu imediat cale întoarsă căutând un spațiu unde să poată ateriza.

Razod auzea elicopterul de câteva minute dar nu reușea să-l vadă. Huruitul lui îi sfredelea creierul.

Scoase iar capul pe fereastra portierei și deodată văzu elicopterul, aproape perpendicular pe coada convoiului. Săgeată neagră pe cerul înstelat.

– Nu! gemu el când elicopterul trecu în viteză pe deasupra lui pentru a depăși convoiul

Soldații din camionul aflat în față încă nu înțeleseseră.

– Claxonează, fir-ar să fie! îi strigă Razod șoferului.

Prea târziu. Mult prea târziu.

Trei flăcări albăstrui țâșniră din pântecele negru al elicopterului.

Când șoferul atinse claxonul, grenadele loviseră deja drumul. Razod văzu fulgerele mari portocalii, apoi fu asurzit de trei bubuituri monstruoase și camionul din față fu deviat de pe drum.

Șoferul lui Razod încercă zadarnic să evite craterul enorm care apăruse brusc în fața lui. Roata dreaptă a camionului alunecă pe marginea cavității și Razod se lovi cu capul de parbriz. Atunci zări jeepul care își continua traiectoria rostogolindu-se pe o parte în mijlocul flăcărilor.

Iranienii intraseră în panică.

Razod se agăță cu disperare de mânerul portierei când a doua șarjă de grenade lovi cu putere drumul.

Camionul din spate derapă, scârțâi din toate încheieturile și reuși să se oprească la marginea drumului.

Șoferul lui Razod făcu o buclă brutală ca să evite obstacolul apărut brusc în fața lui și reuși să se oprească la timp, în vreme ce al treilea camion o lua la dreapta, executând o manevră disperată pentru a evita coliziunea.

Razod sări imediat din camion.

– Înapoi! îi ordonă el șoferului. Întoarce!

Apoi se repezi la camionul cu trupe cel mai apropiat și bătu în partea din spate.

– Ieșiți! Ieșiți! răcni el.

Elicopterul efectuase un viraj la o sută optzeci de grade și se deplasa în direcția din care venise.

– Trageți! Doborâți-l! răcni Razod în noaptea impregnată de demență.

Și pentru că i se părea că oamenii lui reacționau prea lent, căpitanul își scoase revolverul Beretta și trase de trei ori în direcția elicopterului care dispărea deja în depărtare.

Trăsese inutil... Razod era furios la culme.

Camionul care transporta bomba încercă cu greutate să întoarcă. Șoferul înjura, cutia de viteze scrâșnea și roțile patinau pe drumul desfundat.

– Sergent! răcni Razod la unul din oamenii lui. Plasează-ți soldații de-a lungul drumului, la adăpostul camioanelor. Vom apăra bomba până la moarte. S-a-nțeles?

Sergentul dădu din cap și transmise ordinul.

– Stingeți farurile! strigă Razod.

Întunericul înghiți brusc drumul. Razod așteptă câteva secunde pentru a se obișnui cu întunericul apoi se repezi între camioane și trupe în căutarea celui mai sigur adăpost. Îl găsi în umbra mașinii care transporta bomba.

Scârnăviile, oricare ar fi fost ele, vor avea de furcă dacă voiau să pună mâna pe bombă, își zise Razod zâmbind cu răutate. Pasdarii aveau un aliat: noaptea fără lună.

Gunther așeză elicopterul ușurel chiar pe drum la aproximativ opt sute de metri de convoi. Mercenarii știau exact ce aveau de făcut. Săriră pe sol și porniră în fugă spre obiectiv.

– Dă-ne un avans de un minut, îi zise Barrabas lui Gunther înainte de a sări și el.

Ceilalți îl așteptau la ultimul viraj înainte de a intra în linia dreaptă a drumului unde fuseseră blocate camioanele. În întuneric nu se distingeau decât contururile vagi ale vehiculelor. Dar șansele erau egale. Cu siguranță că nici pasdarii nu vedeau echipa lui Barrabas.

Colonelul ordonă cu un gest trăgătorilor lui de elită să se împrăștie pe drum și își încărcă arma. Prin luneta Starlite reperă câțiva oameni ascunși în șanțul de pe marginea drumului și sub camioane.

– Haide, Gunther, acum e momentul! mormăi el pentru sine.

Elicopterul apăru aproape imediat deasupra colinei cu un zgomot asurzitor, coborând în picaj asupra camioanelor blocate apoi coti brusc și se îndepărtă brusc executând o lumânare vertiginoasă Cu urlete furioase, pasdarii ieșiră din șanț și de la adăpostul camioanelor pentru a deschide focul asupra elicopterului care dispărea în noapte.

Barrabas ochi spatele unui pasdar și apăsă pe trăgaci. Arma cu surdină abia șuieră și tipul se prăbuși. Colonelul își găsi imediat o altă țintă.

Alături de el, O'Toole, Billy II și Hayes mitraliau exact în același fel, reperându-și ținta prin lunetă.

Aveau impresia că participă la un concurs de tir la un stand de bâlci, dar premiul nu era o păpușă sau o sticlă de șampanie, ci își jucau pur și simplu viața.

După o jumătate de minut țintele deveniră greu de găsit...

Deodată se auzi un ordin și supraviețuitorii plonjară sub camioane.

Iranienii înțeleseseră până la urmă. Trecerea elicopterului nu fusese decât un subterfugiu prin care fuseseră forțați să se descopere. Și căzuseră în capcana acelor scârnăvii...

În ciuda furiei care îl sugruma, căpitanul Razod trebuia să recunoască și el că se lăsase păcălit.

Primul ieșise de la adăpost și deschisese focul asupra elicopterului, ordonând oamenilor lui să facă la fel. Tirul smintit care urmase acoperise pocnetul gloanțelor inamice. Și era atât de întuneric încât abia dacă se vedeau oamenii căzând.

Razod nu înțelesese ce se întâmpla decât atunci când simțise un jet de sânge stropindu-i ceafa. Se întoarse la timp pentru a vedea un soldat prăbușindu-se în spatele lui. Abia atunci dăduse ordinul de retragere.

Pe burtă sub camionul în care fusese încărcată bomba, căpitanul putea să vadă drumul plin de cadavre. Își pierduse jumătate din oameni fără ca măcar să-i zărească pe agresori!

Cineva gemu lângă el. De data asta percepu zgomotul înfundat al unui glonț care pătrundea în corp. Geamătul încetă și Razod înțelese că nici camioanele nu mai erau un adăpost sigur.

Își lăsă jos pistolul fără gloanțe, se cățără pe bara de protecție din spatele vehiculului și trecu peste oblon, apoi, ajutându-se de mâini și de genunchi, se strecură pe lângă lada lungă în care se afla bomba. Între lada de lemn și peretele cabinei rămăsese un mic loc liber. Razod se strecură acolo de bine de rău și aruncă o privire prin gemulețul care comunica cu cabina. Parbrizul camionului era țăndări și șoferul zăcea nemișcat pe o parte, cu fruntea făcută terci. În mod ciudat, motorul încă mai funcționa, duduind domol de parcă nu i-ar fi păsat de măcelul din jur.

Razod nu știa dacă ascunzătoarea lui era foarte sigură dar se crampona de ea cu disperare.

Cu ochiul lipit de lunetă, Barrabas cercetă tot câmpul de luptă. După o examinare rapidă ajunse la concluzia că supraviețuitorii se adăpostiseră sub cele două camioane cărora nu le vedea decât partea din spate.

Trebuiau scoși de-acolo.

Lăsă pușca de asalt și luă un aruncător de grenade pe care îl încărcă cu o grenadă lacrimogenă. O'Toole zâmbi crispat și trase o rachetă incendiară chiar asupra convoiului. Întunericul nopții fu imediat sfâșiat de o lumină verde orbitoare.

– *Go!* strigă Barrabas expediind grenada lacrimogenă, imitat imediat de Beck și Hayes.

În câteva secunde vehiculele fură înecate într-un fum cenușiu. Iranienii își făcură imediat apariția împleticindu-se, oferind mercenarilor niște ținte perfecte.

Mercenarii știau că nu-și puteau îngădui prizonieri.

Armele de asalt M-21 își reluară răpăitul de pe marginea drumului, scoțând flăcări furioase la capătul țevilor.

Împușcăturile se opriră brusc. Barrabas examină din nou câmpul de luptă prin luneta de noapte, apoi întinse brațul înainte.

Mercenarii porniră tăcuți în pas alegător. Când ajunseră în apropierea camioanelor, vântul ușor care bătea aproape

că împrăștiase gazul de luptă. Mai așteptară câteva secunde, apoi scotociră dedesubt și în interiorul vehiculelor.

Barrabas trase apoi o rachetă roșie.

Semnalul convenit cu Gunther.

Elicopterul se ivi brusc din noapte și se stabiliză la treizeci de metri deasupra zonei operaționale pentru a o lumina cu farul lui puternic.

În clipa următoare Beck gesticula în spatele unuia din camioane și lansa un apel.

Barrabas sări peste oblon și se opri brusc zărind în umbră lada lungă de lemn.

– Avem o baftă ce nu se mai poate! murmură Beck.

– Mda. S-ar zice că asta e a patra jucărioară... Cât timp mai avem?

– Opt minute...

– Dumnezeii măsii!

Opt minute care aveau să treacă la fel de repede ca opt secunde!

– Făceți-i semn lui Gunther să-și pună jos ventilatorul! le strigă el mercenarilor care se strânseseră sub fasciculul reflectorului. Opt minute! Un timp infim înainte de explozia porcăriei atomice...

19

Razod se întoarse violent în momentul când făcuse explozie racheta luminoasă, care inundase imediat interiorul camionului cu o lumină lugubră.

Apoi tresări la exploziile grenadelor lacrimogene. Un zgomot înăbușit, nu foarte îngrijorător, dar recunoscu imediat mirosul.

Simți cum aerul îi arde nasul și ochii. Începu să tușească, să lăcrimeze dar nici un moment nu se simți constrâns să-și părăsească adăpostul. Este adevărat că era mult mai puțin expus decât restul oamenilor ascunși sub cele două camioane.

În curând lumina verzuie scăzu apoi dispăru treptat.

Razod își auzi afară oamenii tușind și gemând, pe fondul sonor al motorului care continua să funcționeze. Apoi îi auzi alunecând și râcâind solul plin de pietre. Supraviețuitorii încercau să se îndepărteze de zona periculoasă. Căpitanul auzi pocnetul sec pe care îl cunoștea prea bine. Ultimii oameni cădeau sub gloanțele trăgătorilor de elită postați la distanță.

În sfârșit totul amuți și Razod se ghemui și mai mult în ascunzătoare. Amintindu-și brusc de Dumnezeul lui, iranianul începu să se roage să fie cruțat, debitând cuvinte și fraze cu o voluptate năucitoare. Jura că va face lucruri mari dacă se va produce un miracol!

Paşi uşori şi repezi răsunară în jurul camionului.

Razod îşi ţinu răsuflarea.

Cineva coborî oblonul. Auzi distinct scârţâitul cumplit al balamalelor.

Dacă Allah ar fi putut să-l facă invizibil în clipa aceea, i-ar fi spălat de o mie de ori picioarele.

Cineva se urcă în camionul care se legănă puţin. Urmă un schimb de fraze, apoi arcurile gemură din nou când necunoscutul părăsi camionul şi sări jos.

Allan ascultase ruga căpitanului Razod!

Câteva clipe mai târziu auzi voci nu departe de el, apoi duduitul răsunător al unui elicopter menţinându-se în loc deasupra câmpului de luptă.

Când reflectorul puternic se aprinse pe neaşteptate, Razod fu gata să ţipe. Lumina din interiorul camionului i se părea de-a dreptul orbitoare.

Vocile se apropiară. Nu înţelegea cuvintele dar recunoscuse limba. Atunci totul îi deveni clar. Ştia cine atacase baza şi convoiul, şi de ce...

America voia să recupereze bomba! Scârnăviile acelea de necredincioşi îndrăzniseră să pătrundă în Ţara Sfântă!

Razod îşi simţi curajul renăscând. Era clar că Allah îl cruţase în vederea unui destin grandios. Şi va continua să-l protejeze până la îndeplinirea acestui destin.

Acum vocile se îndepărtau. Reflectorul se stinse şi elicopterul ateriză nu departe de acolo.

Căpitanul se destinse. Nu mai avea decât să aştepte ca mâna Domnului să-i arate calea sublimului său destin.

Barrabas îşi strânsese toţi oamenii la o mică discuţie.

– Nu ne-a mai rămas mai mult de opt minute înainte de distrugerea acestui perimetru, zise el. Un răgaz prea scurt pentru a ne permite să ducem porcăria asta atomică înapoi la bază şi de a pleca apoi pentru a ne pune la adăpost.

Încărcarea ei la bordul elicopterului ar lua prea mult timp...

– Ce distanţă am avea timp să parcurgem? întrebă Beck.

– Patru, cel mult cinci kilometri, răspunse Gunther. Am primi unda de şoc în plin, fără a mai vorbi de radiaţii...

– Atunci ce facem? întrebă Biondi nerăbdător. Dacă abandonăm bomba aici, iranienii o vor recupera şi o vor arunca în Occident.

– Am putea s-o sabotăm, sugeră Billy II.

– Cu ce? zise Barrabas. Cu sculele pe care le avem ne-ar trebui ore întregi...

Nanos lovi cu pumnul în palma stângă.

– Dacă înţeleg eu bine, toată chestia asta n-a servit la nimic! mormăi el.

Nu menţionă pierderea lui Chen şi Boone, dar toţi mercenarii se gândeau la moartea lor.

– La dracu! izbucni O'Toole. Hai să încărcăm bomba în elicopter şi să ne încercăm norocul.

Asta era şi ideea lui Barrabas, dar nu avea dreptul să o impună oamenilor lui. Această soluţie însemna o şansă la o sută pentru ei de a scăpa nevătămaţi din această aventură.

Nanos ridică braţul şi zise:

– Eu sunt pentru. Ne întoarcem acolo şi depunem coletul.

Leona susţinu şi ea propunerea lui O'Toole. Apoi şi ceilalţi. Toţi acceptaseră acel risc enorm.

Vince Biondi avea însă o altă soluţie pentru ieşirea din impas. Dar nu o destăinui nimănui. O soluţie care nu ar fi costat decât o singură viaţă.

A lui.

În timp ce ceilalţi se repezeau spre elicopter pentru a deschide trapa de încărcare, Biondi deschise portiera camionului, împinse jos cadavrul şoferului şi se instală la volan. Acceleră puţin, apoi trecu în viteza întâi şi demară.

Camionul porni înainte.

Barrabas și O'Toole trebuiră să sară într-o parte pentru a evita masa metalică pusă în mișcare.

– Țăcănitule! urlă Barrabas alergând din răsputeri în urma camionului care mergea cu toată viteza.

O'Toole alerga alături de el.

– Vince, fir-ar să fie! Termină cu prostiile!

Dar Biondi trecuse în viteza a doua ca să urce coasta.

– Pe curând băieți! Știți voi unde!...

Acceleră la maximum și se concentră asupra drumului.

– N-ar fi trebuit să mă uit în urmă, mormăi el, aruncând o privire în oglinda retrovizoare laterală acoperită de norul de praf stârnit de camion. Niciodată, niciodată...

Și, cu un gest scurt, aprinse farurile.

Vince Biondi nu avea sentimentul că îndeplinește un act eroic. Pentru el era o chestiune de logică. Încărcarea bombei în elicopter ar fi cerut prea mult timp având în vedere mijloacele precare de care dispuneau. Singurul mijloc de a o duce înapoi în tabără în cele șase minute pe care le mai aveau, cu cât mai puține pierderi, era transportarea pe drum. Or, dintre toți mercenarii, numai el era în stare s-o facă într-un timp record.

În vârful coastei trecu în viteza a treia și acceleră la maximum.

– Haide, putoare bătrână! bombăni el. Asta e ultima noastră plimbărică.

Și brusc izbucni în râs.

– Știi ceva? reluă el. Aproape toată viața mi-am petrecut-o încercând să mă prăpădesc pe patru roți. Cursa pentru pachetul doldora de dolari și glorie la linia de sosire erau doar un pretext. Mie riscul îmi plăcea. Când mă gândesc la toți superbolizii pe care i-am masacrat! Niciodată nu m-am gândit la câștig!

Izbucni din nou în râs. Gropile drumului făceau volanul să-i sară din mâini. Se sprijini de spetează pentru a-l putea controla cum trebuie, cu piciorul apăsat pe accelerație pentru a profita de pantă.

La capătul de jos al pantei drumul urca din nou. Biondi aștepta până în ultimul moment pentru a schimba viteza, dar motorul trăgea din greu.

– Un mic efort, bătrânico! zise el. Nu urci tu chestia asta?

Camionul urcă panta dar cu o încetineală exasperantă.

Biondi se uită pentru prima dată la vitezometru și zări fotografia ayatollahului.

– Ia te uită! zise el rânjind și făcând cu ochiul bărbatului bărbos. Nu știam că nu sunt singur! Mare surpriză, prostănac bătrân! Vrei să-ți spun ceva? Dacă aș fi avut de ales, aș fi luat pe altul cu mine la plimbărica asta. Și nu-i așa că știi unde mergem noi doi? Ține-te bine și fă-ți rugăciunea, putoare bătrână!

Ghemuit în ascunzătoarea lui, Mohamadi Razod se îndemnă la calm cât putu de mult. Bărbatul de la volan conducea cu o viteză atât de mare încât lada grea era uneori dezechilibrată și Razod se temea să nu-l strivească. Se strecură afară din ascunzătoare și aruncă o privire pe ferestruică. Se ținea cu greu pe picioare din cauza zdruncinăturilor camionului dar putea să-l distingă pe șofer la lumina tabloului de bord. Era un brunet cu părul negru. L-ai fi putut lua drept un iranian fără elucubrațiile smintite pe care le răcnea în engleză.

Nu încăpea nici o îndoială că tipul era nebun!

Se îndrepta direct spre tabără!

Când vehiculul se îndepărtase de locul ambuscadei, Razod auzise strigăte de protest. Prin urmare șoferul acționa fără aprobarea șefului.

Și cu siguranță că Allah îl făcuse să se ridice împotriva fraților lui pentru a fi instrumentul marilor proiecte destinate lui Razod.

Dar căpitanul nu era pe deplin liniștit. Cu cât camionul se apropia mai mult de tabără, cu atât se simțea mai îngrijorat. Vor recunoaște camionul santinelele care păzeau gardul triplu? Vor încerca să-l oprească? După atacul împotriva taberei cu siguranță că se vor arăta foarte neîncrezători... Și dacă acel șofer nebun se năpustea cu mașina în poartă?

Razod ajunse foarte repede la o concluzie cât se poate de clară. Va trebui să sară din camion în mers și să ajungă pe jos la tabără. Singura problemă era că mașina mergea prea repede ca să poată sări din ea fără a se răni.

Se îndemnă la răbdare și îl observă pe american prin ferestruică, încercând să înțeleagă sensul elucubrațiilor lui răsunătoare. După un moment înțelese că cel de la volan se adresa fotografiei lipite pe tabloul de bord. Ce făcea? Poate că se ruga. Americanul debita fraze pe care le însoțea cu un gest, mereu același. Probabil un fel de salut, căruia Razod nu-i înțelegea semnificația. Patru degete ale mâinii strânse și al patrulea, cel de la mijloc, întins în sus...

Cu siguranță un gest ritual!

Camionul porni la asaltul unei coaste serioase. De bine de rău, Razod reuși să se strecoare pe lângă ladă până la oblon peste care tocmai încerca să treacă când o zdruncinătură mai puternică decât celelalte îl dezechilibră, catapultându-l în mijlocul drumului.

Razod căzu și simți că și-a luxat glezna.

Se ridică cu greutate și încercă să se orienteze. Se afla la mai puțin de patru kilometri de tabără. Glezna luxată îl făcu să se strâmbe de durere.

Biondi se apropia de țintă. Încă nu vedea tabăra dar știa că în câteva secunde va ajunge. În fața lui începea seria de viraje în pantă spre câmpie. Urma apoi porțiunea de un kilometru și jumătate în linie dreaptă până la poarta triplă.

Făcu încă o dată cu ochiul fotografiei de pe tabloul de bord.

– Ține-te bine, tâmpitelule! zise Biondi rânjind. În curând vom deveni grămăjoară de cenușă. N-o să-ți mai văd moaca de constipat, tipule!

Luminile bazei apărură brusc și Biondi se încordă la volan.

– Daaaaa! răcni el. O să ajungem! *Jackpot!*

Apoi fu cuprins de teamă.

– Și dacă Nate s-a înșelat cu *Timer*-ul? mormăi el.

Se uită cu arțag la fața bărbosului cu ochi de nebun și își reluă monologul:

– Nu vezi că ne-am rupt boașele ca să aducem lada asta în șase minute și trebuie să așteptăm o jumătate de oră focul de artificii?

Parcurse totuși linia dreaptă în plină viteză, fără să se sinchisească de trepidațiile isterice ale volanului.

– Hai, bătrânico! Aproape că am ajuns! strigă el încercând să forțeze și mai mult motorul mașinii.

În lumina farurilor se iviră rămășițele celor trei porți. În clipa următoare pătrunse ca o tornadă în tabără, îndreptându-se direct spre rampa de acces în subterană. Abia atunci îl mai slăbi puțin tensiunea nervoasă și inspiră profund.

– Du-te la dracu, putoare ramolită! strigă el fotografiei ayatollahului. *Va fan cullo!*

Apoi simți un nod în gât și buzele uscate murmurară o scurtă rugăciune:

– Dumnezeule, fă ca totul să se petreacă repede! Nu-mi lăsa timp să mă gândesc...

Și, într-adevăr, totul se petrecu foarte repede...

20

Mahomadi Razod se opri încă o dată să-și odihnească piciorul. Se așeză pe o stâncă și își scoase cizma. Foarte umflată, glezna îl durea imediat ce mișca degetele. Poate că era o fractură? Se mai oprise deja în urmă cu douăzeci de metri. În ritmul ăsta va avea nevoie de toată noaptea ca să ajungă la tabără. Dar asta să fi fost cea mai bună soluție? Poate că era mai bine să aștepte pe marginea drumului trecerea unui vehicul. În urma agresiunii acelor scârnăvii de americani se aștepta ca în apropierea taberei să fie o mare vânzoleală.

Acum îi era frig. Încercă să-și uite necazurile imaginându-și marile țeluri pe care i le hărăzise Allah.

Poate că un loc în Consiliul Revoluției. Nu ținea prea mult la asta. Mai curând o funcție de judecător. Da, asta chiar l-ar copleși.

Stătea cu spatele la bază și ochii i se închideau în momentul când se dezlănțui infernul. Un fulger albastru de o puritate absolută și atât de intensă încât proiectă umbra lui Mohamadi Razod la cel puțin o sută de metri în fața lui.

Se întoarse instinctiv să vadă ce se întâmpla și încremeni.

Lumea exploda!

O rafală de vânt fierbinte îl săltă de la pământ ca pe o păpușă și îl proiectă peste stânci, după care se rostogoli până când se izbi cu violență de o stâncă. Își simți coastele rupându-se ca niște lemne uscate. Vru să urle dar plămânii lui nu mai aveau aer, erau umpluți cu sânge.

Un întuneric fierbinte se abătu definitiv asupra lui.

– Acum! zise Nate Beck ridicând ochii de la cronometru.

Cerul se lumină brusc.

Niște zori care nu durară decât o secundă.

Niște zori efemeri care nu le aduseră mercenarilor nici bucurie, nici îmbărbătare. Elicopterul lor îi ducea departe de infern și distrugere, lăsând în urmă ființe dragi.

Lumea era în flăcări când Mohamadi Razod își recăpătă cunoștința.

Totuși nu era chiar așa.

Mii de puncte incandescente scânteiau deasupra lui în aerul întunecat. Și era tot noapte.

Nu, lumea nu ardea. Razod ardea. Focul îl distrugea în interior, în cap, în membre, în burtă.

Din gâtul fierbinte îi ieși un strigăt răgușit de animal prins în capcană.

Încercă să ridice mâinile spre cer dar o greutate monstruoasă îl împiedică.

Hainele atârnau în jurul lui în zdrențe.

Ba nu, nu erau hainele, ci pielea, care atârna ca un lințoliu.

Strigă încă o dată.

Simțea o sete atroce și limba enormă amenința să-l sufoce.

Încercă să se ridice și se prăbuși imediat. Piciorul stâng avea o formă ciudată, cu o proeminență în unghi drept la nivelul genunchiului. O proeminență vâscoasă, acoperită de sânge... un os...

Încercă iar să se ridice pentru a se îndepărta de oroare. Nu conta unde, dar cât mai departe...

EPILOG

Instalat într-un local sordid din Amsterdam, Barrabas citea *International Herald Tribune*. Trabucul dintre dinți se stinsese de multă vreme și cafeaua din ceașca mică aflată în fața lui se răcise.

„Iranul continuă să nege", anunța titlul articolului scris cu litere de-o șchioapă. Barrabas reciti articolul:

„TEHERAN. Purtătorii de cuvânt al guvernului iranian continuă să nege faptul că o explozie atomică ar fi avut loc pe teritoriul lor în zorii zilei de miercuri. Declarațiile lor sunt însă contrazise de afirmațiile comunității științifice internaționale.

Înregistrările mișcărilor telurice de la observatorul din Hagfors (Suedia) indică că o explozie atomică de o putere de treizeci până la cincizeci de kilotone s-a produs efectiv în Iran, în ziua de douăzeci iulie, la orele două și treizeci și șase de minute dimineața. Epicentrul detonației s-ar situa la aproximativ două sute de kilometri de baza de la Kerman.

Aceste înregistrări confirmă informațiile comunicate de Ministerul Apărării al Statelor Unite provenind de la sateliții de observare.

În fața refuzului încăpățânat al Iranului de a recunoaște evidența, comunitatea științifică internațională crede că ar fi vorba de un accident.

Pakistanul a cerut Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite convocarea unei ședințe extraordinare. Majoritatea țărilor condamnă acest accident survenit probabil în cursul unor încercări prost controlate.

Departamentul de Stat lasă să se înțeleagă că va propune Congresului o serie de represalii economice împotriva Iranului".

Barrabas citi articolul de câteva ori. Nicăieri nu era vorba de intervenția unei forțe din afară. Și cu siguranță că nu se va vorbi niciodată despre asta.

Misiunea reușise perfect, contractul fusese îndeplinit, dar Barrabas nu se simțea deloc în apele lui. Știa că îi va trece dar chiar și asta îl necăjea.

Mestecă cu nervozitate trabucul.

Nu putea să-și alunge din minte imaginea celor trei bărbați care nu se vor mai întoarce niciodată din Iran, despre sacrificiul cărora lumea nu știa nimic.

Ziarele nu vor vorbi despre ei. Nici televiziunea. Și nu se vor bucura de funeralii naționale.

Trei bărbați nobili și curajoși pieriseră și nimeni nu va ști. Pentru lumea întreagă ei pur și simplu dispăruseră. Și totuși ei scriseseră istoria.

În imensitatea unui deșert pietros din sud-estul Iranului se afla acum un crater cu un diametru de un kilometru.

O cavitate infernală care va dăinui cu mult după ce civilizația popoarelor din jur nu va mai fi.

Chen.

Boone.

Biondi.

Mormântul lor va rămâne căscat și peste zece milioane de ani!

SFÂRȘIT